

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 30 / Hejmar 357 / Îlon 2011

GÜN ÖNDER APO'YU SAHİPLENME VE ÖZGÜRLEŞTİRME GÜNÜDÜR

**Özgürliğimiz için
direneceğiz**

● AKP'nin ve Türk devletinin yürütüğü psikolojik savaş karşısında eğilerek büküller bir yere varılamaz. Özgürlük ve demokrasi ancak AKP'ye ve Türk devletine karşı mücadele edilerek kazanılabilir. Eğer zayıflık gösterilirse AKP gerçekten fırsatçıdır, ezer geçer. Ama AKP diğer taraftan da gücü gördüğünde, mücadeleyi gördüğünde geri adım atacak karaktere de sahiptir. Bu açıdan gevşeklik ezilmeye, mücadele ise başarıya götürür. Halkın mücadeleini geriye çeken yaklaşımlar kabul edilmemelidir. Mücadelesizlik teslimiyete o da kölelige götürür.

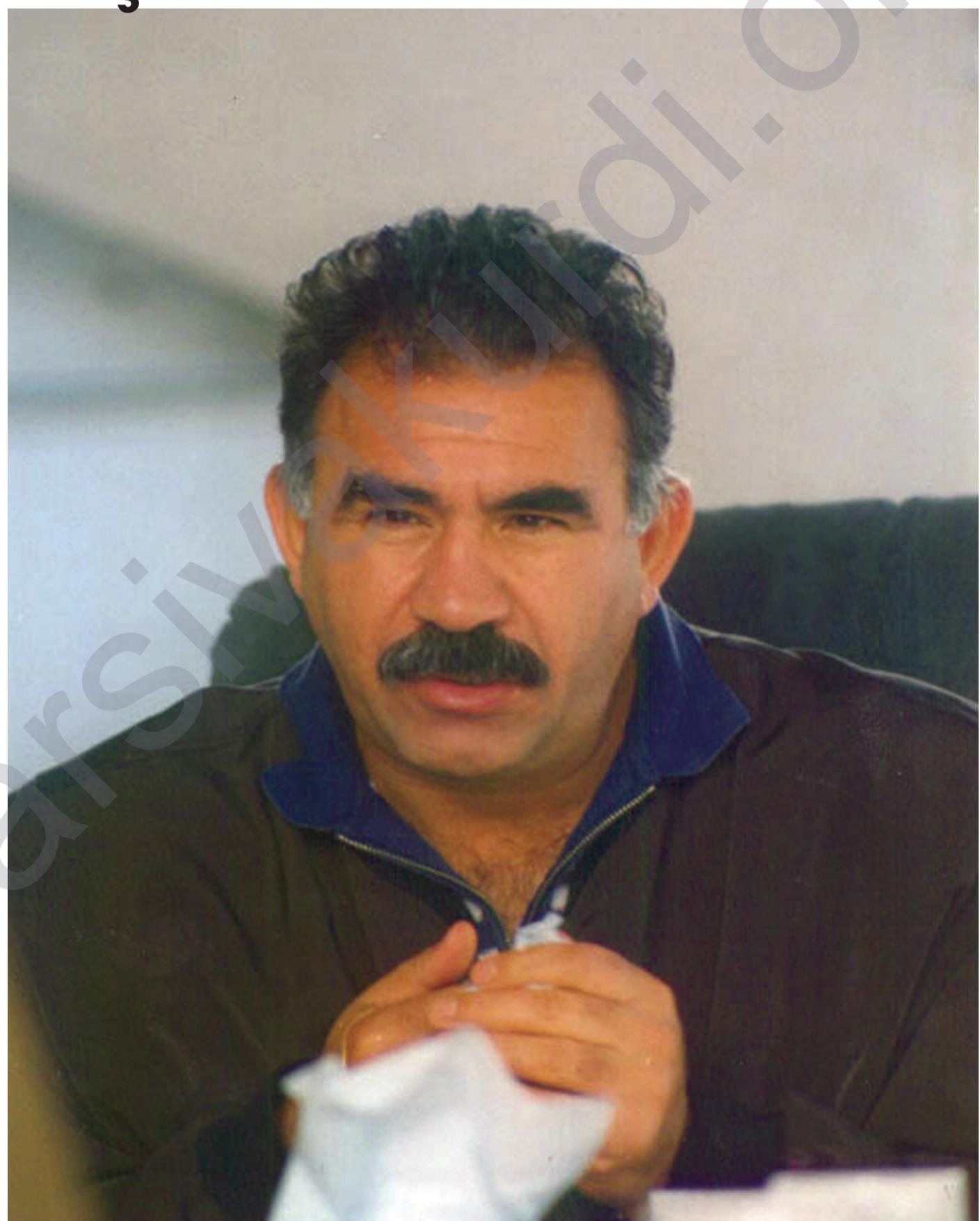
sayfa 2'de

**Tecrit edilen
özgürüğümüzdür**

● Önder Apo Kürt halkı ve tüm insanlık adına direnişini sürdürdüğü için hala İmralı'da ve tecrittenedir. Gerek Erdoğan'ın ve AKP'nin temsil ettiği Türk egemenliği, gerekse de Obama ve ABD'nin temsil ettiği kapitalist sistem güçleri Önder Apo üzerinden Kürt halkı ve insanlığa saldırı içindedir. Önder Apo'ya yaklaşım bu anlamlıa Kürt halkına ve insanlığa yaklaşımıdır. Önderliğimiz de İmralı sistemine karşı duruşunu ve direnişini Kürt halkı ve insanlık adına geliştirmekte ve sürdürmektedir.

sayfa 6'da

**Çözüm Demokratik
Konfederalizmde**

● Demokratik Konfederalizm, Ortadoğu'da yaşanan sorunları gidermeyi, halklar arasında yaşanan düşmanlığı gidermeyi de esas almaktadır. İlk temel ilkesi bu olacaktır. Halklar arası kardeşlik ve ilişkiye birlikte ekonomik, kültürel, sosyal gelişmenin önü açılacaktır. Ulus devletlerin yarattığı halkların, ülkelerin, toplulukların arasındaki ekonomik, sosyal, kültürel engelleri kaldırarak hepsinin bu alanlarda eşit ilişkiler geliştirilmesini sağlayacaktır.

sayfa 8'de

**Suriye'de siyaset
müsadelelerinin karakteri**

● Ortadoğu'da son yirmi yılda, 1990'dan bu yana yaşadığı bu büyük mücadelenin hangi sonucu ortaya çıkacağı daha dar anlamda Suriye'de yaşanacak mücadelenin sonucuya belirlenecek. Suriye arada bir yerde çok önemi olmayan bir ülke gibi görünebilir. Arapistan'ın küçük bir parçası olarak görüldüğü gibi, Güneybatı Kurdistan da çok küçük bir parça olarak görülebilir. Coğrafya ve nüfus olarak öyle olabilir ama stratejik konumu farklıdır.

sayfa 11'de

ÖZGÜRLÜĞÜMÜZ İÇİN DİRENECEĞİZ

Türkiye'deki mevcut siyasal gelişmeler esas olarak AKP'nin olduğu düzey ve izlediği politikalardır. AKP bilindiği gibi halkın demokrasi özlemi sörümerek iktidara gelmiştir. Yirmi yıldır yakın süren savaşın sonrasında gerilla güçlerinin sınır dışına çıkmaya birlikte Türkiye'nin siyasi olarak rahatladığı bir dönemde hükümet olmuştur. Yirmi yıllık savaş ortamında uygulanan baskı özgürlük ve demokrasi özlemi arttırmıştır. Savaş ekonomisi sonucu yoksulluk ve sefalet içinde kırnan halkın ekonomik durumunun düzelmeyi istiyordu. Bu ortam ve belli tarihlerde AKP'yi iktidara taşıyan temel parametrelerdi. 2001 yılında yirmi yıllık savaşın ekonomik faturası halka yıkılmak zorunda kalınca mevcut hükümet fazlasıyla yıpranmıştır. DSP, ANAP ve MHP'nin seçim kazanma imkanları tümde yok olmuştu. CHP'nin söylemde de demokrasi ve özgürlük yoktu. Bu açıdan demokrasi ve özgürlük söylemlerini en iyi biçimde kullanan AKP iktidara gelmişti.

AKP'nin iktidara geldiği süreçte gerilla sınır dışına çekilmişti, ama Kurt sorunu çözülmemişti. AKP iktidara geldikten sonra Kurt özgürlük hareketi defalarca Kurt sorununun çözülmeye konusunda adım atılması çağrısında bulunmuştur. Ne var ki AKP devlet gibi Kurt özgürlük hareketinin tasfiye olduğunu ya da etkisizliğini düşünerek Kurt sorunu konusunda herhangi bir adım atmadi. Avrupa Birliği'ne giriş çerçevesinde Kurt sorununu ilgilendirmeyen bazı alanlarda kimi yumoşamala gittiye de gerçek anlamda demokrasi ve özgürlükler konusunda herhangi bir adım atmadi. Bunu sonucu 1 Haziran 2004 tarihinde Kurt özgürlük hareketinin çözümsüzlüğe karşı gerilla direniyle karşılık vermesi AKP hükümetini hazır olmadığı bir durumla karşı karşıya bırakmıştır. AKP hükümeti gerilla karşısında giderek sıkışmış, ne yapacağını bilemeye bir hükümet durumuna düşmüştür.

Bir taraftan gerilla tarafından sıkıştırılırken diğer taraftan da gerillanın direnişi karşısında klasik iktidar blokları Kurt özgürlük hareketinin bastırılması konusunda AKP'yi sıkıştırmıştır. Ne var ki AKP ne Kurt sorununun çözümünü düşünen bir yaklaşımla ne de Kurt halkın özgürlük mücadelesini bastırma programıyla hükümet olmuştu. Bu nedenle ne çözüme ne de bastırmaya hazır olan bir hükümet söz konusu oldu. Bu açıdan ilk önce her iki tarafı idare etmeye çalışmış, bu politikayı daha fazla yürütemeyeceğini anlayınca 2007 Mayıs'ında genelkurmay başkanı Büyükanıt'la yaptığı Dolmabahçe görüşmesinde Kurt özgürlük hareketinin tasfiye edilmesi konusunda bir mutabakata varmışlardır. AKP'nin Kurt özgürlük hareketini tasfiye politikası izlemesi karşılığında 22 Temmuz 2007 seçimlerinde iktidarının öne bir daha açılmıştır. O günden bugüne belirli aşamalardan geçse de esas olarak AKP'nin izlediği politika Kurt özgürlük hareketini tasfiye etme politikası olmuştur.

Zaten Kurt özgürlük hareketini en iyi ben bastırırmı, en iyi ben tasfiye ederim, benden başka tasfiye edecek ve bastıracak güç yoktur diyerek iktidara olmuştur. Hükümetine bu temelde icazet almıştır. AKP'nin bu iddiası bir yönyle doğru ifade etmektedir. Çünkü ne MHP'nin ne CHP'nin ne de başka bir hükümetin Kurt özgürlük hareketini tasfiye etme kapasitesi vardır. Daha doğa-

"AKP, Kurt özgürlük hareketinin "oyalama, zaman kazanma ve Kurtleri yeni inkar ve imha sistemi içine alma politikasından vazgeç" çağrısına savaşla karşılık vermiştir. Ya teslim olacaksınız ya da savaşla ezileceksiniz yaklaşımında bulunmuştur. Buna karşı Kurt özgürlük hareketi dirence AKP gerçekten de şok olmuştur."

Son iki ay içindeki gerilla eylemleri karşısında çaresiz kalmıştır"

rusu hepsi denenmiş yöntemleri düşünden siyasi güçler olduğu için onlarla Kurt özgürlük hareketine karşı durmak daha baştan kaybetmekle eş anlamlıdır. Bu bakımdan klasik iktidar blokları dini de kullanan ve yıpranmamış AKP iktidarıyla Kurt özgürlük hareketini tasfiye hedeflemiştir.

AKP kendi politikasını Kurt özgürlük hareketine kabul ettirmeye çalışmıştır

2007 ve 2008'de genelkurmay başkanıyla yapılan mutabakat sonucu tasfiye politikası izlese de hem siyasi hem de askeri olarak Kurt özgürlük hareketi karşısında sürekli bir gerilemeye yaşamıştır. AKP hükümeti ne yapsa da Kurt özgürlük hareketini zorla bastıramayacağını göerek yeni bir yaklaşım içine girmiştir. Sanki Kurt sorununu çözebilecekmiş gibi, adım atacakmış gibi bir yaklaşım göstererek bir bekleni yaratmıştır. Kurt özgürlük hareketi de Türk devletinin geldiği sıkışıklığı düşünerek belki AKP hükümetine adım attırmayı düşüncesiyle ateşkesler yapmıştır. Bu ateşkesler ortamında Türkiye toplumunu ve halkın çözüme hazırlayarak AKP hükümetini çözüme zorlamak istemiştir. Ancak Kurt özgürlük hareketi, bu olumlu yaklaşımlarla AKP'ye fazlaıyla fırsat vermesine rağmen 12 Haziran seçimlerinden önce ve sonrasında görüldüğü gibi herhangi bir çözüm politikası olmadığı görülmüştür.

AKP çözüm doğrultusunda hiçbir adım atmazı gibi, Kurt özgürlük hareketinin tasfiyesi temelinde yeni bir siyasi egemenlik ve kültürel soykırımı sistemini kurmaya önemsiyor. 12 Haziran seçiminden sonra bırakılmış Kurt özgürlük hareketi ve BDP ile bir yuvaşama içine girmesi, çözüm için bir uzlaşma ve müzakereye yanaşması, aksine BDP milletvekillерini içerisinde tutarak, Hatip Dicle'nin milletvekillерini düşürerek bir uzlaşma aradığını göstermiştir. Kurt siyasi hareketinin iradesini kırarak düşündüğü yeni ana-

yasa temelinde Kurtler üzerinde yeni bir siyasi egemenlik ve kültürel soykırımı sistemi kurmayı düşündüğü anlaşılmıştır. Önder Apo'nun ve hareketimiz çağrılarına rağmen ne meclisi açık tutmuş ne de Kurt sorununu çözme konusunda beklenen taahhütlerde bulunmuştur. Aksine BDP üzerinde baskıyı artırdığı gibi, gerilla için de dağda bulundukları müddetçe operasyon olur, mücadeleye devam ederiz yaklaşımıyla tamamen kendi politikasını Kurt özgürlük hareketine kabul ettirmeye çalışmıştır.

Kurt özgürlük hareketinin çözüm konusunda AKP'ye fırsat vermesine rağmen AKP'nin çözüm konusunda bir irade ortaya koymaması karşısında Kurt özgürlük hareketi bu oyunu bozmak için direnme karar almıştır. Çünkü ne bir çözme iradesi ne de Önder Apo'nun sunduğu protokoller kabul eden bir yaklaşım göstermiştir. Bunun karşısında direnmek, AKP'nin politikalarını seyretnmek aslında geliştirilen tasfiye hareketinin, yeni inkar ve imha soykırımı sisteminin gerçekleşmesine izin vermek olurdu. Bu yönde Kurt özgürlük hareketinin bu tasfiye politikası karşısındaki tutumunu, duruşunu ve mücadelelerini bu oyunu bozma olarak görmek gereki. Kurt özgürlük hareketi tutumuyla AKP'ye Kurt halkın iradesini dikkate almadan, demokratik haklarını ve özgürlüğünü tanımadan iktidarını sürdürmeyeceğini göstermiştir. Bu tutumuyla Kurt halkın uluslararası varlığını tanıma ve özgürlüğünü kabul etme konusunda adım atma çağrısı yapmıştır. Kurt özgürlük hareketi AKP'nin zamana yayma ve bu temelde yeni bir siyasi egemenlik ve kültürel soykırımı sistemi kurmasına geçit vermeyeceğini gösterince AKP'nin gerçek yüzü açılmıştır. AKP'nin operasyona çıkan askerlerin vurulması sonrası "artık yeni bir strateji izleyeceğiz, bizden iyi niyet beklemesinler" yaklaşımı, aslında düşündüğü inkar ve imha sisteminin kabul edilmemesi karşısında ortaya koyduğu tutum olmaktadır.

Erdogan tek adam ve tek parti politikası izlemektedir

AKP kendine göre Kurtleri bastırarak, Kurtleri susturarak, Kurtlere kendi siyasi egemenlik ve kültürel soykırımı projesini kabul ettirerek devletin başat gücü olmak istiyordu. Nasıl ki 1930'larda CHP bütün toplumu susturarak tek partili bir iktidar kurdu ve Türkiye'nin bütün ekonomik, siyaset, sosyal parametrelerini CHP belirlediye AKP de şimdilik Türkiye açısından böyle bir rol oynamak istemektedir. Bu açıdan AKP, Kurt sorununu çözerek Türkiye'yi demokratikleştirip demokrasi içinde kendi varlığını sürdürme yerine, tamamen tek partili diyeceğimiz otoriter bir Türkiye yaratmaya çalışmaktadır. Kurt özgürlük hareketinin tasfiyesi temelinde bunu başardığı takdirde Türkiye'nin başat gücü olacağına inanmaktadır. Dolayısıyla Kurt sorununu çözmemesi ve Kurt özgürlük hareketine karşı tasfiye politikası izlemesinin nedeni, 1930'lardan Türkiye'si gibi bir sistem kurmak istemesidir.

AKP Türkiye'nin demokratikleşmesi temelinde herhangi bir demokratik güç olmak istemiyor. Bu nedenle de Kurt sorununun çözülmüş Türkiye'nin demokratikleşmesini, düşündüğü hedefler için uygun görmüyor. AKP için temel hedef Türkiye'nin demokratikleşmesi değildir; temel hedef, Kurtlerin bastırılması temelinde Türkiye'nin gerçek sahibi olmaktır, tek sahibi olmaktır. Gerçekten de AKP ve Başbakan böyle bir hedef doğrultusunda yürümektedir. Tek adam ve tek parti politikası izlemektedir.

Kuşkusuz bunda yeşil sermaye denilen, yeni yetişen ve giderek büyüyen burjuvazinin etkisi de vardır. Bu burjuvazi de Kürdistan'ı Türk uluslararası yarılma alanına getirecek, bu temelde Ortadoğu'ya açılmak, Ortadoğu'yu kendi arka bahçesi, hinterlandı, sömürge alanına getirmek istemektedir. AKP'nin bugünkü iç ve dış politikasını esas yoldaşlığı, bu açılışlı yeşil sermaye denilen burjuvazinin, yeni egemen si-

nifaların Türkiye'yi tümdele geçirmeye ve bu temelde de yeni Osmanlıcılık zihniyetiyle Ortadoğu'yu tümdele fetihme politikasıdır. AKP'nin bugün geldiği nokta budur.

Kendisi devlet içine kabul edildikten sonra, özellikle 12 Eylül referandumuyla birlikte AKP için demokrasi sorunu bitmiştir. AKP'ye göre artık ileri demokrasi vardır. Halbuki Türkiye'de demokrasi sorunu, Türkiye cumhuriyetinin kuruluşundan sonra Kurtleri, solcuları ve siyaseti islamcılar siyaset, ekonomik, sosyal ve kültürel alan dışına atmasıyla ortaya çıkmıştır. Türkiye'de demokrasi sorunun ortaya çıkması böyle gerçekleşmiştir. Bu nedenle de başta Kurtler ve sol demokratlar olmak üzere Türkiye'de bu sisteme karşı demokrasi mücadele, özgürlük mücadelesi verilmiştir. Kuşkusuz siyaseti islamcılar da bu rejim altında belirli bir baskı görürlerdi. Ama onların gördüğü baskı hiçbir zaman Kurtler ve solcuların gördüğü baskı düzeyinde olmamıştır. Zaten Cumhuriyet, Diyanet İşleri Başkanlığıyla İmam Hatip okullarıyla aslında devlet fideliginde yetişen siyaseti islamcı bir akım yaratmıştır. Eğer bugün AKP niye bu kadar devletçi, milliyetçi ve şovenist deniliyorsa, bunun altında yatan temel gerçek, cumhuriyetten sonra yaratılan siyaseti islamçı kadroların Diyanet İşleri Başkanlığı ve İmam Hatipler çerçevesinde devlet fideliginde yetişmiş kadrolar olmasındandır. Onların genlerinde ve zihniyetinde devletçilik vardır. Herhalde İmam Hatip okullarında okuyanlar islamın özündeki kültürde var olan eşitlik, hak, adalet, hukuk çerçevesinde yetişiriliyor. Tamamen Türk milliyetçisi duygularla, bir nevi Türk-islam sentezcisini bir yaklaşımla yetiştirmektedir.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ilk önce Sovyetler Birliğine karşı yesil kuşak temelinde siyaseti islamçı güçlerin kullanılması vardır. Soğuk savaştan sonra da Ortadoğu'yu içten fetihetmek için işbirlikçi siyaseti islam temelinde Ortadoğu'yu teslim alma politikası sonucu islamçı-Türkçü denen çevrelerin güçlendirilmesi vardır. AKP'yi oluşturan birçok kadro soğuk savaş döneminde CIA tarafından desteklenen komünizme mücadele derneğinde çalışan kişilerdir. Yine birçok kadronun Türk karakteriyle bilinen "Millî Mücadeleci" den devirildiği bilinmektedir. Bugün AKP'yi değerlendirdiğinde yaşanan bu gelişmeleri, yeşil sermayenin Türkiye'yi ele geçirme ve bu temelde Ortadoğu'ya yayılma politikalarını görmek gereki. Diğer taraftan da ABD'nin işbirlikçi islam temelinde Ortadoğu'yu teslim almada Türkiye'deki işbirlikçi ilimi İslami ve onun dayandığı burjuvaziyi Ortadoğu'da kullanma politikası çerçevesinde değerlendirmek AKP'nin politikalarını anlamada önemli bir veri olarak görülmelidir.

AKP, Kurt özgürlük hareketinin "oyalama, zaman kazanma ve Kurtleri yeni inkar ve imha sistemi içine alma politikasından vazgeç" çağrısına savaşla karşılık vermiştir. Ya teslim olacaksınız ya da savaşla ezileceksiniz yaklaşımında bulunmuştur. Buna karşı Kurt özgürlük hareketi dirence AKP gerçekten de şok olmuştur. Son iki ay içindeki gerilla eylemleri karşısında çaresiz kalmıştır. Hem Kurt sorununu çözmemi hem de tasfiye edemiyor. Bu durum AKP'nin uzun süre kaldırılamayacağı bir durumudur. Bu açıdan Irak'a gitmiştir, Güney Kürdistan'a gitmiştir, tasfiye po-

lilikleri konusunda destek almaya çalışmıştır. Ancak bunun yeterli olmadığı anlaşılmıştır ki ABD'ye gidip Obama'nın dizlerine kapanmıştır. Avrupa'ya destek arayışına çıkmıştır. Bütün bunların hepsi AKP'nin varlığını, geleceğini Kurt özgürlük hareketinin tasfiyesine bağlılığını göstermektedir. Son zamanlarda eğer AKP hükümeti İsrail'e kabadayılık yapıyor, kendine göre halkları Ortadoğu'daki hükümetlere karşı koruma hâvesi yaratmak istiyorsa, bunun nedeni Kurt özgürlük hareketi karşısında sıkışmasıdır. Kurt özgürlük hareketi karşısında çaresiz kalan hükümet bu demagojik özel savaş politikalarıyla hem içindeki toplumsal desteğini artırmaya çalışıyor hem de Ortadoğu'da halklar içinde kendine göre sempati yaratarak aldığı bu dış destekle de Kurt özgürlük hareketini tasfiye etmeyi planlıyor. İsrail karşıtlığının da, sözde özgürlük gürmesinin nedeni de budur. Bununla Kurt özgürlük hareketini tasfiye etmeyi hedefleyen inkar ve imha harekatının antodemokratik, baskıcı, faşist karakterini de örtmek istemektedir.

Devletin topyekun imha savaşında gerilla karşısında başarısız kaldığı kesindir

Türk devleti yüz yıldır Kürtlere karşı bir özel savaş devleti biçiminde kendini yapılandırmıştır. Bütün imkanlarını Kürtlere yok etme temelinde harekete geçirmektedir. Yüz yıldır Kürdistan'ı Türk uluslararası alımı haline getirip Kurt varlığını ortadan kaldırmak için bütün siyasi, ekonomik, sosyal, diplomatik, kültürel imkanlarını seferber etmiştir. Türk devletinin özel savaş devleti olduğu ve Kurt özgürlük hareketi karşısında kirli bir savaş yürüttüğü gerçeği bugün de devam etmektedir. Kurt sorunu çözülmemiş müddetçe de Türk devletinin karakteri özel savaş devleti olmaya devam edecektir. Bütün politikalarının sahte, çarpıtma, bir halkın soykırımı uğratma politikalarını gözden kaçırma üzerine kurulmuş olduğu görülmeli. Zaten bugün AKP hükümetinin iktidar olmasının nedeni de budur. Kürtler üzerindeki soykırımı sistemini en iyi perdeleyecek, öteceğ, dünyaya yutturacak, gözden kaçracak ve bu temelde de siyasi egenlik ve kültürel soykırımı sürdürerek bir hükümet olmasından dolayıdır. Nasıl ki 1994'lerde Çiller'in o kadın yüzünü, yumuşak yüzünü kullanarak Kurt halkı üzerinde tam bir inkar ve imha politikası yürüttülyse, kirli savaş yöntemi uygulandıysa, bugün de AKP dindar yüzyüyle özgürlük ve demokrasi laflarını ederek Kurt halkını, Türkiye demokratik kamuoyunu ve dünyayı aldatarak Kürtler üzerindeki bu inkar ve imha sistemini sürdürmeye çalışmaktadır. AKP'nin bu özel savaş devleti karakteri görülmenden Türkiye'de gerçek anlamda demokrasi ve özgürlük mücadelesi verilemez. Ya da bu özel savaş devlet karakteri görülmüş buna karşı etkili bir mücadele verilmeden Türkiye'de Kurt sorununun demokratik çözümünün sağlanması ve Türkiye'nin demokratikleşmesi mümkün değildir.

Terörle mücadeleyle ilgili olduğu söylenen devlet bakanı Beşir Atalay teröre karşı "entegre mücadele ediyoruz" diyecek aslında topyekun bir imha mücadele bağıtlıklarını ilan etmiştir. Ancak devletin topyekun imha savaşını yürütmede özellikle gerilla savaşı karşısında başarısız kaldığı kesindir. Belki kendi kontrolünde olduğu Türkiye ve kuzey Kürdistan'da bazı konularda bu savaşı yürüterek kendine göre bazı sonuçla alıyor, ama kontrolünde olmadığı için gerilla karşılıkla mücadelede başarısız kılıyor. Kontrolünde olan Kurt demokratik siyasetine her gün siyasi soykırımı operasyonlarıyla saldıryor. Diğer taraftan

da Kurt Halk Önderi üzerinde iki aydan fazladır tecrit uygulanıyor. Bu iki yaklaşım arasında Türk devletinin Kurt özgürlük hareketi karşısında içine düşürüdüğü çaresizliği ifade ediyor. Bu çaresizlikle Kurt özgürlük hareketine karşı şantaj yapıyor, tehditte bulunuyor. "Eğer teslim olmasanız, benim politikama boyun eğmezseniz, benim politikamı kabul etmezseniz Önderliğiniz üzerinde tecrit uygularım; Kurt demokratik siyasetçilerin hepsini içeri atarım" şantajını yapıyor. Bu nedenle binlerce siyasetçiyi rehin tutuyor. Herhalde dünyada tehdit ve şantaj politikasını bu düzeye uygulayan başka bir hükümet görülmemiştir.

Uluslararası hukuka göre kendi sorumluluğu altında olan bir tutsağa, cezaevindeki bir insana baskı uyguluyor. Daha doğrusu açıkça kendi yasalarını bile çiğniyor. Bunun 12 Eylül'deki uygulamalardan ne farkı var? 12 Eylül faşizminin ya da Diyarbakır zindanlarındaki zulümün özü neydi? Hiçbir ahlak kuralını, hukuk kuralını, evrensel normları tanımadan özgürlük tutsakları üzerinde baskı yapmaktadır. Bu özgürlük tutsakları üzerinde baskı yaparak teslim almaktı. Onları düşüncelerinden, inançlarından, hedeflerinden vazgeçirmekti. Şimdi de aynı politika İmralı'da Kurt Halk Önderine karşı uygulanmaktadır. Bundan daha

BDP'nin iradesinin kırılması için ahlak, hukuk ve demokratik teamüller bir tarafa bırakıldı. Bir milletvekili düşürüldü, diğerleri de zindanda tutuldu. Demokratik çözüm niyeti olsaydı Kurt toplumunda bu düzeye bir gerilim yaratılır mıydı? Demokratik çözüm niyeti olsaydı Kurt toplumuyla barışmak için ilk adım olarak hemen milletvekillerini serbest bırakırdı. Bir toplumun iradesini tanıtmıyor, toplumun seçtiği insanları zindanda tutuyorsa bu o toplumla ve o siyasi harekete kavga etmek anlamına gelir. Bu yaklaşım bile başlı başına AKP'nin çözüm politikası olmadığını kanıtlıdır. Aksine ortamı yumuşatmak için derhal milletvekillerini serbest bırakırdı, iyi niyetini gösterirdi. Ama öyle yapmamış, gerilimi artırmıştır.

AKP hükümetinin çözüm politikası olmadığı netleşmiştir

PKK'yi teslim almak için, PKK'ye kendi dediğini kabul ettirmek için Kurt Halk Önderi üzerinde tecrit uyguluyor ve binlerce insanı tutukluyor, zindanlara atıyor. Demokratik siyaset yapanları zindana atmak zaten demokratik zihniyetin olmadığının kanıtıdır. Demokratik çözüm isteyenler, demokratik çözüm niyeti olanlar Kurt halkın demokratik siyasetiyle uğraşanları zindana atara mı? Herkes

nelik, gündemi saptırmaya yönelik bir konu olduğu anlaşıldı. Bir taraftan Kurt Halk Önderi üzerinde tecrit uyguluyor, diğer taraftan her gün siyasi soykırımların operasyonları yapıyor. Bunları gözden kaçırınmak için de her kesin dikkatini kara operasyonuna yöneltiyor. Kamuoyunun kara operasyonu yapacağım ve ezeceğim biçiminde bir propagandaya gerçekleri görmesinin önüne geçiyor. Halbuki bir kara operasyonu yaparsa bırakalım ezmeyi, nasıl çıkacağını düşünüyor. Bu nedenle kara operasyonu yapmaktan korkuyor. Kuşkusuz Türk devletinin kara harekatı yapma gücü de bazı alanlara girme gücü de vardır. Ancak gerillanın göstereceği direniş sırasında başarısızlığa uğrayacağını görmektedir. Hatta kara operasyonunu gündemleştirmesi şimdi hükümetin başına bela olmuştur. Yapsa bir türlü, yapmasa bir türlü! Özcesi gerilla sırasında başarısızlığa uğrayacağını gördüğü için iki aydır harekete geçemektedir. Yoksa önünde ne ABD ne Irak ne de Güney Kürdistan hükümeti engeldir. Eğer başarılı olacagina inansa hemen saldırıyla geber.

AKP hükümeti kara operasyonu yaparsam başarısız olurum ve sonum gelir korkusuyla kara harekatı yapamıyor. Gelinen aşamada kara operasyonu propagandasını bir psikolojik sa-

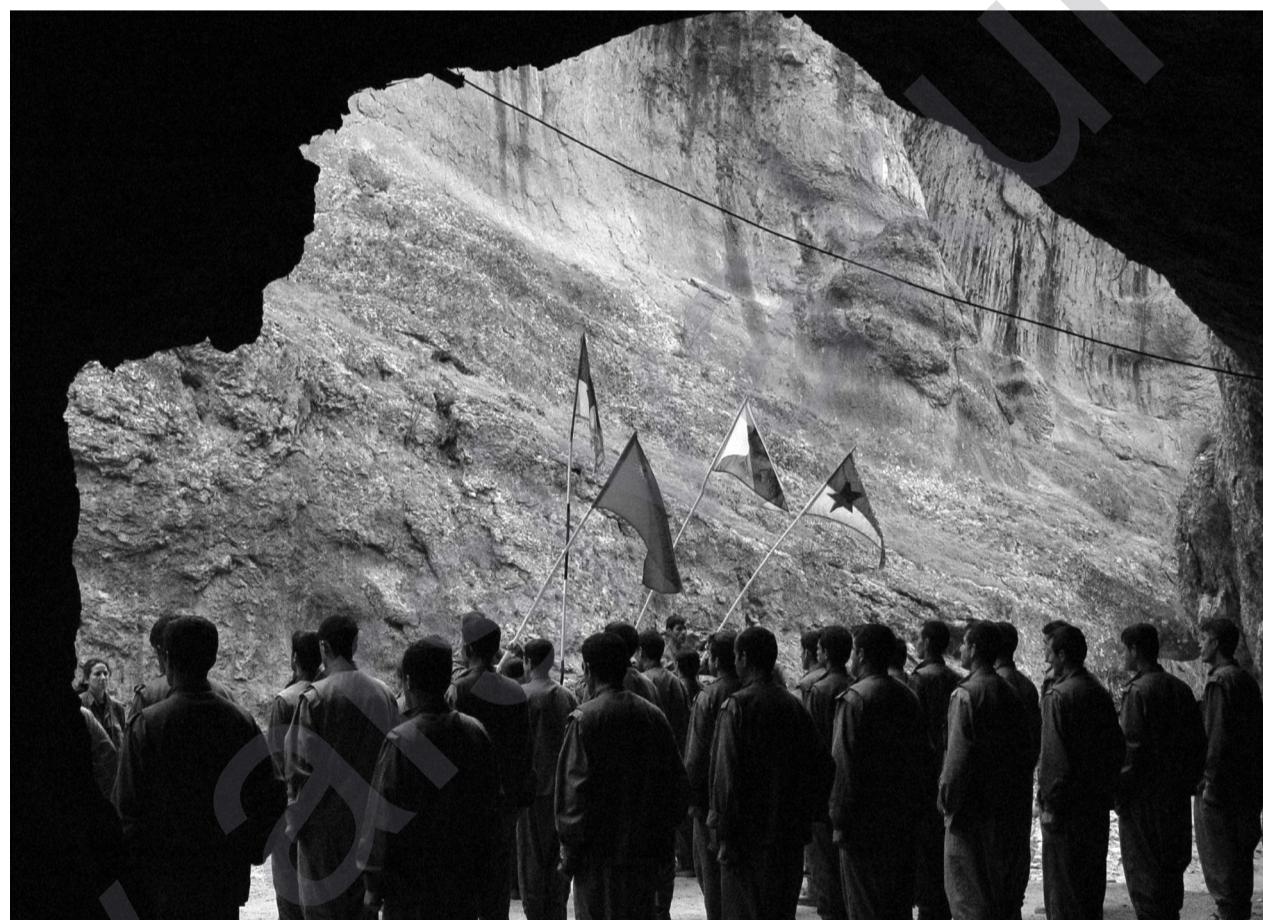
de Kurt özgürlük hareketi gibi göstereceklerin İtibarı, etkisini azaltarak AKP'yi kurtarmak, rahatlatmak şu andaki özel savaş devletinin, özel savaş medyasının temel görevi haline getirmiştir.

Özgürlük hareketine karşı yürütülen savaş ağırlıklı olarak psikolojik savaştır

Eğer bir yerde özel savaş ve psikolojik savaş yoğun bir biçimde yürütülüyor, psikolojik savaş görülmektedir. Bir düzeye çıkarılmışsa bu, o sistemin aslında çaresizliğinin ve çürüme noktasına geldiğinin kanıtıdır. İdeolojik olarak, siyasi olarak ve askeri olarak yenilen, kaybeden, etkisizleşen iktidarların her yerde yaptığı gibi Türk devleti de Kürtler üzerinde yoğun bir psikolojik savaş sürdürmektedirler. Bugün belki Kurt özgürlük hareketine karşı yürütülen savaşın ağırlıklı bölümü psikolojik savaştır. Savaşın yüzde 60-70'i bu alanda sürdürmektedir. Çünkü psikolojik savaş aynı zamanda Türk devletinin kendi haksızlığının üzerini örtme, Kurt özgürlük hareketini haksız duruma düşürme, toplumsal bağıntı koparma, toplumdaki itibarını geriletmektedir. Sadece savaşta bir gücün başarısını abartma ya da başarısızlığını örtme çabası değildir. En fazla da meşruiyetini kaybetmiş devletlerin, sömürgecilerin bu meşruiyetini sürdürmek için kara propagandaya, yalnız başvurmasını ifade etmektedir. Sadece bugün değil, Türk devletinin 30 yıldır yürüttüğü savaş önemli düzeye psikolojik alanda yürütülmüştür. 30 yıldır PKK'yi karalamak için, PKK'nın Kurt toplumunda ve Türk toplumundaki imajını kötü göstermek için her türlü kara propaganda yürütülmüştür. Geçmişteki Türk basının PKK'ye, PKK Önderliğine, PKK militanlarına yönelik ne kadar yalan attıkları, ne kadar kara propaganda sürdürdükleri ve bu temelde bu savaşı sürdürmede Türkiye toplumunda meşruiyet sağlamaya çalışıkları bilinmektedir. Zaten Kürdistan'da bunu daha yoğun sürdürmüştür. PKK'nın toplumdaki etkisinin artmasını engellemek için her türlü yol ve yöntem kullanılmıştır.

Geçmişte psikolojik savaşın etkisi kaldırıldığı yerde bizzat insanlar öldürülerek, fiziki baskı uygulanarak sonuç alınmak istenmiştir. Yalanla dolanla Kurt özgürlük hareketi ile toplum arasındaki bağı koparamayanlar bu defa da şiddetle, zorla bu bağı koparmaya çalışmışlardır. Bugün de aslında aynı yöntem uygulanmaktadır. Bir taraftan psikolojik savaşla Kurt özgürlük hareketinin toplum içindeki itibarı düşürüp etkisi kırılmaya çalışılırken, diğer taraftan bütün siyasetçiler tutuklanarak demokratik siyaset alanında çalışmaya ve Kurt özgürlük hareketine sempati duymak pahaliya ödetilmektedir. Dün demokratik siyaset yaparak Kurt halkın özgürlük ve demokrasisini savunmak canıyla ödetilirken bugün zindanlara atılarak ödetilmektedir.

1990'larda faili meçhul cinayetler niye işlendi? Biliñdi gibi bu cinayetlerin çoğunluğu demokratik siyaset alandaki yöneticilere, üyelere yönelikti. Biliñli Kürtlere yönelikti. Bunlar öldürülerek demokratik siyasetin, serhîdanların önyalınmaya çalışıldı. Dün bu yöntem yapılmıştı, bugün esas olarak zindanlara atılarak yapılmaktadır. Zihniyet değişmemiştir, politika değişmemiştir; sadece yöntemler değişmiştir. Yöntemlerin de değişmesini sağlayan Kurt halkın Özgürlik mücadeleşinin gücüdür. Ya da eski özel savaş yöntemlerinin, kirli savaşın çok teşhir olması nedeniyle artık özel savaşta, psikolojik savaşta, kirli savaşta yeni yöntemler devreye sok-

alacakça bir politika olabilir mi? Daha iki ay öncesine kadar görüştüğü, güya Kurt sorununun çözümü için en temel aktör olarak gördüğü bir insana, bir lider kendi dedikleri olmayınca tecrit uyguluyor, baskı ve şantaj yapıyor. Bundan daha ahlaksızca bir şey olabilir mi? Eğer Kurt sorununda en temel aktör olan bir halkın liderine, önderine bu yapılyorsa orada herhangi bir çözüm iradesinden, herhangi bir iyi niyetten söz edilebilir mi? Bu açıktan açığa "ben sorunu çözmem istemiyorum. Benim Kurt sorunumu çözme gibi bir niyetim vardır ne de yaklaşımım vardır. Ya benim politikama uyarınız ya da ezer, teslim alırım" demektedir. 'Sorun neden çözümsüz kaldı, görüşmeler olmuş neden tıkanmış ve çatışmalar neden artmış' sorusunun cevabı mevcut hükümet ve devlette bulunan bu anlayıştır.

Şimdi BDP'ye meclise gel deniliyor. Çağrı yapılmıyor. BDP gelsin mecliste Kurt sorununu tartışın, demokratik platformları kullanınsın deniliyor. Bu çağrıların demokratik siyaset platformlarının kullanılmasıyla ilgili ve samimi olmadığı açıktır. Biliñdi gibi seçimden sonra

de biliyor ki belediye başkanlarının, meclis üyelerinin, parti üyelerinin, sivil toplum örgütlerinde çalışanların öyle illegal faaliyetleri yoktur. Bütün faaliyetleri demokrasi içindedir. Düşünce ve örgütlenme özgürlüğünün olduğu herhangi bir demokratik ülkedeki insanların yaptığı faaliyette bulunmaktadırlar. Gerçekler buyken "bunlar KCK üyesidir, KCK üyesi gibi hareket etmektedir" diyerek zindana atmak aslında bu halka karşı savaş açmaktadır. Bir halka karşı savaş nasıl yürütülür? Onun temsilcilerine karşı tutumla ortaya konulur. 20 milyon Kürdü zindana atamayacağına göre, temsilcilerini zindana atıyorsa bu açıktan açığa o halka karşı savaş ilanır. Bu açıdan gelinen aşamada AKP hükümetinin çözüm politikası olmadığı netleşmiştir.

AKP'nin Kurt sorununu çözme politikası olmadığı gibi öyle iddia ettiği gibi Kurt özgürlük hareketini tasfiye etme gücü de yoktur. O kadar nara attı, sınır ötesi harekat yapacağım dedi, ama bunları yapacak gücü olmadığı ortaya çıktı. Sınır ötesi harekat propagandaşının, ha bugün gittik ha yarın gideceğiz propagandaşının asılnda sınır içindeki, Türkiye içindeki baskıcıları gizlemeye y-

vaş aracı olarak yürütüyor. Irak'ı şöyle bağladım, Güney Kürdistan yönetimi benim yanında, İran benim yanında, dünya benim yanında, artık PKK'ye gidecek yer kalmamıştır, kara operasyonu da yapacağım, tasfiye edeceğim diyor. Daha doğrusu bunun propagandasını yapıyor. Türkiye halkın ve Kurt halkın buna inandırırmaya çalışıyor. Türkiye halkın Kurt özgürlük hareketini tasfiye etmeye inandırarak hükümetine destek alıyor. Diğer taraftan da Kurt halkına da Kurt özgürlük hareketini tasfiye edeceğim diyerek Kurt halkın tehdit edip baskıyı artırarak mücadeleden alıkoyamaya çalışıyor. Şu anda hükümetin yürüttüğü esas politika, Kurt özgürlük hareketi karşısındaki başarısızlığını, darbe üstüne darbe olmasını psikolojik savaş yöntem ve araçlarıyla kapatıp kendisini üstün görme çabasıdır. Bu dönemde yandaş basına, merkez basına, AKP'nin bütün ayıplarını örtmeye üstlenmiş taraf gibi bir psikolojik savaş medyasına verilen görev, Kurt özgürlük hareketi karşısında AKP'yi kurtarmak olmuştur. AKP'nin çözümsüz politikalarının üstünü örtmek, Kurt sorununun çözümsüzlüğünün nedeni AKP değilmiş

muşlardır. Bu açıdan şu andaki Türk devletinin zihniyetiyle 1990'lardaki Türk devletinin, hükümetlerinin zihniyetlerini çok ayrı görmek yanlışır.

Şu açıktır, Kurt sorunu çözülmemiği müddetçe siyasi soykırımlar operasyonları da sürecek, zindanlara da atılacak, işkence de olacak, mitinglerde sokak ortasında ölümler de olacak, devlet uçağıyla, tankıyla, topuya büyük operasyonlar da yapacak. Psikolojik savaşla Kurt özgürlük hareketi, Önderliği, Kurt halkın bütün değerleri karalanacak. Bunlar Kurt özgürlük hareketine karşı yürütülen özel savaşın gereği olarak sürdürilecektir. Çünkü Türk devleti gerçekten Kurt özgürlük hareketi karşısında başarısız kalmıştır. Türk devleti AKP eliyle Kurt özgürlük hareketini tasfiye edeceğini düşünmüştür, ama AKP de Kurt özgürlük hareketi karşısında etkisiz kalmıştır. AKP, Kurt halkını aldatmayı, Kurt halkın etkilemeye, bu temelde Kurt özgürlük hareketini daraltmayı, etkisizleştirmeye ve tasfiye etmeye başaramamıştır. AKP bugün çok öfkeliyse, AKP yanında basın ve yazarlar PKK'ye öfke duyup kan kusuyorlarsa bunun nedeni, AKP'nin Kurt özgürlük hareketine karşı yürütüğü savaşta başarısız kalmasıdır.

Kurt sorununun çözümü ve demokratikleşme öünde en büyük engel AKP'dir

AKP Kurt özgürlük hareketini tasfiye etmem dierek iktidarı olmuşdur. Eğer bunu başaramazsa, bugüne kadarki kazandıkları, elde ettikleri mevzileri kaybetme tehlikesi vardır. Daha doğrusu AKP Kurt özgürlük hareketini tasfiye etmediği takdirde Kurt sorununun demokratik temelde çözümü gündeme gitmektedir. Kurt sorununun demokratik temelde çözülmesi aslında AKP'nin Türkiye'de 1930'ların CHP'si olma hedeflerine ulaşamayacağı anlamına gelir. Çünkü Kurt sorunu çözülmüş Türkiye demokratikleştiğinde AKP de demokratikleşmiş Türkiye'deki herhangi siyasi güçten biri olacaktır. Ama AKP bununla yetimmiyor, bunu kabul etmiyor. İlla da 1930'larda CHP'nin yaptığı gibi Türkiye'nin esas hakimi ben olayım; bütün Türkiye'yi istedigim gibi yiyeşim, tüketiyim, diyor. Bu hedefine engel olduğunu düşündüğü PKK'yi tasfiye etmeye çalışır. İşte bugünkü savaş ortaya çıkarır da budur. Çünkü bu savaş Kurt sorununun çözümsüzüğünden, Türkiye'nin demokratikleşmemesinden ileri geliyor.

Gelenen aşamada Kurt sorununun çözümü ve Türkiye'nin demokratikleşmesi önde AKP engel haline gelmiştir. Kurt sorununa çözüm politikası olmadığı gibi demokratik zihniyete de sahip değildir. Demokratik bir zihniyeti olmadığı halde belirli çevreleri aldatarak Kurt sorununu çözücegi, Türkiye'yi demokratikleşeceğini biçimde bir bekleni yaratarak Kurt sorununun çözümünü ve Türkiye'nin demokratikleşmesini engelleyerek Türkiye'ye en büyük kötüluğu yapmaktadır. Dolayısıyla AKP'nin çözüm üzerinde engel olan politikası aşılmadan Türkiye'nin demokratikleşmesi ve bu temelde istikrara kavuşması mümkün değildir.

AKP hükümeti ve devletin sorunu çözme politikası yoktur. Bu nedenle tasfiye politikasında ve klasik imha politikasında ısrar etmektedir. Ancak hükümetlerin bu politikayı sürdürmesinde esas suçu, Kurt özgürlük hareketine karşı psikolojik savaş yürütten Türkiye basıdır. Türkiye basını AKP'nin bu çözümsüzüğünü normal görmekte, meşraflaştırmakta ve bu temelde savaşın sürmesinin psikolojik zeminini hazırlamaktadır. Bu açıdan Türkiye'deki psikolojik savaş ve bu konuda rol alan Türk basını etkili bir biçimde teşhir

edilmeden Kurt sorununun demokratik çözümünün önü açılması zordur. Şu andaki yandaş basın, Türk basını 1990'lardaki basından daha fazla bir psikolojik savaş yürütmemektedir. Çünkü 1990'lardaki basın yürütülen savaşın destekçiydi. Bu yönyle elinden geldiği kadar kirli savaşa bütün imkanlarıyla destek oluyordu. Ama Türk devletinin savaşma gücü, klasik savaş yöntemleriyle tasfiye etme imkanları geçmişe göre azaldığından, daha doğrusu geçmişteki uygulamalar başarısız kaldığından şimdi özel savaşa ve psikolojik savaşa daha fazla ağırlık verilmiştir. Bu bakımından basının rolü daha da artmıştır. Daha doğrusu Türk devleti esas savaşını bu alanda yürütmemektedir. Bir nevi sert güçle ezemedim, yumuşak güçle tasfiye edeceğim demektedir. Daha doğrusu sert güçle yumuşak gücü yan yana kullanmaktadır. Yumuşak güç denilirken siyaseti, ekonomik ve kültürel imkanları kullanarak çözüm yönünde adım atmayı düşünmemektedir. Yumuşak güç dedikleri, esas olarak Kurt özgürlük hareketini karalayarak, AKP'nin Kurt özgürlük hareketine karşı savaşma meşruiyetini sağlayarak devletin klasik inkar ve imha politikasını sürdürmesine yardımcı olmaktadır.

Son zamanlarda psikolojik savaşı artırdıkları görülmeye. Özellikle Siirt'te dört yurtsever genç kızın polis kolejine baskınına giderken yanlışlıkla gerillalar tarafından vurulması sonrası bu psikolojik savaş daha da artırılmıştır. Bunu fırsat bilerek PKK'yi sivil öldürür, rastgele insan öldürür bir örgüt gibi göstermeye çalışmışlardır. Böylece Kurt halkın özgürlük mücadelesini siyasi

bunlar gerçekten bu sivillerin ölümüne üzüntülü olsalar, bu konuda gerçekten ilkeli olsalar, bir ay önce Güney Kürdistan'da bir bebek, dördüncü çocuk, biri hamile kadın yedi insanın katledilmesine tepki duyarları. Bırakalım tepki duymayı, bu olayın devlet tarafından yapılması üzerinde kuşku uyandırarak AKP hükümetini, devleti temize çıkarmaya çalışmışlardır. Bütün dünya bu katliamı Türk uçaklarının yaptığına bildiği halde bir özür bile dilememişlerdir. Halbuki çocuklar, kadınlar savaş uçakları saldırısı sonucu parçaparça olmuştur. O araba bilerek vurulmuştur. Vurarak "siz PKK'yı barındırırsınız PKK yüzünden ölürsünüz, bu nedenle PKK'ye karşı çıksın" mesajı vermek için, yanı halkı PKK'ye karşı çıkarmak için bu saldırısı yapılmıştır. Diğer taraftan Kandil'i boşaltarak daha rahat vurmak, her tarafı yakıp yıkmak için bu saldırısı yapmışlardır. Onlar için sadece PKK, gerilla hedef değildir; gerillanın bulunduğu alanda ormanları yaktır, her tarafı yakıp yıkır, dağları taşları, coğrafayı bir bütün olarak ortadan kaldırır. PKK'nın yaşamayacağı bir çöl haline getirmek istemektedirler. Kürdistan'da her gün siviller ölüyor, çocuklar ölüyor. Her gün mitinglerde, sınır boyalarında insanlar öldürülüyor. Ama bunların hiç birisine bırakılmıştır. Kendine liberal demokrat diyen yazarlar bile ses çıkarılmamışlardır. Bu da onların bu dört insanın ölümü karşısında nasıl ahlaksızca yaklaşıklarını, bırakılmışlarını, nasıl sevindiklerini göstermektedir. Kuşkusuz bu ölümler acı vericidir, gerçekten kabul edilecek ölümler değildir.

Zaten Türk devleti Kürt basınına göz açtırmayarak, susturarak psikolojik savaşını daha etkili kılmak istemektedir. Dikensiz güzellik bahçesinde dolasmak istemektedir. Bu yönyle Türk devletinin yürütüğü, AKP ve yandaşlarının, yandaş basının yürütüğü psikolojik savaşa bu fırsatı vermemek gerekmektedir. Savaşın ağırlıklı bölümünün bu alanda sürdürüğünün görülmesi önemlidir. Özellikle demokratik siyaset alanı psikolojik savaştan gerçekten çok etkilenmektedir. Psikolojik savaş merkezleri de demokratik siyaset alanının, demokratik siyasetçilerin bu etkilenmesini görerek onlar üzerindeki psikolojik savaşa daha da artırmaktadırlar. Bu yönyle demokratik siyaset alanı psikolojik savaşa karşı bir zayıfıt içindedir. Psikolojik savaşa karşı ne kendini, ne toplumu, ne üyelerini yeterince bilişlendirdikleri ve savundukları söylenebilir. Bu açıdanümüzdeki dönemde demokratik siyaset alanının bir görevi de toplumu bu özel savaş karşısında, psikolojik savaş karşısında bilişlendirmek olmalıdır.

Bugün sınır ötesi harekat, kara operasyonu çok gündemdedir. Aslında bunun da gelinen aşamada bir saptırma olduğu anlaşılmaktadır. Kuşkusuz devlet fırsatını bulduğunda kara operasyonu

"Önderlik esaret altındayken, bir halkın en temel siyasi iradesi olan Önderliği üzerinde bu kadar tecrit uygulanırken herhangi bir hükümetin, devletin çözüm iradesinden bahsedilebilir mi? Bu durumda yapılması gereken mücadele etmektir, mücadeleyi yükseltmektir, önderlige sahiplenmektir. Önderliğini sahiplenmeyen bir halkın özgürlük ve demokrasiyi hak etmesi mümkün müdür?"

bir mücadele değil de sanki rastgele insan öldürür bir mücadeleymiş gibi göstererek kendi çözümsüzüklerinin üstünü örtme gayreti içine girmişlerdir. Bu psikolojik savaşla AKP hükümetinin ve onun çözümsüz politikasının ömrünü uzatmaya çalışırlar. Yoksa bu olayın bu kadar perversizce kullanılması olmazdı. Aslında bu olaya sevinmişlerdir. Bu olayı psikolojik savaşın malzemesi olarak görmüşlerdir. Ellerine çok iyi bir malzeme geçtiğini düşünerek tüm basını kullanıp kara propaganda kampanyasını görülmeli düzeye yükselmişlerdir. Yine bu gençlerin ölümü üzerinden BDP'ye yüklenmiştir. BDP'ye, demokratlara, demokrasi güçlerine PKK'ye karşı çıksın, PKK'ye terörist deyin dayatmasına vesile yapmışlardır. Halbuki her gün yürüyüşlerde, mitinglerde çocuk, kadın demeden siviller hem de bilerek öldürülmektedir. Halkın demokratik mücadeleini ezmek, demokratik iradesini kırmak için bu mitinglere sürekli saldırılmaktadır. Her mitingde sürekli bir-iki insan öldürülerek halkın demokratik mücadele engellenmeye çalışılmaktadır. Ama bunlara, bu özel savaş basını, sözde kendine liberal demokrat diyen yazarlar hiç ses çıkarmamaktadırlar. Arada sırada bir lafinı edip geçtiğimde.

Siirt'teki olaydan sonra nasıl bir kıymet kopardıklarını, güya bunun üzerinden PKK'yi nasıl yerle bir etme haline kapıldıklarını görüyoruz. Bu olaydan sonra PKK bitti, kaybetti, kaybedecek de değerlendirmeleri yapmaları basının nasıl bir psikolojik savaş aracı olduğunu ortaya koymaktadır. Eğer

Kaldi ki öldürülenler yurtsever Kurt kızlarıdır. BDP'ye oy verenlerdir. Herhalde PKK sempatisanıdırlar.

Türk basınının, devletin, hükümetin bu olayı bu düzeye psikolojik savaş aracı olarak kullanması gösteriyor ki aslında Türk devletinin politikalarını teşhir etmede yetersiz kalıyoruz. Türk devletinin politikaları yeterince teşhir olsaydı psikolojik savaş bu düzeye perversiz yürütülemezdi. Daha doğrusu psikolojik savaşla toplumun, insanların, çeşitli çevrelerin kafası bulandırılamazdı. Bu açıdan psikolojik savaşa karşı mücadelenin hem ideolojik hem siyasi hem basın alanında yeterince yürütülmeli anlaşılmaktadır. Bu açıdan Türk devletinin ve hükümetinin bu yürütüğü kırıcı savaşa karşı halkın, demokratların, toplumun, gençlerin, kadınların, demokratik siyaset alanının herkesin bilişlendirilmesi gerekmektedir. Türk devletinin psikolojik savaş karakteri, özel savaşçı karakterinin ortaya konulması gerekmektedir. Bu psikolojik savaşa zorla, şiddetle teslim alınamayan Kurt özgürlük hareketinin, Kurt demokratik hareketinin ve Kurt halkın iradesi ve inancı kırılmaya çalışmaktadır. Psikolojik savaşın bu kadar artırılmasının amacı budur. Bu yönyle Kurt halkı, Kurt özgürlük hareketi, Kurt demokratik siyasi güçleri, gençleri, kadınları mücadeleinin önemli bir boyutunun da psikolojik savaş olduğunu bilmelidir. Dolayısıyla bu psikolojik savaşa karşı da bilişlendirmek, toplumu bilişlendirmek ve psikolojik savaşa boş çıkararak Türk devletini en önemli silahından mahrum etmek önemli hale gelmiştir. Bu yönyle psi-

lojik savaşa karşı mücadele gerçekten de Özgürlik mücadeleşinin en önemli bir boyutu olarak görülmelidir. Türk devletinin özel savaş politikaları her yerde teşhir edilmelidir. Türk devletinin Kürtlere karşı nasıl bir psikolojik savaş yürütügüne, nasıl bir kırıcı savaş yürütügüne, nasıl bir özel savaş yürütügüne, amacının ne olduğunu topluma kavrılmasını gerekmektedir. Zaten Türk devleti Kürt basınına göz açtırmayarak, susturarak psikolojik savaşını daha etkili kılmak istemektedir. Dikensiz güzellik bahçesinde dolasmak istemektedir. Bu yönyle Türk devletinin yürütüğü, AKP ve yandaşlarının, yandaş basının yürütüğü psikolojik savaşa bu fırsatı vermemek gerekmektedir. Sa-vaşın ağırlıklı bölümünün bu alanda sürdürüğünün görülmesi önemlidir. Özellikle demokratik siyaset alanı psikolojik savaştan gerçekten çok etkilenmektedir. Psikolojik savaş merkezleri de demokratik siyaset alanının, demokratik siyasetçilerin bu etkilenmesini görerek onlar üzerindeki psikolojik savaşa daha da artırmaktadırlar. Bu yönyle demokratik siyaset alanı psikolojik savaşa karşı bir zayıfıt içindedir. Psikolojik savaşa karşı ne kendini, ne toplumu, ne üyelerini yeterince bilişlendirdikleri ve savundukları söylenebilir. Bu açıdanümüzdeki dönemde demokratik siyaset alanının bir görevi de toplumu bu özel savaş karşısında, psikolojik savaş karşısında bilişlendirmek olmalıdır.

Bugün sınır ötesi harekat, kara operasyonu çok gündemdedir. Aslında bunun da gelinen aşamada bir saptırma olduğu anlaşılmaktadır. Kuşkusuz devlet fırsatını bulduğunda kara operasyonu

oldu ha olacak biçiminde kendilerini buraya kilitleyerek gerçek görevlerini yapmaktan uzaklaşan bir yaklaşım içinde olmamalıdır.

Herkes bilmelidir ki Türk devletinin aslında kara harekatı yapacak, siyasal hamle yapacak gücü kalmamıştır. AKP hükümeti Kurt özgürlük hareketi tarafından başarılı kılınmıştır. AKP hükümeti, dolayısıyla devlet bugün çok sıkışmıştır. Ya Kurt sorununu çözme ya da tasfiye harekatını yürütme seçeneğe karşı karşıyadır. Çözüm gücü olmadığı için tasfiye harekatı yürütmek istiyor. Bunun için kara harekatı yapmaktan ve gerillayı ezmekten söz ediliyor. Ama bunu başaracak gücü ve kudreti de yoktur. Eğer demokrasi güçleri, Kurt özgürlük hareketi, halk, gençlik iyi mücadele ederse AKP'nin çözümsüz politikası kırılabilir, Kurt sorununun demokratik çözümünün önü açılabilir. Bu yönyle esas enerjiyi serhildanın yükseltilmesine, demokratik mücadeleden yükseltilmesine, AKP'nin çözümsüz politikalarına karşı mücadele edilmesine yönelik gerekmektedir. Bugün her zamankinden daha fazla mücadeleye ve mücadele temelinde Türkiye'deki siyasi gelişmeleri etkilemeye ve yönlendirmeye ihtiyaç bulunmaktadır. Eğer demokrasi güçleri etkili mücadele ederse AKP'nin çözümsüz politikası boş çıkarılarak Kurt sorununun demokratik çözümü ve Türkiye'nin demokratikleşmesi sağlanabilir.

Ancak bunun gerçekleşmesi için en başta da her gün her tarafta yürütülen siyasi soykırımlar operasyonlarına dur denilmesi gerekmektedir. Çünkü beşer-onar tutuklayarak Kurt halkın demokratik siyasi iradesi kırılmak isteniyor. Halbuki halkın bu tutuklamaya izin vermemesi, ulyanık olması gerekiyor. Tutuklanan her kişinin serhildan gereklisi olması gerekiyor. Bu kadar tutukluğun olduğu yerde artık demokratik çözüm için niyet olduğu düşünülemez. AKP'nin çözüm politikası var mı, yok mu zanneden zaman kaybetmek gaffet olur. Bugün bastırma harekatı yürütülmektedir. Bunun böyle görülmesi lazımdır. Yaşananlar bu çerçevede ele alınmadan ve mücadele ederek boş çıkarılmadan, demokratik siyasetçiler serbest bırakımadan, demokratik siyasetin serbest çalışma imkanı ortaya çıkmadan hiç kimse demokratik çözümden söz edemez, çözüm bekleyemez.

Önderlik esaret altındayken, bir halkın en temel siyasi iradesi olan Önderliği üzerinde bu kadar tecrit uygulanırken herhangi bir hükümetin, devletin çözüm iradesinden bahsedilebilir mi? Bu durumda yapılması gereken mücadele etmektir, mücadeleyi yükseltmektir, Önderlige sahiplenmektir. Önderliğini sahiplenmeyen bir halkın özgürlük ve demokrasiyi hak etmesi mümkün müdür? Geçmişte neden önderler idam edildi, Önderlere yönelik? Önderlere yönelik? idam etmeselerdi bu halkın iradesini kırabırlar mı? Eğer bu halkın direnerek önderlerinin idam edilmesine, esaret altına alınmasına fırsat vermeseydi o sonuçlar doğabilir miydi? Bu açıdan halk Önder Apo üzerindeki politikalara karşı çıkış Önderliğin sağlığı, güvenliği ve özgürlüğünü sağlamadan AKP hükümetini çözüme yanaştıramaz. Çünkü en temel aktörüne böyle bir saldırdı, tecrit varsa orada bir çözüm niyeti yoktur; tasfiye niyeti vardır, bastırma politikası vardır. Bu açıdan dikkatleri oraya toplaymak, mücadeleyi bu çerçevede yükseltmek gerekmektedir.

Kara operasyonu yaparsa yapabilir; yaparsa gerilla da onu karşılaşacaktır. Hem de en iyi biçimde karşılaşacaktır. Gerilla savaşının nasıl verileceğini sa-

dece Türk devletine değil, bütün dünyaya gösterecektir. Kara operasyonu yapacak devlete karşı gerillanın başarılı olması isteniyorsa bugünden Önderlige karşı yürütülen tecride, demokratik siyaset üzerinde yürütülen baskılara karşı mücadelenin yükseltilmesi gerekmektedir. Psikolojik savaşla tasfiye politikasını herkese kabul ettirip Kurt özgürlük hareketini tasfiye etmek isteyen hükümete karşı özgürlük ve demokrasi mücadeleinin her alanda yükseltilmesi gerekmektedir. Kara operasyonun da başarısız kılmanın da yolu buradan geçmektektir.

Önemli olan meclis dışında ya da içinde iradele bir duruş doğru tutum göstermek

BDP meclise çağrılmıyor. Meclise girer mi girmez mi bilemiyoruz. Gelinen aşamada BDP'nin meclise gitmesinin çok fazla bir anlamı kalmamıştır. Ama giderlerse de Türkiye siyasetinin, Türkiye meclisinin, Türkiye sisteminin ne olduğunu bilerek hareket etmeleri gerekmektedir. Kendilerini Kurtler üzerinde siyasi egemenlik ve kültürel soykırımlın yeni sistemini kuracak bir sürece alet etmemeleri gerekiyor. Kuşkusuz mecliste de mücadele yürütebilirler, ama Kurtler üzerinde yeni siyasi egemenlik ve kültürel soykırımlı politikasının meşruiyetini sağlayan bir konuma düşmemelidirler. Yeni bir anayasalla Kurtlerin üzeri betonlanmak isteniyor. Kuşkusuz Kurt demokratik siyaseti yeni bir inkar imha sistemiyle Kurtlerin üzerinde betonlanması musaade etmemelidir. Bu konuda tavizsiz, ciddi mücadele etmesi gerekmektedir.

AKP hükümetinin demokratik bir anaya yapma iradesinin olmadığı görülmeli. Düşündükleri anaya İlker Başbuğ'un liberal demokrasi çözümü dediği inkar ve imha sisteminin yeni biçimde sürdürülmesinin sistemini hedefleyecektir. Belediyelerin hizmetlerinin genişletilmesi, seçmeli ders ve vatandaşlığı Türkler kavramının sıvırılıklarının töpülenmesini ifade eden bir anayasalla Kurtleri yeni bir siyasi egemenlik ve kültürel soykırımlı sisteme sokacaklardır. Eğer meclise gidilecekse bu bilinerek gidilmelidir. AKP'nin mevcut durumda zihniyeti, tutumu değişmediği takdirde demokratik bir anaya yapmayacağı, aksine Kurtler üzerinde siyasi egemenlik ve kültürel soykırımı yeni bir siyasal sisteme kavuşturacak bir anaya yapmayı düşündüğü bilinmelidir. Meclisteki görevin de buna karşı mücadele etmek ve bu politikayı boşça çıkarmak olduğu görülmeli. Eğer bu konuda dikkatli politikalar izlenmezse AKP'nin Kurtler üzerinde siyasi egemenlik ve kültürel soykırımı sürdürerek yeni anaya yapımının meşruiyet ayağı haline gelebilirler. Kurt demokratik siyasetinin görevinin dünyadaki herhangi bir milletvekili, herhangi bir demokratik siyasetçi gibi olmadığını, Kurtlerin bir ölüm kalım savaşı içinde olduğunu, ulusal varlığını koruma ve özgürlüğünü sağlaması sorunu olduğunu, bu temelde de kendilerinin rolünün böyle olduğunu görmeleri gereki. Ne Türkiye meclisi, Türkiye siyaseti dünyadaki herhangi bir meclis ve demokratik siyaset alanıdır ne de Kurtlerin durumu dünyadaki diğer demokratik siyasetçilerin durumuna benzemektedir.

AKP'nin irade kırmı, aşağılama, küçük düşürme politikaları karşısında halkla birleşerek, demokrasi güçleriyle büntleşerek ciddi bir biçimde karşı durmaları gereki. Bu karşı duruşu göstermedikleri takdirde AKP Kurt demokratik siyasetini de demokrasi güçlerini de ezmeye çalışacaktır, iradesini kırmaya çalışacaktır. Kendi politikasının yedeğine düşürmeye çalışacaktır. Nasıl ki bir

kısım kendine liberal demokrat aydın diyenleri yedeğine düşürmüştür, onları kullanmış, kullanıyorsa, Kurt demokratik siyasetçilerini de doğrudan olmasa bile dolaylı olarak bu duruma düşürmek isteyecektir. Kuşkusuz Kurt demokratik siyaseti bu konuda biliçlidir, tecrübelidir. AKP hükümetinin, Türk devletinin politikalarının ne olduğunu bilincindedir. Bu yönyle AKP'yi ve Türk devletini tanıtmıyor denilemez. Ama taktiklerde, tutumlarda yerinde, zamanında tutum göstermek de önemlidir. Yoksa sadece doğruları bilmek, sadece iyi niyetli olmak yetmez. Gerektiğinde doğru taktikler, doğru tutumlar koyarak devletin ve AKP'nin toplum üzerinde, demokrasi güçleri üzerinde oynadığı oyuların boşça çıkarılması gereki.

Bu kadar demokratik siyasetinin tutuklandığı, binlercesinin zindana atıldığı yerde AKP BDP'yi demokratik siyaset yapmaya, anayasa çalışmalarına katılması için çağrıyor gibi düşünmek bir gaflettir. BDP'nin demokratik anayasa yapılması için ya da Kurt sorununun demokratik çözümü için, Türkiye'nin demokratikleşmesi için demokratik siyaset platformunu kullanması için çağ-

mektedir. AKP'nin politikalarına hizmet eden, AKP'nin politikalarını uygulamasına zemin sunan, AKP'nin politikalarına karşı halkın mücadeleni geriye çeken yaklaşımları da kabul etmemek gerekir. Kuşkusuz Kurtler arası birlik önemlidir; kuşkusuz Türkiye demokrasi güçleriyle birlik önemlidir. Ama bu birlik geriye çekilecek değil, Kurt sorununun çözümü ve Türkiye'nin demokratikleşmesi doğrultusunda mücadeleni gelişirecek doğrultuda olmalıdır. Yoksa herkesi tutalım, yanımıza çekelim yaklaşımıyla her türlü geri anlayışı kabul ederek mücadeleni hizmet etmeyen birlikler yaratmak bu çalışmaların doğasına ve hedefine ters düşmek olur. Kuşkusuz en geniş kesimlerle Kurtler arası birliği sağlamak, en geniş kesimlerle demokrasi güçlerin birliğini sağlamak hedef olmalıdır. Bu konuda gerçekten de esnek, politik olmak gerekmektedir. İdeolojik kalıplara takılmamak gerekmektedir. İdeolojinin ilkeleriyle hareket edilir. Ama politikanın esnekliği ve yaratıcılığı olur. Bu konuda politik esneklik ve yaratıcılık sonuna kadar kullanılmalıdır. Ama bunu yaparken kesinlikle ilkelerden taviz vermeden, Kurt halkın özgürlük ve de-

götürür. Mücadelesizlikle AKP'den, devletten bir şey bekleyerek hiçbir şey elde edilemez. Özellikle Kurt halkı bunu onlarca yıllık deneyinden öğrenmiştir. Bu açıdan Kurt halkın özgürlüğü ve Türkiye'nin demokratikleşmesi ancak mücadeleyle gerçekleşir. Kurtler arası birlik, Türkiye'deki demokrasi güçleri arasındaki birlik, Kurt sorununun çözümü ve Türkiye'nin demokratikleşmesi konusunda bir mücadele platformları olduğunda ve demokrasi mücadelebine güç kattığında anlam kazanır. Dolayısıyla mücadeleyi geriye çeken yaklaşımları kabul etmek mümkün değildir.

Türk devleti ve AKP hükümeti Kurtler arası birliği parçalamaya, bozmaya ve bu birlik içinde bazılarını tahrif ederek, kıskırtarak onlar eliyle mücadeleni geriye çekmeye, Kurt halkını ve demokratik siyaseti mücadeleniz bırakmaya çalışmaktadır. Diğer taraftan Türkiye'deki demokrasi güçleri üzerinde baskı kurarak onların Kurt halkıyla birlikteğini bir mücadele gücü, mücadele platformu değil de Kurt halkın özgürlük ve demokrasi mücadeleini geriye çeken, Kurt halkın taleplerini geriye çeken bir platforma dönüştürme çalışmak

ışmaktadır. Psikolojik savaşın bu yönlü çabalarına PKK karşıtı bu çevreler de katılmaya çalışmaktadır. Kürtistan ve Kurt halkın özgürlüğü için yaşamını feda eden binlerce gerillanın mücadeleni üzerine gölge düşürmek gerçekten de Kurtler açısından acı verici bir durumdur. Bunlar nasıl bir Kürtür ki Kurt toplumunun en dinamik güçlerini ve en güzel değerlerini psikolojik savaşın parçası olarak tüketmektedirler? Türk devletinin kimi Kurtleri bir araya getirme çabası ve bu Kurtlerin bu oyunun parçası olmaya gönüllü soyunmaları gerçekten de Kurt halkın arkadan hançerlemek anlamına gelmektedir. Kuşkusuz Kurt halkı onlarca yıllık mücadele içinde büyük deneyim kazanmıştır. Türk devletinin politikasının Kurtleri parçalayıp Kurtler üzerinde yürüttüğü kültürel soykırımı devam ettirmek olduğunu çok iyi bilmektedirler. Bu Kürtlere Kurt halkına hak vermek için değil de Kurt halkın hak ve özgürlük taleplerini bastırmak için izlenen bir politika olduğu açıktır. Bu politika aslında Türk devletinin ne kadar sıkıştığını göstermektedir. Türk devleti öyle bir inkarcı devlettir ki, eğer sıkışmasayı bu Kurtlerin yüzüne bile bakmadı. Dolayısıyla bu politika aynı zamanda Kurt halkın mücadeleisinin geldiği düzeyi göstermektedir.

Kurt sorununun çözümü kesinlikle yakınlaşmıştır. Eğer Kurtler arası birlik sağlanırsa ve Kurtler kendi taleplerini açık ve net ortaya koyar, bunun için mücadele ederlerse, yine Türkiye'de demokrasi güçlerinin birliği sağlanır, Türkiye'nin demokratikleşmesinin temel parametreleri ortaya konur, bu çerçevede bütün siyasi güçler ve toplumsal güçler mücadele içine çekilirse AKP'nin özel savaşı, psikolojik savaş ne kadar kapsamlı olursa olsun demokrasi güçleri karşısında başarılı olma şansı yoktur. Çünkü 9 yıllık iktidarı sonucunda Kurt özgürlük hareketi karşısında başarısız kalmıştır. Sürekli mücadele eden, gelişen, kazanan, ilerleyen Kurt özgürlük hareketi olurken AKP ise sürekli Kurt özgürlük hareketi karşısında askeri, siyasi ve ideolojik olarak kaybeden güç olmuştur. Son dört yıllık pratik bunu kanıtlamaktadır. Bu açıdan AKP'ye karşı mücadele etme ve kazanma şansı vardır. Gelinen aşamada ya Kurt özgürlük hareketi ve demokrasi güçleri birlikte mücadele ederek AKP'nin politikasını boşça çıkararak Kurt sorunun çözümünü ve Türkiye'nin demokratikleşmesini gerçekleştirecekler ya da bu başarılımadığı takdirde AKP kendine göre düşündüğü bir anayasalla Kurtler ve demokrasi güçleri üzerinde yeni bir egemenlik sistemi kurmaya yönelecektir. Ama Kurt halkın ve Türkiye'nin demokratikleşmesini gerçekleştirecekler ya da bu başarılımadığı takdirde AKP kendine göre düşündüğü bir anayasalla Kurtler ve demokrasi güçleri üzerinde yeni bir egemenlik sistemi kurmaya yonelecektir.

Türk devletinin bu dönemde uyguladığı en temel politika ise Kurtleri parçalayarak Kurt özgürlük hareketini zayıflatıp inkar ve imha sisteminin yeni koşullarda sürdürmeyi planlamaktadır. Son zamanlarda bazı Kurtlerin başına çarparak Kurt özgürlük hareketi aleyhinde konuşluşur. Kurt özgürlük hareketini böbürböç parçalama imkanları olmadığını görünce kimi Kurtleri kullanma politikasının parçası haline getirmiştir. Eskiden işbirliği Kurtleri de ciddiye almazdı. Ancak Kurt özgürlük hareketi karşısında sıkışınca bunları kullanmaya yönelmiştir. Kemal Burkay'ın çağrıması ve televizyon dolaşırılması bu nedenledir. Bunlar eliyle Önder Apo, gerilla ve Kurt özgürlük hareketi hakkında kuşku yaratıp Kurt toplumu içindeki itibarı kırmaya ca-

rılmıyor. Bu çağrıda iyi niyet yoktur. Zaten iyi niyetli olsalar da seçimden sonra BDP ile gerilimi artırmazlardı. Halkın seçtiği milletvekillerini zindanlarda tutarak halkın iradesine meydan okuyamazlardı. Kurt halkıyla böyle bir gerilim içine girmezlerdi. Eğer bunu yaptırlarsa ve bugüne kadar sürdürdülerse bu, AKP'nin Kurt halkın özgürlük mücadelesi'ne karşı nasıl bir tasfiye planı, nasıl bir kötü niyet içinde olduğunu gösterir. Dolayısıyla bu politika karşısında gerektiğinde meclis dışı, gerektiğinde meclis içi, nerede olursa olsun iradele bir duruş ve doğru tutum göstermek çok çok önemlidir.

Kuşkusuz bu süreçte Kurtler arası birlik ve Türkiye demokrasi güçleriyle birlik de önemlidir. Çünkü Türk devleti kırıcı savaşını, çözümsüzluğu bir yönüyle de Kurtler arası parçalanmışlığından ve Türkiye demokrasi güçleriyle Kurt halkın buluşmamasından yarananarak sürdürmektedir. Eğer bugüne kadar bu savaş sürdürmüştse, Kurt sorunu çözülmemişse nedeni Kurtlerin parçalanmışlığı ve Türkiye demokrasi güçleriyle Kurt özgürlük hareketinin buluşmasının engellenmiş olmasıdır. Bu açıdan bu iki alanda da ciddi çalışmaların yürütülmesi gerekmektedir. Ancak bu çalışmaları yürütürken ilkel olmak gere-

mokrasi mücadeleinden taviz vermeden yürütmek gerekmektedir.

Gevşeklik ezilmeye mücadele ise başarıya götürür

Çünkü bazen yanlışlıklar yapılmaktadır. Aysel Tuğluk'un Demokratik Özervilik ilan edildikten sonra "zamanı iyi olmadı" demesi, aslında halkın Demokratik Özervilçe sahiplenmesi ve bu temelde mücadeleni yükseltmesi konusunda önemli bir zafer yaratmıştır. Bunun bilinmesi gereki, bu ciddi bir eleştiri konusudur. AKP'nin ve Türk devletinin yürüttüğü psikolojik savaş karşısında

tadır. Bu açıdan Kurtler arası birlik ve demokrasi güçlerinin birliğini sağlamaya çalışırken devletin ve AKP'nin bu birliği parçalayan, olsuz etkileyen yaklaşımları iyi görmek, bu çabalarını da doğru tarz, yöntem ve ıslılığa boş bırakmak gerekmektedir.

Türk devletinin bu dönemde uyguladığı en temel politika ise Kurtleri parçalayarak Kurt özgürlük hareketini zayıflatıp inkar ve imha sisteminin yeni koşullarda sürdürmeyi planlamaktadır. Son zamanlarda bazı Kurtlerin başına çarparak Kurt özgürlük hareketi aleyhinde konuşluşur. Kurt özgürlük hareketini böbürböç parçalama imkanları olmadığını görünce kimi Kurtleri kullanma politikasının parçası haline getirmiştir. Eskiden işbirliği Kurtleri de ciddiye almazdı. Ancak Kurt özgürlük hareketi karşısında sıkışınca bunları kullanmaya yönelmiştir. Kemal Burkay'ın çağrıması ve televizyon dolaşırılması bu nedenledir. Bunlar eliyle Önder Apo, gerilla ve Kurt özgürlük hareketi hakkında kuşku yaratıp Kurt toplumu içindeki itibarı kırmaya ca-

TECRİT EDİLEN ÖZGÜRLÜĞÜMÜZDÜR

Insan yarı yarıya manevi bir varlıktır. Onu sadece rasyonel, maddi bir varlık olarak ele almak insan gerçeğinden hiçbir şey anlamamak demektir. İnsan her zaman somut yaşamaz, çoğu zaman soyut yaşıar. Yani insan biraz hayaldır, biraz umuttur, biraz idealdir, biraz amaçtır, biraz ütopya ve dürstür.

Toplumsallık insanın olmazsa olmaz gerçeğidir; kaybettiginde kendisinin de kaybolacağı en büyük hakikatidir. Doğumu, karakter olarak şekeitenmesi, kişilik oluşumu, yetenekleri ve korkuları olumlu ve olumsuz özelliklerle toplum tarafından yaratılır. Toplumundan kopuşunda insan insanlığından, kendinden ve toplum tarafından inşa edilen tüm bu özelliklerinden, yani kendi insanı gerçeğinden kopar. Bu yüzdendir ki, en lanetli kişilikler kendi toplumundan kopmuş veya koparılmış insanlar arasından çıkar. Denilebilir ki, bir insana verilebilecek en büyük ceza onu genelde toplumdan, özelde kendi toplumundan maddi ve manevi olarak koparma, izolasyona tabi tutma ve yalnızlaştırmadır. Bu da ölümlerden ölüm beğenmeye mahkum etmedir.

Eğemenler tarafından iyi bilinen bir yöntemdir bu ve tarihin çeşitli dönemlerinde halklara karşı bir ceza olarak sıkça gündeme getirilmiştir. İsyancı Önderleri, fikir insanları, öncüler ve direnen militant kişilikler başta olmak üzere, sisteme karşısında tehdit oluşturanlar sık sık toplumdan tecrit edilme, kendi toplumundan koparılma, toplum dışına çıkarılma ya da topluma hitap etmemeleri için toplumun uzağına itilme durumlarıyla sık sık karşılaşmışlardır. Tarihe baktığımızda büyük dava ve inanç insanların yaşamalarının bir bölümünde bu tarzda toplumlarından koparılma, toplumlarının dışına itilme durumlarıyla karşı karşıya kaldıklarını görürüz. Bu kopuş çoğu kez gönüllü bir tercih değildir, bir zorunluluktur, hiç istenmeyen ve en kısa sürede bu kişilikler tarafından aşılmasına çalışılan bir durumdur. Neredeyse verili düzenlere karşı çıkan, mevcut durumda yaşanan adaletsizliği, baskı, sömürü ve eşitsizliği aşmayı amaçlayan her kişilik, bir biçimde tecrit durumunu yaşamak zorunda kalmıştır. Zorba, baskıcı ve sömürücü sisteme karşı çıkan hemen her öncü kişilik, deyim yerindeyse kendi çarmıhını omzunda taşımak zorunda kalmıştır.

Tüm büyük peygamberlerin yaşamında toplumdan, özelde de kendi toplumundan tecrit edilme, bu çerçevede gerçekleştirdikleri göçler ve hıcretler vardır. Tarihin en vahşi tecritlerini bu en büyük toplumcular yaşamışlardır. İnsanlığın en büyük hakikati olan toplumsallığı en yaman savunanlar ve en çok koruyanlar en büyük tecritlere mahkum edilmişlerdir. 'Topluma zararlı' denilerek, toplum için tehlikeli gösterilerek, toplumsallığımızın bu en büyük mimarları, kahramanları ve koruyucuları, tarih boyunca bir avuç asalak ve soyguncunun toplumsallığımıza saldırısını göğüslemek ve korumak için büyük yalnızlıklar ve tecritleri göze alarak bir zincirin halkaları gibi birbirine eklenmişler ve insanlığımızı bugüne taşımışlardır.

En koyu yalnızlık ve tecrit içinde en büyük kalabalığı yaşayanlar onlardır. Hani dedik ya, insan soyut yaşayabilecek bir varlıktır. Yani biraz hayal, biraz dürstür. Aslında insan hayallerinin büyülüyü ölçüünde özgüdür. İnsan bu temelde toplum içinde en toplum dışı şekilde yaşayabileceğini gibi, en koyu tecrit ortamında yoğun toplumsal yaşamı sürdürür.

Büyük kalabalıklar içinde en büyük tecritler ve yalnızlıklar yaşanabileceği gibi, tek kişilik bir hücrede de en büyük toplumsallık yaşanabilir. Bunu tarihten öğreniyoruz, kuşkusuz bir de Önder Apo'dan. En ağır tecrit ortamında en büyük kalabalığın yaşanabileceğini, tüm çağların ve zamanların içine uzanılabileceğini, toplumsal bir insan, yani insan gibi insan olunabileceğini halk olarak ondan öğreniyoruz.

Onderliğin toplumdan tecrit edilmesi hiçbir biçimde mümkün olmamıştır

Kim tecritte, kim milyonlarla birlikte? Kim milyonlarla nefes alıyor, kim kalabalıklar arasında yalnızlığıyla boğuluyor? Bu sorular çerçevesinde dürüst her insanın kendisini yeniden sorgulaması gereken bugünden Önderliğimize uygulanan tecrit üçüncü ayna giriyor. İki aydır halkımız Önderliğinden haber alamıyor, iki aydır halkımız nefes alamıyor. İki aydır her birimiz üzerindeki yalnızlık büyüyor, tecrit yayılıyor, karanlık artıyor. Zifiri karanlığın ve gecenin iktidarı olan Yeşil AKP faşizmi, iki aydır Özgürlük Güneşimiz'i en alçakça biçimde karartmaya çalışıyor, gündüzü müzü geceye çevirmek istiyor.

Önderliğimiz üzerinde uygulanan tecridin, O'nun toplumdan, kendi toplumundan koparmanın çeşitli politik, psikolojik ve kişisel nedenleri bulunuyor. Buna geleceğiz. Ancak on iki yıldır yaşadığı fiziki tecrit içinde her gün toplumsallığı yeniden daha özgür temellerde ören ve böylece milyonların gönlündeki yerini daha da büyütün bir kişilikin karşısında tecrit kavramı ve olgusu yeniden sorgulanmayı gerektiriyor. Daha derine bakıldığımda, Önderliğimize uygulanan tecrit bize birçok açıdan ayna tutuyor.

Birçok insan için Önderliğin tecridine karşı bir şeyle yapmak, 'Önderlik için bir şey yapmak' gibi bir iyi niyete dayanıyor. Bazıları böyle davranıştan belki de vicdanını rahatlattırmak istiyor. Başta militanları ve halkı olmak üzere böylesi bir iyi niyet içinde soruna yaklaşanların büyük bir yanılıgın içinde olduklarını belirtmek ve tespit etmek durumundayız. Üzerindeki tecridin kirilması gerekenin sadece Önder Apo olduğu tehlikeli bir yanılısamadır. Yine tecrit altında olanın sadece Önderlik olduğu da bir yanılısamadır. O en büyük toplumsallığı yaşamaktadır. Onun toplumdan tecrit edilmesi hiçbir biçimde mümkün olmamıştır, hiçbir zamanda mümkün olmayacağındır. Hangi namuslu Kurt bireyi ve demokrat kişilik, Önderliği anmaksızın, ondan bir parça yaşamaksızın gününü tamamlayır? Etrafımıza bakalım, kendimize bakalım. O muhteşem tempolu büyük bir yürüyüş içindedir ve bu yürüyüşünde bir halka giderek bütün özgür insanlığa ulaşmış bulunmaktadır. Bunu soylu yaşamının her aşamasında ispatlamıştır.

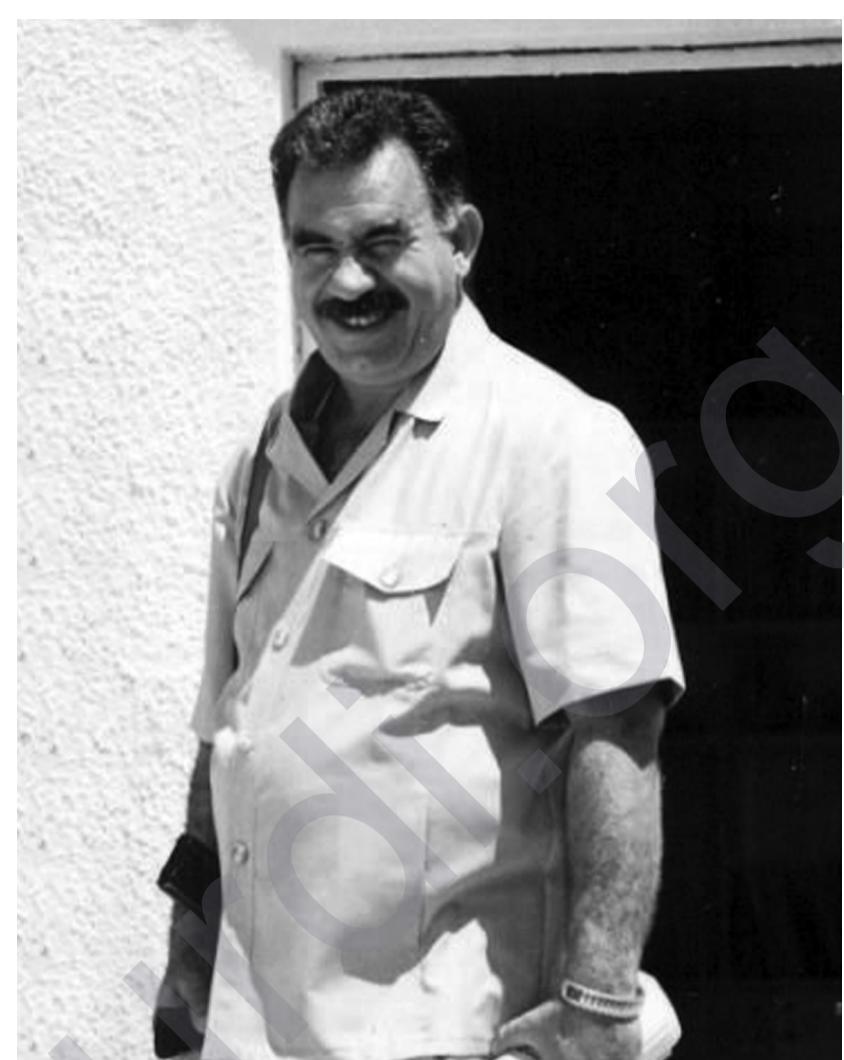
Özgür yaşam arayışı özgür bir toplum arayışıdır. Dolayısıyla toplumun yokluğu yaşamın da yokluğudur. Biyolojik bir varlık olmanın sınırları içinde kalarak nefes alıp vermeye, yeryüzüne ve atmosferi kirletmeye insanı yaşam denilemeyecekse bu böyledir. Bu anlamda her önder kendi halkını yaratır. Kendini bildi bileli Önder Apo'nun her adımı toplumsallaşma temelinde atılmıştır. O çocukluk hayallerine ihanet etmemiş biridir. Çocuk ruhunun saflığını korumak, ruhunu satmamak, kendi çocukluk hayallerine ihanet etmemek önemlidir. Ruhun bekareti içinde israr, devlet odaklı yaşam tarzından gelebilecek her türlü

kirlenme tehlikesine karşı en büyük güvencedir. Zaten fiziksel olarak içinde yer aldığı toplumun verili yaşam tarzına öfke duymustur. Bu çerçevede mevcut toplumsal zemini bir 'ölüler yatağı' olarak algılamaktadır. Bu algılamayla birlikte kararını vermiştir: Kirli suların aktığı bu bataklıkta yüzmeyecektir; asla bu zeminde soluk alıp verenler gibi yaşamaya yacaktır. Bu kararının içeriğine ilişkin sözleri çarpıcıdır:

"Oldukça aykırı olacağım. Alternatifini buldum mu, bulabildiğim kadar yaşamı. Hiç bulmazsam, hiç olmazsa bir takva sahibi, bir zikir sahibi kişi gibi, herkesin yanından bile geçemeyeceği soyut bir tarzı tercih ederim, sadece soyut yaşamı. Bu kirli somuta katılmam."

Çocukluğundan başlayan bu yaklaşım Önderliğimizi giderek kendi arkadaş grubunu kurmaya götürdü, sonrasında bunun bir orgüte, ardından sonuna kadar özgür yaşamakta kararlı bir halka dönüştüğü ortadadır. Önder Apo tek başına, sıfır olanaklar altında ve mezar gibi mekanlarda Kürt halkın en büyük ve en özgür toplumsallaşma sürecini başlatmış ve bunu adeta tanrısal bir yaratıcılıkla günümüz'e kadar getirmiştir. Bu süreçlerde çoğunlukla soyut yaşamıştır, kirli somut diye tanımladığı modernite yaşamından kendini adeta tecrit etmiştir. Mezar kadar bir yerde beynine ve yüreğine yüklenme dışında başka hiçbir olağan dayanmadan, fiziki anlamda kendini en büyük yalnızlıklara ve en ağır tecritlere yatarak, tanımı tarifisiz acılar içinde yeni, özgür ve direngen halk gerçekimini yaratmıştır. Dolayısıyla burada sorgulaması ve aşılması gereken, onun tecridi değil bizim tecridimizdir. Bizim yüreğimizdeki ve beynimizdeki toplum dışılıktır, kendi toplumumuzdan kopukluktur. Toplumsallaşmayan, kendini bireysel özgürlük adına, kendi olma adına, birey olma adına toplumsallıktan koparan yaklaşımlarımızdır. En büyük hakikatine dayarsız yaklaşan, günübirlik, başardan uzak, örgüt ve zihniyet gücüyle donanmayan yarı hallerişimdir. İkinci ayını geride bırakan ancak on iki yıldır aşamadığımız tecridi bu sorgulama temelinde ele almak durumundayız.

Zira Önderlik üzerindeki tecridin sorumlusu devlettir, ancak bunun gerçek müsebbibi hala 'yetersiz yoldaşlık'tır. Devletin tecrit yöntemine başvurmakta kendine göre gerekçeleri ve nedenleri vardır. Sonuçta halkın düşmanıdır ve her düşman gibi o da düşmanlığını yapmak durumundadır. Elbette Önderliğimizi bir biçimde sınırlandırma ve etkisizleştirme, sesini soluğu kesme, etkinliğini kırmak ve sıradanlaşırma arayışı içinde olacaktır. Uluslararası komplonun amacı da buydu zaten. Bu biçimde tecrit altında kendisini ruhsal ve düşünsel çöküse sürükleme ve teslim alma amaçlanıyordu. Böylece Kurt halkı geçmişinde çokça yaşadığı bir örnekle daha karşılaşacak, sözüm ona teslim alınmış Önderliği ve örgütü eliyle emperyalist güçlere hizmete koşturulacaktır. Kurt'ın özgürlük çığlığı ve kurtuluş umudu Kurt'ü peşkeş çekme işinin öncüsü yapılacaktır. Yoksa ölümlerden ölüm beğensindi. Komplot işte bu temelde geliştirildi. Dünyanın hakim güçleri bütün imkanlarını bunun için harekete geçirdiler. Zekalarının en iblisce yaratıcılığını bu temelde sergileydiler. Ve bu koca dünyada Kurt halkın Önderliğinin barınabileceğini bir metrekarelik yer bırakmadılar. Tüm köşe başları tutuldu, tüm yollar kesildi. Bütün

pazarlıklar, tehditler ve şantajlar bunun için geliştirildi.

Önder Apo tutsak alındığı ilk günden itibaren rehine olarak tutulmaktadır

Önderliğimiz herhangi bir tutsak değil, özel bir rehinedir. Yeşil AKP faşizminin Önder Apo'yu bir rehine olarak elinde tuttuğu son gelişmelerle bir kez daha doğrulanmış oldu. Afganistan'daki sabık Taliban rejiminin ilâmlılaştırılmış küresel kapitalizmin onayını almış hali olan AKP iktidarı, bu rejimin icraatlarının da gösterdiği gibi kendi hukukunu ayaklar altına almakta hiçbir sakınca görmüyor. Rehine 'bir anlaşma, sözleşme veya isteğin yerine getirilmesini sağlamak için teminat olarak ele geçirilen kimse' biçiminde tanımlanıyor. Bu sıradan tanımdan hareket edildiğinde bile, Önder Apo'nun daha tutsak alındığı ilk günden itibaren rehine olarak tutulduğu aşıktır. Rehine olmak, tümüyle hukuk dışı koşullarda tutulmak demek oluyor. Yalnızlığı mahkum etme ve tamamen hukuk dışı koşullarda tutma, rehine üzerindeki en temel uygulama olarak ortaya çıkarıyor. Devletin hukuk kurallarıyla bağlanmış iktidar olarak kabul gördüğü ve meşruiyetini buradan aldığı dikkate alındığında, AKP iktidarıının bu uygulaması hukuk devleti gerçekleyle de bağıdaşmamıştır. AKP'nin bu uygulamaya TC'yi getirdiği nokta, 21. yüzyıla girerken küresel sistemin hegemon gücünün 'eskiya devlet' olarak tanımladığı devletlerin özellikle örtüsüdür. Kısacası AKP iktidarı Kurtler ve Önderliği söz konusu olduğunda hukuku bir kenara atıyor. Hukuk yerine eşkiyalığa mahsus yöntemlere başvuruyor.

Ancak olmadı, hesaplar tutmadı. Beklenen bir türlü gerçekleşmedi. Bu büyük bir şaşkınlığa neden oldu. Bir hesap hatası yapılmış olmamıştı. Bir yerlerde bir şey eksik bırakılmıştı. Bu çerçevede her şey yeniden gözden geçirildi. Ne var ki hiçbir şey eksik değildi. Her şey adeta kusursuz denecek bir biçimde yapılmıştı. O zaman İmralı sistemini etkisiz kılan neydi? Beklentiler neden karşısız kalmıştı? Neden hesaplar tutmamıştı? Bu uzun bir süre muamma olarak kaldı. Türk devleti kadar Kurt halkı da, düşmanlar kadar dostlar da bu duruma bir anla-

Buna inanıldı. Kurt'ın var olma ve özgürlük yaşama hedefine kilitlenmiş son çırpinışının böylece boğulacağı düşünüldü. Ne de olsa ellerindeydi, ne de olsa dünyadan tamamen yalıtılmış ve tecrit altındaydı. Kendisine her şey yapılabılırdı, her türlü teslimiyet dayatmasında bulunulabilirdi. Ne de olsa tüm dünya yapılanları görmezden gelecekti. Ne de olsa herkesin istediği buydu.

Teslim alınacak ve onun varlığıyla gelişen özgürlüğe akış tersine çevrilecekti. Böylece 'Amaralı Adam' özgürlük düşünerini ateşleyen bir ocak olmaktan çıkarılacak, Ortadoğu'nun ve dünyanın yeniden dizayn edildiği bir süreçte Kurtler onun eliyle yine başkalarının askeri kılınacaktır. Dolayısıyla Kurtler uluslararası egemenlerin elinde etkili bir sopa, iyi bir maşa olacaktı. Yine alavere davareyle Kurt Memet nöbete çıkarılacaktı. Yoksa ölümlerden ölüm, tecritlerden tecrit beğensindi.

Türkiye'nin komplot karşılığında neler verdiği, hangi şantajlara boyun eğdiği, nelerden vazgeçtiği epeye işlendi. Ancak karşılığı her ne olursa olsun, imhaçı ve inkarçı Türk sömürgeci eliti büyük bir sevinç ve coşku içindeydi. Ellerini ovuşturarak bundan sonra olaçakları hesaplıyorlardı. Kurtlerden kaynaklanan yirmi dokuzuncu bela da savuşturulmuştu artık. Öcalan toplumdan, örgütünden, halkın soyutlanması ve üzerine büyük bir baskı uygulanırsa ne kadar dayanabilirdi ki? Dayansa da, bu dayanmayı ne kadar sürdürbilirdi ki? Eninde sonunda hizaya gelecek veya getirilecekti.

Ancak olmadı, hesaplar tutmadı. Beklenen bir türlü gerçekleşmedi. Bu büyük bir şaşkınlığa neden oldu. Bir hesap hatası yapılmış olmamıştı. Bir yerlerde bir şey eksik bırakılmıştı. Bu çerçevede her şey yeniden gözden geçirildi. Ne var ki hiçbir şey eksik değildi. Her şey adeta kusursuz denecek bir biçimde yapılmıştı. O zaman İmralı sistemini etkisiz kılan neydi? Beklentiler neden karşısız kalmıştı? Neden hesaplar tutmamıştı? Bu uzun bir süre muamma olarak kaldı. Türk devleti kadar Kurt halkı da, düşmanlar kadar dostlar da bu duruma bir anla-

veremediler. Belki biz kadrolar ve militanlar da anlam veremedik.

Sayısız özel savaş uzmanı, asker, politikacı, gazeteci, stratejist bu durum üzerine kafa yordu. Çeşitli yorumlar yapıldı. Her çevre, her ilgili kişi kendince bir tanım getirdi. Olup bitenler karşısında yerenler kadar övenler de işin asıluna ulaşamadı.

Her zaman olduğu gibi bu durumu yine onun sayesinde anladı. Tarihin bu en amansız tecridine nasıl dayandığını herkes yine ondan öğrendi. O bunun için önce insanı tanımladı. İnsan mikro kozmos değil miydi? Fiziki yanı kadar fizikötesi bir yanı da yok muydı? Somut yaşayabildiği gibi soyut yaşamıyor muydı? Toplum tarafından yaratılmakla birlikte, toplumu yeniden inşa etme gücünde değil miydi? Eğer gerçekten toplumsallığına bağlıysa ve toplumsallığı en büyük hakikat olarak algılıyor ise, bir insan toplumdan tecrit edilebilir miydi? Tecrit neydi, insan nasıl tecrit edilebilirdi, yeniden öğrencidir.

“Öldürmeyen dardeler beni güçlendirir.” Bu, Önderliğimizin diyalektiyidir ve İmralı sisteminde çöken Önderliğimiz değil, Türkiye Cumhuriyeti'nin arkasındaki kapitalist modernist sistem ve onun güçleri olmuştur. Toplumsallığı kuşanan Önderliğimiz, Savunmaları temelinde ortaya koyduğu zihniyet gücünü ve demokratik toplum paradigmاسını bu tecrit sürecinde ortaya çıkardı. Bitişini ve teslimiyetini amaçlayan tecrit, onun yenilmez yükselişini ve bugünkü milyonların beyninde ve yüreğinde, fikrinde ve eyleminden yaşayan ve başarıya yürüyen özgürlük gerçekliğini doğurdu. Onun görkemli yüksüsünü takip eden Kürt halkı bu yıllar içinde kendini yeniden yarattı. PKK ve Kürt halkı yeni bir doğuşu gerçekleştirdi. Uluslararası gerici güçlerin ve koalisyonların boyun eğdiremediği ve diz çöküremediği Kürt özgürlük hareketi ve Kürt halkı böyle şekillendi. Kürt halkın varlığı herkese böyle kabul ettirildi. Dili, kültürü ve tarihi olan, reddedilemez, görmezlikten gelinemez bir gerçeklik olduğu bu süreçte kabul ettirildi. Kürtler var midir, yok mudur tartışmaları bu süreçte sonlandırdı. Tecride en büyük toplumsallıkla yanıt veren Önderliğimiz, bugünkü gurur duyduğumuz ve bizi yenilmez kılan tüm değerleri ve özellikleri bu süreçte yeniden yarattı, eksiklerinden arındırıldı, büyütü ve yenilmez hale getirdi.

Önderlik için değil kendimiz için tecridi sorgulamak durumundayız

Gelişmeler gösterdi ki eksik kalan biziz. Toplumsallaşamayan, yetmezlikleri tarafından tecride alınan, Önderliğin büyük dünyasına giremeyen, onun yoldaşlığını, evrenini yaşayamayan ve havasını soluyamayan biz olduk. Kendi yalnızlıklarımızda, karanlıklarımızda, hücrelerimizde tecidi aşamayan bizzertik. Bu yüzden yeterince duyamadık, yeterince anlayamadık, yeterince uygulayamadık. Yarım duyduk, yarım anladık, yarım uyguladık. Biz tecritte kaldık, biz tecritten bir türlü tam çıkmadık. Bu yüzden ikinci aynı tamamlayan tecridi tartışırken, Önderlik için değil kendimiz için tecidi sorgulamak durumundayız.

Türkiye Cumhuriyeti devletinin kendi hukukuna ve evrensel hukuka aykırı bir biçimde yürütülen bu tecrit uygulaması devlet açısından büyük bir çarezsizliği gösteriyor. Eğer bugüne kadar uygulanan tecrit bir nebze olsun sonuç alabilmiş olsayıdı, Türk devleti asla böylesi alçağa bir yonteme başvurmadı. Önderlik üzerinde koyulaştırılan tecrit uygulaması, denenen tüm yöntemlerin Önderlik tarafından boş çıkarılması ve tersine çevrilmeye izah edilebilir. AKP ve arkasındaki sistemin elinden

gelen başka bir şey yoktur. Yapabilecekleri başka bir şey kalmamıştır. Zira geçmişe söyle bir göz attığımızda, teslim almaya dönük hemen hemen tüm yöntemlerin denendığını görürüz. Tüm teslimiyet, çözüme, unutturma, etkisizleştirme yöntemleri uygulanmıştır.

16 Şubat 1999'dan bu yana İmralı yönetimi 'Başbakanlık Kriz Merkezi' adıyla oluşturulan bir birimce yürütülmüşdür. Anayasal hükümlere göre altı ayı geçmemesi gereken 'kriz hali' uygulaması on ikinci yılını tamamlamaktadır. Bir kriz mekanı olarak kurulan İmralı sistemi, geçen süre içinde Türk hukuk sisteminden özerk, uluslararası hukuktan muaf, kendine göre, sadece Önderliğimize özgü gayri meşru hukukla yürüttülmektedir. 1999-2005 arası dönemde adil yargılanma, avukat ve ziyaretçilerle görüşme, haberleşme hakkından yararlanma gibi hakların tamamı resmi infaz yasalarına göre değil, 'Başbakanlık Kriz Merkezi'nin kararlarına göre özerk ve gayri hukuki bir temelde yürütülmüşdür. 2005 yılında ceza ve infaz yasaları yenilenirken, hakların düzenlendiği temel maddelerin sonuna ek paragraflar yerleştirilerek, 'Öcalan yasaları' olarak anılacak istisna hükümler üretilmiş, Önderliğimize özgü yasalar yapılmıştır. Sonraki süreçte bu istisna yasaları sadece İmralı'da Önderliğimize uygulanmıştır. Örneğin avukat görüşmesinin gizli olması kural iken, Önderliğimizin tüm avukat görüşmeleri bir yetkili tarafından dinlenmiş ve kayıt altına alınmıştır. AİHM'nin adil yapılmadığını hükmettiği yargılama yasalarının yenilenmesi hukuki bir zorunluluk iken, davalara tarih sınırı konularak bilinçli bir şekilde Önderliğimiz bu kuralın dışında tutulmuştur. Devlet tüm yasal düzenlemelerde Önderliğimizin durumunu göz önünde bulundurmuş, lehte bir düzenlemeye ya da Önderliğimizin yararlanabileceği bir hukme geçit verilmemiş, özel yasalar ve ek hükümlerle Önderliğimiz dışında tutulmuştur.

"Homo Sacer" deyişi eski Roma hukukunda, kurban edilemeyen ama öldürülmesi de ceza gerektirmeyen kutsal insan anlamına gelmektedir. *Homo Sacer* 'oldürülebilir' olmakla beşeri hukukun dışına çıkarılmıştır, ama 'kurban edilemez' olmakla da ilahi hukukun dışında bırakılmıştır. Her türlü taşın atılması, linçe maruz bırakılması, hakaret ve küfür edilmesi serbesttir; yasal hukukun koruması dışındadır.

(Giorgio Agamben / Kutsal İnsan)

21. yüzyılda tarihin en kadim halkı olan Kürt halkın Önderi kurban edilemeyecek, ölüm cezasına çarptırılamayan ama yok sayılıp, yürütülebilen, haksız edilebilen bir "Homo Sacer" durumdadır. Önderliğimize yaklaşım tam da bu tanıma uygundur. İdam edilemektedir, ancak Türkiye Cumhuriyeti hukukuna ve evrensel hukuka aykırı bir şekilde zehirleme, zorla saçlarını kesme, hakaret ve darp etme gibi uygulamalarla öldürmeye, psikolojik ve düşünsel olarak çökertilmeye çalışılmaktadır. Zamana yayılmış bir öldürme biçimini olan ağırlaştırılmış tecrit altında maruz bırakıldığı bu tür uygulamalar pozitif hukukun tüm metinlerinde suç sayılır ve cezayı gerektirirken, Önderliğimize uygulanan gayri insani, gayri ahlaki, gayri hukuki yaptırımlar ve uygulamalar her türlü cezai yaptırımdan muafır. Çünkü O çağdaş bir "homo sacer" pozisyonundadır. Ağırlaştırılmış tecrit de dahil, tüm uygulamalar Önderliğimize özgü bu istisna statünün bir ifadesidir.

Bu anlamıyla son ağırlaştırılmış tecrit uygulaması herhangi bir soruna çare, bir çözüm planının parçası olarak değil, öncelikle çaresizliğin sonucu olarak gündeme gelmiştir. Aynı Kürt halkına savaş ilanı izlenen tüm politikaların al-

datma ve yanlışlık taktiklerinin açığa çıkması ve Kurt halkın tuzağa düşmeyerek AKP'ye tavır alması sonucu geliştiği gibi, Önderliğin de tüm oyalama yaklaşımlarına muazzam direniçi ve çözümleyici yaklaşımı bütün oyunları bozmuş ve tecridi gündeme getirmiştir. Yapabilecekleri başka bir şey, verebilecekleri başka bir ceza yoktur. İdamı yeniden gündeme getirme, farklı cezalandırma biçimleri uygulama ve fiziki imha gibi uygulamaları dillendirmelerine rağmen, böylesi yöntemlere başvuruları mümkün değildir. Zira Önderlik yol açtığı ve yaratığı gelişmelerle bunları aşmıştır. Yakaladığı pozisyon bu uygulamaların açık ve aleni uygulanamaya cağı bir pozisyondur. En başta Kurt halkı ulaştığı zihniyet gücü, politik ve ahlaki gelişkinliği yine örgütsel ve eylemel dinamizmiyle aşılmaz bir dağ gibi bu uygulamaların önünde engeldir.

Önder Apo Kürt halkına kaybettigi tüm değerlerini yeniden kazandırdı

Kurt halkı kendisi için yola çıkan tüm insanların dürüstlüğü ve samimiyeti oranında sahiplenmiştir, büyük bedeller parasına da olsa kendisi için mücadele edenleri yalnız bırakmamıştır. Ancak söz konusu Önderlik ve PKK olunca bu hiç olmadığı kadar görkemli, hiç olmadığı kadar ısrarcı ve benzeri bulunmayan bir fedakarlık düzeyine ulaşmıştır. Çünkü Önder Apo Kürt halkına kaybettiği tüm değerlerini yeniden kazandırmış, onurlu, gururlu ve mağrur duruşuna yeniden ulaşmıştır. Kurt halkın demokratik özgürlükçü bir zihniyet kazanması, geriliklerini ve zayıflıklarını aşması adeta büyük yeniliklere doğu yaparak bölgenin ve dünyanın en dinamik demokrasi ve özgürlük gücü haline gelmesi Önder Apo ile gerçekleşmiştir. Bugün Kurt halkın gururla sahiplendiği, büyük bedellere ve saldırlılarla karşın yükselttiği özgürlük ve direniş kültürü, yeni toplumsallık gerçeği Önder Apo'nun bitimsiz sevgisi ve emeğiyle şekillenmiş, Kurt halkın eli, dili, beyni ve yüreğine nakkış işlenmiştir. Halkımız binlerce yıldır yaşadığı ve özlemini çektiği önderliksel boşluğu onuna yakalamış, yatırıldığı ölüm çukurundan onun inkara gelinemez çabasıyla ayağa kalkmıştır. Geçen direniş ve mücadele yılları içinde Önder Apo Kürt halkını ateş ve güneş soylu halk olarak yeniden yaratmıştır. Hiçbir güç bu gerçeği görmeden, hesaba katmadan Önder Apo'ya yaklaşamaz. Dil uzatamaz, el kaldırılamaz. Esaret altında bile olsa, halkıyla arasına aşılmaz fiziki engellerde konsa o her an halkıyla, halkı her an onunlardır. Bu Türkiye devletini, yeşil AKP faşizmini ve arkasındaki şer güçlerini sınırlayan en temel güçtür. Hiçbir güç bu sınırı aşarak farklı uygulamalar ve yaptırımlar geliştirme durumunda değildir. Dolayısıyla tatsak bile olsa, tecrit altında ve hareket alanı dörde dört bir odayla sınırlanırmaya çalışısa da esasta halkın ve insanların düşmanlarını sınırlayan Önder Apo'dur. Onların teknoloji ve hukuk kuşanmış barbarlıklarını bir noktada durdurmak, etkisiz kılan ve boşu çkarın onun yaratıcı mücadele ve direniş gerçeğidir. Bu anlamıyla görüşmelerin kesilmesi gibi tecrit de çaresizliğin ve yenilginin itirafıdır; başarısızlığın ve uygulanan tasfiye politikalarının iflas etmesinin dışavurumudur, itiraf edilmesidir.

İki aya ulaşan tecride dair devletin yaptığı resmi bir açıklama yoktur. Şu nedenlerle tecrit uyguluyoruz denilememektedir. Bu hukuksz ve ahlaksız saldırmanın yaratacağı öfke ve tepkiden korkuyorlar. "Hava muhalefeti", "koster bozuk" gibi gülünç gerekçelerle açıkladıkları tecrite Kürt halkını ve Özgürlik hareketini gizlice tehdit ediyor,

Önderliğinin durumunu halkımıza karşı ahlaksız ve onursuzca şantaj konusu yapıyorlar. "Direnmeye, sizin için belirlenen sınırları zorlamaya devam eder seniz, Demokratik Özergilik temelindeki statü arayışında ısrarı sürdürseniz, sizi en hassas noktanızdan vururuz" demeye getiriyorlar.

Bunu yaparken uluslararası gericiliğin, kapitalist sistemin öncü güçlerinin desteğini aldıları aşikardır. Komploda olduğu gibi, komplot sonrası süreçte de uluslararası gericilik hep devrede olmuştur. AKP faşizmi kendinden önceki tüm hükümetlerden daha fazla ve derinden uluslararası gerici güçlere bağımlıdır. Kendi başına karar alma ve uygulama gücünde değildir. Bu tecrit uygulaması da halkımıza karşı başlatılan saldırganlık gibi icazet alınarak yürürlüğe konulmuştur.

Bu nedenle halkımıza ve Özgürlik hareketimize olduğu gibi Önderliğimize yönelik her saldırganlık, her yönelik bileceğiz ki başta ABD olmak üzere uluslararası gerici güçlerin yönelikidir. Onların planlanmaları, destekleri ve onayları temelinde geliştirilmektedir. Bu kesindir ve kapitalist sistemin tarihinde hiçbir kişilik Önder Apo gibi, hiçbir halk Kurt halkı gibi imha ve tasfiye amaçlı yöneliklere tabi tutulmuştur. Marks, Engels, Lenin, Trotski, Humeyni gibi sistemle mücadele yürütmüş büyük kişilikler bile Önderliğimize kadar ağır bir takibe ve komploya tabi tutulmamış, vahşılığı ve hukukszluğu tartışımsız İmralı sistemi gibi bir uygulamaya maruz kalmamışlardır. Bunun nedenleri üzerinde çokça duruldu, hala da anlaşılmazı gereken bir konudur. Bunun sebebini en can alicı yanından tanımlayacak olursak, Önderliğimize yaklaşımı yoğunlaşma ve yarattığı düşünsel gelişmeler temelinde sistemle çatışmayı en stratejik, en belirleyici noktada, zihniyet savasında kazanmıştır diyebiliriz. Bunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Önderliğimize İmralı sürecinde evreni, doğayı, toplumu ve tarihi yeniden ele alıp değerlendirmiş, beş bin yıllık hiyerarşik ve devletçi uygurlık sistemini kapsamlı bir çözümlemeye tabi tutmuştur. Devletin insanlığın varoluş haliinden bir sapma olduğunu ve kölelik üzerinde yükseldiğini, devleti esas almakla kölelige son verilemeyeceğini, özgürlüğün ancak devleti dışlayan bir sistemle mümkün olacağını çarpıcı bir biçimde ortaya koymuştur. Devletin ve iktidarın insanlığı kirleten ve laneti başlatan araçlar olduğunu açığa çıkarıp, bunları toplumun dışına çıkarmak ve özgürlüğü bu araçların dışında arayıp bulmak insanlığımız için yepeni bir durumdur, büyük bir müjdedir.

Önderliğimize İmralı'da geliştirdiği yeni sistemini Demokratik, Ekolojik ve Cinsiyet Özgürlikçü Toplum Sistemi olarak adlandırmaktadır. Demokratik Konfederalizm olarak da adlandırdığımız bu sistem temelinde halkın ve direnen dünya insanlığının ağır bedeller temelinde geliştirdiği özgürlük mücadeleleri reel sosyalist ülkeler ya da ulusal kurtuluş mücadeleleri veren halklar gibi devletçi sisteme eklenenme ve ona benzeşme biçiminde sonuçlanacaktır. Çünkü egemen sisteme karşı ezilenlerin devletle ve iktidarla sonuçlanmayacak, hırsına uğramayacak mücadele ve yaşam sistemi yaratılmıştır.

Kırt halkı kendi Önderliğine her koşul altında sahip çıkacağına sayısız kez ortaya koymuştur. Bundan sonra da gereken her şeyi yapacak, bedeli ne olursa olsun Önderliğini sahiplenmişdir. Önderliğini, özgür ve demokratik ulus kimliğini ve bunun cismleşmesi olan Demokratik Özergilik sahiplenerek ve bu temeldeki direnişini hiç olmadığı kadar yükselterek tecidi kırmasını bekletektir.

Buna inancımız sonsuzdur. Sonsuzdur, çünkü **"Her onder kendi halkını yaratır."**

nilgisidir. Böylece bir kişinin büyük anlam ve duyu gücüne dayanması halinde tek başına da olsa bir sistemi yenilgiye uğratabileceğini kanıtlamıştır. Önderlikte zaferle ulaşan bu zihinsel mücadele sürecini her türlü saldırya rağmen sahiplenmiş ve yaşamayı esas alan Kürt halkı büyük bir öfkenin hedefi olmuştur. Demokratik Konfederalizm ve Demokratik Özergilik temelinde yeni toplumsallığını örmeye koyulan halkımız ebeveyni bürünen Önderlik gerçeği olarak uluslararası gericiliğin hem en büyük korku kaynağı hem de en büyük hedefi durumuna gelmiştir.

İmralı sistemi uluslararası güçlerce tasarlanan ve kurulan bir sistemdir

Önder Apo Kürt halkı ve tüm insanlık adına direnişini sürdürdüğü ve bu direniş kırılamadığı için hala İmralı'da ve tecrittedir. Gerek Erdoğan'ın ve AKP'nin temsil ettiği Türk egemenliği, gerekse de Obama ve ABD'nin temsil ettiği kapitalist sistem güçleri Önder Apo üzerindeki Kurt halkı ve insanlığa saldırıcı içindedir. Önder Apo'ya yaklaşım bu anlamıyla Kurt halkına ve insanlığa yaklaşımıdır. Önderliğimize de İmralı sisteme karşı duruşunu ve direnişini Kurt halkı ve insanlık adına geliştirmekte ve sürdürmektedir. İmralı sistemi uluslararası güçlerce tasarlanan ve kurulan bir sistemdir; herhangi bir sistem değil, bir imha ve tasfiye sistemidir. Bu sistem görünürde Önderliğimize üzerine kuruludur, ancak başta halkımız olmak üzere insanlığın özgürlük arayışını ve mücaadesini tasfiye etmek istemektedir.

Son süreçte hareketimize yönelik olarak tırmadırılan saldırganlık, benzeri olmayan siyasi soykırımı uygulamaları ve dostlarımıza yapılan tehditler, Önderliğimize uygulanan tecritle bağlantılıdır. Kimi sahte kişiliklerin Kürtlere lider olarak pazarlanmak istenmesi ve sistemin bölgeye yönelik ilimli İslam eliyle gerçekleştirerek istedikleriyle yakından ilgilidir. Bölge halklarına, insanlığa ve halkımıza dönük tüm ugursuz girişim ve hesaplar gelip Önderlikte tıkanmaktadır. Ona çarpıp desfere olmakta ve parçalanmaktadır. Tutulduğunda ışığı kırarak tüm renklerini açığa çikan kristal bir küp gibi geliştirilen tüm aldatma, yanılma ve kullanma amaçlı yakışım, politikalar ve hamleler ona çarpıp kırılmakta ve rengi ortaya çıkmaktadır. İşte tecrit bir benzetmeyle Önderliğimize üzerindeki örtülmlesi, yaşarken öldürülmesi, hiçbir şeye ulaşamaz ve hiçbir şeyi etkileyemez hale getirilmesi demektir. Bu ise bizim gözlerimiz kapatılması, üzerimiz örtülmesi, hiçbir şeye etki edemez nesneler haline gelmemiz anlamına gelmektedir.

Onun sahsinda hedfelenen bizleriz ve insanlıktır. Dolayısıyla tecride karşı mücadele bizim sadece Kürtliğümüzün değil, insanlık adına taşıdığımız tüm kimliklerin test edileceği bir süreç olmaktadır. Eğer öyleyse, çok yönlü amaçlar temelinde geliştirilen İmralı sistemine ve tecride karşı çok yönlü ve militanca bir mücadeleyi ortaya koymak tarihsel bir sorumluluktur.

Kırt halkı kendi Önderliğine her koşul altında sahip çıkacağına sayısız kez ortaya koymuştur. Bundan sonra da gereken her şeyi yapacak, bedeli ne olursa olsun Önderliğini sahiplenmişdir. Önderliğini, özgür ve demokratik ulus kimliğini ve bunun cismleşmesi olan Demokratik Özergilik sahiplenerek ve bu temeldeki direnişini hiç olmadığı kadar yükselterek tecidi kırmasını bekletektir.

Buna inancımız sonsuzdur. Sonsuzdur, çünkü **"Her onder kendi halkını yaratır."**

Çözüm Demokratik Konfederalizmde

Serxwebûn: PKK'nın bağımsız siyaset yürütme tarzının kaynakları ve ilkeleri nelerdir?

Cemil Bayık: Önder Apo grub açısından ilk toplantılarında çok çarpıcı bir ifadede bulunmuştur. "Kendisine ihanet etmeyen tek bir Kurt kalmamıştır" demiştir. Kürdistan'daki bütün kötülükleri ve gerilikleri dış güçlere, sömürgecilere bağlamadan doğru olmadığını söylemiştir. Kuşkusuz Kurt halkın bu duruma düşmesinin, kültürel soykırımla karşı karşıya olmasının nedenini dış baskılar ve dış güçlerin emperialist ve sömürgeci karakteriyle ilgisi vardır. Ama gelinen aşamada sorunların kaynağını esas olarak içten çözmeden, yüzyılların, binyılların içinde yarattığı etkilere karşı bir mücadele yürütmeden sömürgeciliğe karşı da emperialist dış güçlere karşı da mücadele verilemeyeceğini vurgulamıştır.

Binyılların, yüzyılların yarattığı olumsuz etkiler ortadan kaldırılarak özgürlük ve demokrasi mücadelesi verilebileceğine inanacak bir toplum ortaya çıkarılmasını en temel görev olarak öne koymuştur. Kendi özgücüne güvenmeyen insanların, toplumların hep bir yerlerden, dışarıdan bir şeyle bekleyeceğini, ya da kolaylıkla bir şeyle elde etmeyi umacağını, bunun da hiçbir şey getiremeyeceğini tarihsel süreç içinde ortaya koymuştur. Bu açıdan daha baştan itibaren Kürt özgürlük hareketi özgüç kavramına, özgüven kavramına, özgücüne inanma kavramına vurgu yapmış ve bu temelde özgücüne inanarak mücadele etmeye ağırlık vermiştir. Bu açıdan Kürt özgürlük hareketinin ilk propagandacılарının en fazla kullandıkları kavram öz güç olmuştur. Özgüç kavramı bir nevi bir duaya başlamadan önceki bismillahirrahmanirrahim gibi kullanılmıştır. Özgücüne inanmadan, özgücü esas almadan hiçbir alanda hiçbir adım atılamayacağını, özgücü esas almayan her işin başarısız kalacağını açıkça vurgulamıştır. Bu açıdan Kürt özgürlük hareketinin özgürlükü karakteri esas olarak da bu zihniyetin sonucudur. Özgüç kavramına güvenerek özgücüyle bütün değerleri yaratmıştır. Bütün değerleri özgücüne güvenerek, kendi insanındaki yanlışlıklarını ortaya çıkarıp doğrusunu koyarak işe başlamıştır. Kendi insanını öz değerleriyle buluşturup, kendi gücüne inandırarak bütün gelişmeleri ortaya çıkarmıştır.

Kurt Halk Önderi'nin ve PKK'nın en temel karakteri budur. Özgüçle her şeyin başarılacağına, her engelin aşılacağına inanmaktadır. Özgüçle inanıldıkten sonra toplumun özgürüne dayanarak her türlü imkani yaratabileceğini, her türlü eksikliği giderilebileceğini esas almıştır. PKK, bir toplumun kendi gücünü harekete geçirdiğinde bütün engelleri aşarak başarılı olabileceğini söylemiş ve bunu da gün gün pratiğiyle kanıtlamıştır. Özgüçle kazanılmayan hiçbir değerin de anlamı olmadığını, nasıl kolay kazanıldıysa öyle kaybedileceği bilinciyle hareket etmiştir. Bir değer herhangi bir gücü dayanarak kazanılmışsa söz konusu gücün durumuna göre o kazanımların kaybedilebileceğini, bu açıdan özgürüne dayanmadan elde edilen hiçbir kazanımın güvencesi olamayacağını söylemiştir. Ancak özgüçle dayanırsa, özgür esas

alınırsa diğer uluslararası ilişkilerden, diplomasiden, farklı ülkelerin çelişkilerinden, konjonktürel imkanlardan, fırsatlardan yararlanabileceğini söylemiştir. Ama özgür olmadan, kendine güven olmadan bütün bu diğer etkenlerin anlamsız, hatta başa bela olduğunu, toplumları daha tehlikeli durumlara düşüreceğini dile getirmiştir.

Özellikle Kürt egemenlerin işbirlikçi karakter kazandığı, yine uluslararası ve bölgesel güçlerin toplumlar üzerinde baskıyı artırdığı bir süreçte toplum ola- rak varlığını korumak, özgürlük ve demokrasi kazanılmak isteniyorsa, özgürce dayanmanın olmazsa olmaz olduğunu vurgulamıştır. Bu koşullarda özgürce dayanılmadığı ve özgürlük esas alınma-lığı takdirde Kürt toplumunun o güne kadar yaşadıklarının daha tehlilikeli, daha kötü yaşanacağını ve Kürt toplu- munun tümüyle tarihten silinebileceğini söylemiştir. Bu yönüyle PKK iç siyase- tinde, dış güçlere gözünü dikmeyen,

İşbirlikçilik karakterinden uzak ve egenin sınıfların kültürünü en az yaşayan toplumsal kesimleri esas almıştır. Ancak toplumun gücünü harekete geçirerek önündeki engelleri aşabileceğini belirtmiştir. Her türlü gücün kaynağının toplumun örgütlenmesinde, toplumun kendine güvenmesinde, toplumun iç dinamiklerinin harekete geçirilmesinde olduğunu söylemiş ve bunu bir inanç ve mücadele karakteri haline getirmiştir. Bunu bir üslup ve tarz haline getirmiştir. Kesinlikle dışa gözünü diken, dışı esas alan her türlü yaklaşımı tehlikeli bularak ilk önce çözümü kendinde başlatacaktır, kendinde var edeceksin demiştir. Buna dayanarak da insanın en büyük teknik olduğunu, insanın en büyük imkan olduğunu, ister bir bireyde olsun, ister bir toplulukta olsun kendinde var olan bu özellikleri harekete geçirdiğinde o halkın her türlü tehlikeyi mutlaka asağısını ve kendi varlığını koruyabileceğini belirtmiştir.

Bu açıdan dikkat edilirse Kürt özgürlik hareketi hiçbir yere dayanmadan kendi mücadeleşine, kendi gücüne, kendi örgütülüğüne ve yeteneğine dayanarak bir gelişme yaratmıştır. Bu karakter çok önemlidir. Özellikle Ortadoğu gibi işbirlikçiliğin karakter haline geldiği, egemen sınıfların işbirlikçiliği yayarak bir toplumsal karakter haline getirdiği bir coğrafyada bu yaklaşım, bu çıkış çok çok önemlidir. Kürtlərin, Kürt işbirlikçilerin kendilerine inanmadığı, kendine güvenmediği, bu nedenle de Kürt egenlerin işbirlikçiliği tercih ettiği düşünülürse Kürt toplumunda böyle bir si-

Bir sosyalist hareket olarak ortaya çıkan Apocular ve PKK o dönemdeki genel eğilim olan ya Sovyetler ya Çin ya da Arnavutluk tarafını tutmak gibi bir yaklaşım içinde olmamış, bağımsız bir çizgide yürümüştür. Diğer sol örgütler gibi herhangi bir yere dayanma tutumu içine girmemesinin nedeni özgürü esas alan bir hareket olarak ortaya çıkma-sındandır. Özgürü esas alan bir hareket olarak çıkışınca ve bunu bir karakter haline getirince ister istemez dış dünyaya, dışarıya bakışı da özgürlükü, bağımsız ve iradeli olmuştur. Bu karakteri temelinde yaptığı ideolojik teorik çözümle-meler ve siyasal değerlendirmeler temelinde Ortadoğu'nun dış güçlerin de-

netiminde olduğunu, uluslararası güçlerin çıkar mücadelesi ve denetimi sonucu bir Ortadoğu dengesinin kurulduğunu belirtmiştir. Zaten Kürtler üzerinde 20. yüzyılın başında I. Dünya Savaşı'nın sonunda Ortadoğu'da oluşan yeni dengeler üzerinde emperialist kapitalist güçlerin ve bölgedeki egemen ulus güçlerinin çıkarına bir Ortadoğu düzeni kurulmuştur. Daha doğrusu Kürtlerin aleyhine ve Kürtler üzerinde egemenlik kuran sömürgeci güçlerin lehine bir denge oluşturulmuştur.

Bu dengeler kurulurken uluslararası güçleri yeni kurulan Türkiye'ye Lozan Anlaşması'yla birlikte "sen Musul ve Kerkük'ten vazgeçersen kendin bir ulus devlet olabilirsin, ulus devlet olma tek melinde Kürtler üzerinde her türlü politikayı uygulayabilirsin" demişerdir. Lozan Anlaşması Musul ve Kerkük'ten vazgeçmesi karşılığında Türk egemen sınıfının ulus devlet kurmasına destek verilen bir anlaşma olmuştur. Türk devletinin ulus devlet olmasına destek vermek, Kürtleri inkar ve imha siyaset içinde yok etmesine destek vermek anlamına gelmiştir.

Kürt özgürlük hareketi daha başından itibaren Türkiye'nin bu inkarci ve soykırımcı karakterini ortaya koymuştur. Türkiye'nin herhangi bir sömürgeci güz olmadığını, benzese benzese İsrail siyonizmi ve Güney Afrika Apartheid rejimine benzeyeceğini, ama onlardan daha tehlikeli bir zihniyete sahip olduğunu belirtmiştir. Çünkü Türk devletinin Kürtler üzerinde uyguladığı sömürgecilik bilinen herhangi bir sömürgecilik değildir. Sömürgecidir, ama herhangi bir sömürgeci gibi sadece ekonomik ve kültürel değerleri sömüren, ekonomik, kültürel her türlü değerini kendisine hammadde haline getiren bir sömürgecilik değildir. Klasik sömürgeci anlayıştan öte, Kürtleri tümüyle yok edip Kurdistan'ı Türk uluslararasılaşmasının yayılma alanına haline getirmek isteyen bir sömürgeci anlayış olduğunu vurgulamıştır. Bu anlayışın 1970'lere kadar perva sizca sürdürülmesine imkan veren uluslararası güçlerden aldığı destek olmuştur. Bu açıdan Ortadoğu'da Kürt halkın özgürüğünün ve demokrasisinin herhangi bir dış güçe dayanarak yürütülemeyeceğini, ancak bağımsız bir çizgide bölge halklarının ilerici, demokratik ve devrimci güçlerine daya-

narak, onlarla birlikte bu sorunun çözülebilceğini belirtmiştir.

Kürt özgürlük hareketi baştan itibaren şunu söylemiştir: Kürt sorunu ancak sosyalist anlayışla çözülebilir. Bağımsızlıkçı ve özgürlükçü çizgilerle çözülebilir. Burada bağımsızlıkçılık tabii ki ilk başta devlet olarak dillendirilmeye sine rağmen esas olarak emperyalizme karşı, sömürgeciliğe karşı bir bağımsızlıkçı yaklaşımındır. Yoksa bağımsızlık devlet kurma o kadar esas alınan bir konu olmamıştır. Ama bağımsız ideoloji, bağımsız çizgi, bağımsız duruş, özellikle de herhangi bir dış güç dayanma yaklaşımından uzak bir anlayış PKK'nın çizgisini olmuştur.

Kurtlığında sosyalist olmadan özgürlüğü olmadan, bağımsızlıkçı olmadan özgürlüğün ve demokrasinin kazanılmayacağı vurgulanmıştır. Çünkü Ortadoğu çıkışlar dünyasıdır. Uluslararası ilişkiler, küçük burjuva ve burjuva örgütlerin ilişkileri çerçevesinde sorunu çözmek mümkün değildir. Çıkarların bu kadar hakim olduğu Ortadoğu'da Kürtler gecmiste olduğu gibi hep ekonomik ve

ve demokrasi açısından önemli görmüşür. Eğer Kürt özgürlük hareketi içerisinde ve dışarıda özgürlükçü ve bağımsızlıkçı bir çizgi izlemisse nedeni budur.

Ulusalara ve kapitalist güçler zaten sınırların değil, iç düzenlerinin bile değişmesini istemiyorlardı. Çünkü ülkelerin bile demokratikleşmesini istemiyorlardı. Bu onların karakterinden ileri geliyordu. Ortadoğu'nun dünya dengelerinin kurulduğu yer olmasından ileri geliyordu. Bu açıdan onlarla ilişki daha baştan kaybetmeyi, köleleşmeyi ifade etmekteydi. Öte taraftan daha baştan Sovyetler Birliği'nin yaklaşımı da zaten kabul edilecek durumda değildi. O da dışarıdaki örgütlerle, güçlerle ilişkilerini özgürlük ve demokrasi ilkeleri temelinde değil de kendisinin bir propaganda gücü olarak görüyordu. O bakımdan Sovyetler Birliği'nin bu yaklaşımıyla da özellikle Ortadoğu'da özgürlükçü ve demokratik bir hareketin yaratılamayacağını düşündüğü için daha baştan itibaren içe-ride de dışarıda da sosyalist ülkelere karşı özgürlükü, demokratik ve mesafeli bir çizgi yürütmesini bilmistiir.

– Ortadoğu'da siyasal egemenliğini kurarak kültürel ve sosyal düzenini hâkim kılmak isteyen kapitalist modernite güçleri Önderliğimiz ve hareketimize yönelik birçok imha girişiminde bulunmuş, komplot düzenlemişlerdir. Bunu yaparken de yürüttüğümüz siyaseti gererke göstermişlerdir. İdeolojimiz ve bölgede izlediğimiz siyaset bu sistem karşısında neyi temsil etmektedir ki bu tür saldırlarla karşılaşıyoruz?

– Hareketimizin ilk çıktığı ve Türkiye'de geliştiği yıllarda ABD Adana Başkonsolosluğu hareketimiz hakkında ülkesine raporlar göndermişti. Bu raporların bir nüshası da ABD'nin basılan Tahran büyük elçiliğinde ele geçmiştir. Bu raporda Kürdistan'da ortaya çıkan Apocuların kısa sürede gelişme gösterdiği, Türkiye için bir tehlike arz ettiği, ilerde ABD için de tehlike arz edecek bir çizgiye sahip olduğu dile getirilmiştir. Zaten 12 Eylül 1980'de ABD'nin desteginde gerçekleştirilen fasist darbe de esas olarak PKK'ye karşı yapılmıştır. Bunu daha sonra darbecilerle röportaj yapan gazeteciler yazdıkları kitaplarda anlatmışlardır. Darbeciler bunu açıkça itiraf etmişlerdir. Bu yönyle ABD'nin

bu cuntaya verdiği destek aynı zamanda Türkiye'nin Kürt özgürlük hareketini bastırmamasına verilen bir destek de olmaktadır. Hareketimize karşı daha sonra bizzat NATO da komplolar içine girmiştir. Hareketimizi tasfiye etmek, zayıflatmak, geriletmek için birçok yol ve yöntem kullanmışlardır.

Kapitalist modernitenin hareketimizi tehlike görmesinin en büyük nedeni, hareketimizin sadece Kürdistan'da değil de bütün Ortadoğu'daki işbirlikçi karaktere karşı mücadele etmesidir. Özgürlik hareketi her türlü işbirlikçiliği kendisinin en büyük düşmanı olarak görmüştür. Bu açıdan bölge halklarının ilerici demokratik güçleriyle birlikte halkın kardeşliğine dayalı bir Ortadoğu yaratmayı, bu temelde de işbirlikçiliğin ayaklarını Ortadoğu'dan kesmeyi mücadeleinin en temel hedeflerinden biri olarak ele almıştır. Bu nedenle dış güçlere karşı mücadele eden antiemperyalist karakterdeki hareketlerle ilişkili tercih etmiştir. Kendi özgürlükü, demokratik, bağımsızlık duraşıyla bölgedeki demokratik siyasi güçleri de özgürlükü, demokratik bir duruş içine sokmaya çalışmıştır.

Öte yandan PKK'nın kapitalist modernitenin, NATO'nun bölgedeki en önemli işbirlikçi gücüne karşı mücadele etmesi, aynı zamanda bölge halklarının özgürlükü ve demokratik güçleri adına yürütülen bir mücadele olmuştur. Çünkü ABD'nin ve Batı'nın işbirlikçisi olan Türkiye'ye karşı mücadele kuşkusuz bölgenin özgürlükü, demokratik, antiemperyalist, Ortadoğu'nun değerlerine bağlı olan halkların da sahipleneceği bir mücadeledir. Kürt halkın özgürlük mücadelesi gelişikçe sadece Türkiye'de değil, Suriye'de, İran'da ve Irak'ta da halkın kardeşliğine dayalı bir çözüm anlayışı mayalandı. Bütün ülkelere ve Ortadoğu halklarına PKK'nın düşündüğü ideolojik siyasi çizgide Kürt sorununun çözülebileceği fikrini, düşüncesini önemli düzeyde geliştirmiştir. Bu yönyle de bölgede PKK'nın öncülüğündeki Kürt özgürlük hareketinin itibarı, imajı yüksek olmuştur. Bölge gericiliğini kırın, bölgede Kürtlere karşı şovenist yaklaşım içinde olan kesimleri de gerileten bir zemin yaratmıştır. Kürt halkın da temel demokratik hakları olduğu, Kürtlere kardeşlik içinde bir Ortadoğu'nun kurulacağı fikrini, inancını Ortadoğu topraklarında mayalamıştır. Bu yönlü zihniyet gelişimi başlı başına kapitalist modernist güçlerin tepkisini çekmiştir. Çünkü onlar işbirlikçileriyle ayakta durmaktadır. Kapitalist modernist güçler ancak işbirlikçileri olursa bölgedeki siyasi etkinliğini, ekonomik çıkarlarını koruyabilir ve bu temelde de kendi sosyal ve kültürel yaşamını, değerlerini bölgeye hakim kılabılır.

Hareketimiz, Kürt sorununun halklar arası bir kavga ve bir parçalanma gereği yapıldığı ya da dış güçlerin bölge ülkelerine karşı tehdit olarak gösterip bölge ülkelerini kendine bağladıği bir konumdan çıkarmayı amaçlamıştır. Bu, ABD'yi, Avrupa'yı öfkelendirmiştir. Çünkü onlar Kürt sorununun varlığını bölgedeki hakimiyetleri açısından önemli görmektedirler. Bölge ülkeleri Kürt sorunuyla uğraştığı müddetçe hem kendilerine bağlı olurlar hem de zayıf düberler. Bu bakımdan dış güçler için Kürt sorununun esas olarak çözümsüz

kalması gerekmektedir. Ama PKK bağımsız çizgisile halkın kardeşliği temelinde Kürt sorununun çözümünü dayatmaktadır.

Öte yandan Kürtler içinde kendilerine bağlı siyasi hareketler ve partiler ortaya çıkarmak için çok çaba sarf etmişlerdir. Ama PKK giderek gücünü artıracak bu hareketlerin etkilerini zayıflatmaya başlamıştır. Kürtler ideolojik ve siyasi çizgisi bağımsız olan ve kapitalist modernitenin bölgeye yerleşmesine engel olabilecek bir karakterdedir. Halbuki ABD Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra Ortadoğu'daki boşlukları doldurmak ve tamamen kendisinin hakim olduğu bir yeni statüko yaratmak istemektedir. Bu nedenle soğuk savaşın ortadan kalkmasından sonra, Irak'a müdahale üzerrinden Ortadoğu'yı yeniden dizayn etmek isterken kendi önünde engel olmaması için PKK Önderliği şahsında Kürt özgürlük hareketine karşı bir komplot tezgahlamıştır. Böylece bölgeye yönelik planlarını daha rahat pratikleştireceğini düşünmüştür.

Kuşkusuz sadece siyasal alandaki çizgisile değil, sosyal ve kültürel politikaları nedeniyle de kapitalist modernist sistemin hedefi durumundadır. Çünkü kapitalist modernist sistem Ortadoğu'da var olan toplumcu, hak adalet değerlerini parçalayarak kendi bireyçi, liberal kapitalist sistemini hakim kılmak istemektedir. Kürt özgürlük hareketi ise özgürlükü, demokratik ve toplumcu karakterile Ortadoğu değerlerini savunmaktadır. Çünkü kapitalist emperyalist sistem bütün çabalarına rağmen son iki yüzyılda Ortadoğu'yu teslim alamamıştır. Ortadoğu'daki toplumsallık, hak adalet kültürkapitalist modernitenin saldırılmasını boşça bırakmıştır. Her ne kadar işbirlikçiler eliyle siyasi egenmenliğini kursa da toplumsal ve kültürel olarak bir türlü başarı elde edememiştir. Hatta son iki üç yüzyılın sonuçlarına baklığımızda kapitalist modernite güçlerinin Ortadoğu'daki bütün saldırıları, bütün müdahaleleri önemli oranda boş bırakılmıştır. Ortadoğu halklarının tarihine, toplumsal ve kültürel değerlerine dayalı direnişini kıramamıştır. Kapitalist modernist sistemin Kürt özgürlük hareketine düşmanlığının en önemli nedenlerinden biri de PKK'nın Ortadoğu'nun temel toplumsal ve kültürel değerlerine sahip olmasıdır. Tarihsel olarak olmuş hak, adalet, eşitlik ve özgürlük duygularını en yüksek düzeyde tutmasıdır. Kuşkusuz sosyal ve kültürel değerlerin günün ihtiyaçlarına cevap vermeyen dogmatik yanlarını atmaktır, ama özünü ise korumaktadır. Özündeki toplumsallığı, hak, adalet, eşitlik değerlerini koruyan, hatta bunları güncelleştirerek kapitalist modernist sistem karşısında alternatif bir sosyal, kültürel, ekonomik yaşam yaratmaya çalışan bir pozisyonadır. Diğer güçleri farklı biçimde teslim almaya çalışırken Önder Apo önderliğindeki PKK'nın direnişi onları öfkelendirmektedir.

İşbirlikçi siyasal islamla, ilimli islamla Ortadoğu'yu teslim almak isterken, bu defa Ortadoğu'nun tarihsel, toplumsal, kültürel bütün değerlerini savunup güncelleştirerek yeni bir yaşam sistemi haline getirip kapitalist sistemin karşısına koymak isteyen bir hareketle karşı karya kalmıştır. Hem siyasal nedenlerle hem de tarihsel, toplumsal, kültürel değerler sistemiyle kapitalist moderniteye

"PKK'nın kapitalist modernitenin, NATO'nun bölgedeki en önemli işbirlikçi gücüne karşı mücadele etmesi, aynı zamanda bölge halklarının özgürlükü ve demokratik güçleri adına yürütülen bir mücadele olmuştur. Çünkü ABD'nin ve Batı'nın işbirlikçisi olan Türkiye'ye karşı mücadele kuşkusuz bölgenin özgürlükü, demokratik, antiemperyalist, Ortadoğu'nun değerlerine bağlı olan halkların da sahipleneceği bir mücadeledir"

çatışan, ona uyumsuz, onun politikalara örgütüyle duruşyla, zihniyetiyle karşı duran bir PKK gerçeği vardır. Herhalde bu kadar gerçeklik, bu düzeye bir duruş her türlü saldırganın nedeni olmaktadır.

- Siyaset anlayışıyla baktığınızda Ortadoğu'da gelişen halk hareketlerini nasıl ele alıyorsunuz? Bu hareketlerin gelişiminde Büyük Ortadoğu Projesi'ni gündemleştiren ABD'nin etkisi nedir?

Ortadoğu'da gelişen halk hareketleri kapitalist modernite güçlerinin Ortadoğu'daki başarısızlığını ifade etmektedir. ABD'ye bağlı olan iktidarlar da Sovyetlere bağlı olan iktidarlar da modernist paradigmın farklı versiyonları olmuşturlar. Ulus devletçi ve milliyetçi karakterleri itibarıyle halklar üzerinde büyük bir baskı kurmuşlardır. Baskını kurarken Batı'dan ya da Sovyetlerden destek almışlardır. Soğuk savaş döneminde NATO da Sovyetlerin başını çektigi Varşova Paktı da birbirlerine karşı mücadelede özellikle de işbirlikçilerin karakterini önemsememişlerdir. İşbirlikçilerin karakteri ne olursa olsun eğer kendi çıkarlarına hizmet ediyorsa desteklemişlerdir.

Soğuk savaşın dağınıklığıyla birlikte hem Batı'ya dayanan rejimlerin hem de Sovyetler Birliği'nin desteklediği rejimlerin halklar karşısında meşruiyeti kalmamıştır. Halklar karşısında pozisyonları zayıflamıştır. Öte yandan bu işbirlikçi iktidarlar kapitalist modernist sistemini ihtiyaçlarına da cevap verecek durumda değildirler. Halklar karşısında hiçbir meşruiyetleri kalmadığı gibi, kapitalist modernist sisteme karşı direnen demokratik özgürlük ve radikal İslami hareketlere karşı koyacak güçleri de olmadığı zaman içinde görülmüştür. Zaten Arap baharı denen halk hareketleri bir yürüyle de bu sistemlerin meşruiyetini kaybetmesi ve dış güçlerin de ihtiyacını karşılamaması sonucu ortaya çıkan boşluklarda patlama imkanı bulmuştur.

Kuşkusuz bu halk hareketlerini ABD'nin, Batı'nın, NATO'nun gündemdeki hareketler olarak değerlendirmemek gerekdir. Bu değerlendirmeler kesinlikle gerçeği yansıtmez. Çünkü bu hareketler gerçekten de onyllardır, hatta yüzylardır baskı altında tutulan halkın özgürlük ve demokrasi arayışının sonucu gerçekleşmiştir. Dünyada halklar, topluluklar özgürlük ve demokrasi arayışı içinde olurken, tarihte büyük uygurlıklar yaratmış Ortadoğu'nun ve Arap halklarının dünyada gelişen özgürlük ve demokrasi eğiliminden etkilenmemeleri söz konusu olamaz. Belki baskilar bu patlamayı geçiktirmiştir, ama koşullarını bulunduğuanda özgürlük ve demokrasi ölemeyle ayağa kalkmışlardır. Ancak bu hareketler geliştiğinden sonra zaten mevcut işbirlikçilerden memnun olmayan ABD bütün imkanlarını kullanarak bu hareketleri yönlendirmeye, bu hareketler içindeki işbirlikçi ilimli siyasal islamcı güçlere her türlü desteği vererek onları

öne çıkmasını sağlamaya çalışmıştır. Mevcut despotik rejimlerin baskısı altında bulunan halklar, ayaklanma anında yeterli öncülüğe sahip olmayınca kendilerine destek olanların yönlendirmesine açık hale gelmişlerdir. Ayaklanma anında eski işbirlikçilerine tutum alıp halk yanlarını zorla bastırma girişimlerine de karşı çıkışınca bu ayaklanmalarda ABD etkisi giderek artmıştır. Özellikle ABD'ye bağlı ordunun baskısıyla Hüsnü Mübarek iktidardan uzaklaştırıldığı için Tahrir meydanındaki halk hareketi köklü bir dönüşüm sağlayamadan gerilemiştir. ABD Mısır'daki rejimin radikal bir değişimle sonuçlanması engellemek için tüm ağırlığını koymustur. Eğer Mısır'daki halk hareketi köklü dönüşümler sağlaysa, bu tüm halk hareketlerinin daha köklü bir dönüşüm ortaya çıkarmasını beraberinde getirirdi. ABD bunu bildiğinden orduyu devreye sokarak Mübarek'i devirmiş, böylece Mısır'ı kontrollü değiştirmeye inisiatifini ele geçirmiştir.

Gelenen aşamada Mısır'da, Tunus'ta Batı'nın etkisindeki siyasi güçlerin ağırlık kazandığı aşıktır. Libya zaten bizzat NATO tarafından düşürülmüştür. Suriye'de muhalefat çeşitli biçimlerde desteklenmektedir. Esad rejiminin asker sivil bürokrasi yoluyla otoritesini şiddetle sürdürmesi karşısında muhalefat zorlanmaktadır. Bu durum esas olarak da ABD'nin muhalefeti teslim almasının, tümde kendi çizgisine getirmesinin bir yolu olmaktadır. Bu yönyle ABD uzun süreden beri hazırladığı işbirlikçi siyasal İslam projesi çerçevesinde Ortadoğu'yu teslim alma politikasında önemli bir mesafe kaydetmiştir. Ortadoğu'da Arap baharı olarak ortaya çıkan halk hareketleri öncüsüz ve örgüsüz olduğu için sonuçta ABD'nin büyük Ortadoğu projesine hizmet eden bir konuma düşmüştür. Bu gerçeğin bir tarafı olmakla birlikte halkın direnişe geçerek baskı rejimlerine karşı ayağa kalkması, özgürlük bir Ortadoğu ruhunun ortaya çıktığını da göstermektedir. Bundan sonra Ortadoğu halklarının baskıcı rejimlere eskisi gibi tahammül etmesi düşünülemez. Zaten kapitalist modernist sistemümüzdeki dönemde zaman zaman şiddet ve baskı yöntemlerini kullanıda da esas olarak yumuşak güç dediği ideolojik, kültürel, sosyal ve ekonomik araçlarla bölgedeki işbirlikçilerinin konumunu güçlendirerek Ortadoğu'daki hakimiyetini sağlamaya çalışacaktır.

Halk hareketlerinin gelişmesiyle birlikte özgürlük güçler de gerçek anlamda bir demokrasi ve özgürlük için yeni bir mücadele sürecine gireceklidir. Her ne kadar ABD işbirlikçi ilimli siyasal İslam çizgisinde Ortadoğu'yu teslim almayı başsa da, Ortadoğu halkları kapitalist modernizmin ajansı bu yeni işbirlikçi güçlere karşı tarihsel, toplumsal, kültürel değerlerine dayanarak direnişini sürdürecektr. Kapitalist modernizmin ekonomik, sosyal ve kültürel politikalariyla Ortadoğu'nun tarihsel, toplumsal, kültürel değerlerini bir kan uyuşmazlığı içinde olacaktır. Kan uyuşmazlığına dayanan bu çatışmanın ortadan kaldırılması zordur. Dolayısıyla Ortadoğu'nun tarihsel, toplumsal, kültürel değerlerini doğru biçimde sahiplenmek, bu değerlere doğru biçimde dayanan özgürlük ve demokratik güçlerin ABD'nin yeni işbirlikçileri olan ilimli işbirlikçi islamcı güçlere karşı mücadele verme imkanları gelinen aşamada daha da artmış bulunmaktadır.

Bu yönyle Ortadoğu halklarının kolay teslim olacağını beklemek büyük bir yanıldır. Bugüne kadar başarılı olmuş ABD'nin kapitalist modernizmin işbirlikçi ilimli islamla başarılı olacağını, Ortadoğu'yu tümden teslim alıp kendisinin bir uzantısı haline getireceğini düşünmek, Ortadoğu'nun tarihsel, toplumsal, kültürel değerlerinin gücünü küfürsemek olur.

Kuşkusuz ABD'nin işbirlikçi siyasal islamla Ortadoğu'yu teslim alma politikası aslında Ortadoğu halklarına karşı geliştirilmiş bir özel savaş politikasıdır, özel savaş saldırısıdır. Askeri zorla, ekonomik zorla, zapt edemez. Tahrir meydanındaki halk hareketi köklü bir dönüşüm sağlayamadan gerilemiştir. ABD'ye bağlı ordunun baskısıyla Hüsnü Mübarek iktidardan uzaklaştırıldığı için Tahrir meydanındaki halk hareketi köklü bir dönüşüm sağlayamadan gerilemiştir. ABD Mısır'daki rejimin radikal bir değişimle sonuçlanması engellemek için tüm ağırlığını koymustur. Eğer Mısır'daki halk hareketi köklü dönüşümler sağlaysa, bu tüm halk hareketlerinin daha köklü bir dönüşüm ortaya çıkarmasını beraberinde getirirdi. ABD bunu bildiğinden orduyu devreye sokarak Mübarek'i devirmiş, böylece Mısır'ı kontrollü değiştirmeye inisiatifini ele geçirmiştir. Gelinin aşamada Mısır'da, Tunus'ta Batı'nın etkisindeki siyasi güçlerin ağırlık kazandığı aşıktır. Libya zaten bizzat NATO tarafından düşürülmüştür. Suriye'de muhalefat çeşitli biçimlerde desteklenmektedir. Esad rejiminin asker sivil bürokrasi yoluyla otoritesini şiddetle sürdürmesi karşısında muhalefat zorlanmaktadır. Bu durum esas olarak da ABD'nin muhalefeti teslim almasının, tümde kendi çizgisine getirmesinin bir yolu olmaktadır. Bu yönyle ABD uzun süreden beri hazırladığı işbirlikçi siyasal İslam projesi çerçevesinde Ortadoğu'yu teslim alma politikasında önemli bir mesafe kaydetmiştir. Ortadoğu'da Arap baharı olarak ortaya çıkan halk hareketleri öncüsüz ve örgüsüz olduğu için sonuçta ABD'nin büyük Ortadoğu projesine hizmet eden bir konuma düşmüştür. Bu gerçeğin bir tarafı olmakla birlikte halkın direnişe geçerek baskı rejimlerine karşı ayağa kalkması, özgürlük bir Ortadoğu ruhunun ortaya çıktığını da göstermektedir. Bundan sonra Ortadoğu halklarının baskıcı rejimlere eskisi gibi tahammül etmesi düşünülemez. Zaten kapitalist modernist sistemümüzdeki dönemde zaman zaman şiddet ve baskı yöntemlerini kullanıda da esas olarak yumuşak güç dediği ideolojik, kültürel, sosyal ve ekonomik araçlarla bölgedeki işbirlikçilerinin konumunu güçlendirerek Ortadoğu'daki hakimiyetini sağlamaya çalışacaktır.

Ortadoğu halklarının ayağa kalktığı, özgürlük ve demokrasi özleminin arttığı söyle bir dönemde sonra Arap halkları da bir irade olmaya çalışacaktır. Kendi tarihsel ve toplumsal değerlerine dayanarak gerçek anlamda demokratik ve özgürlük bir güç olmaya çalışacaktır. Bir taraftan İsrail karşılığı yapacak, ama diğer taraftan İsrail'ı kozyan füze kalkanlarının üssü olunacak! İsrail'i kozyan teknikle Kürt halkın özgürlük mücadeleşine saldırılacak! Bu çiplak gerçeklikler bu işbirlikçiliğin yüzünün de kısa sürede teşhir olmasını sağlayacaktır. Her ne kadar bugün AKP ve lideri Erdoğan cıllanıp Arap halklarına satılmak istense de bu yeni Osmanlıci ve kapitalist modernizmin ajanı konumundaki AKP hükümetinin Araplar için ne anlama geldiği kısa sürede anlaşılacaktır.

Ortadoğu halklarının ayağa kalktığı, özgürlük ve demokrasi özleminin arttığı söyle bir dönemde sonra Arap halkları da bir irade olmaya çalışacaktır. Kendi tarihsel ve toplumsal değerlerine dayanarak gerçek anlamda demokratik ve özgürlük bir güç olmaya çalışacaktır. Bir taraftan İsrail karşılığı yapacak, ama diğer taraftan İsrail'ı kozyan füze kalkanlarının üssü olunacak! İsrail'i kozyan teknikle Kürt halkın özgürlük mücadeleşine saldırılacak! Bu çiplak gerçeklikler bu işbirlikçiliğin yüzünün de kısa sürede teşhir olmasını sağlayacaktır. Her ne kadar bugün AKP ve lideri Erdoğan cıllanıp Arap halklarına satılmak istense de bu yeni Osmanlıci ve kapitalist modernizmin ajanı konumundaki AKP hükümetinin Araplar için ne anlama geldiği kısa sürede anlaşılacaktır.

- PKK'nın siyaset anlayışı ve tarzi kapitalist modernitenin saldıruları arasında hangi alternatifleri sunuyor ve bunları ne kadar pratikleştirebiliyor?

- Şu bir gerçek: Ortadoğu ne zaman ki ideolojik öncülüğünü kaybetmiş, o zaman uygarlık merkezi olmaktan çıkmıştır. Uygarlığın da bilimin de satının da edebiyatın da merkezi Avrupa'ya kalmıştır. Bunun kesinlikle Rönesans ve reformla birlikte ortaya çıkan yeni Avrupa düşüncesi ve ruhuyla yakından bağlantısı vardır. Avrupa o gün-

"Kuşkusuz ABD'nin işbirlikçi siyasal islamla Ortadoğu'yu teslim alma politikası aslında Ortadoğu halklarına karşı geliştirilmiş bir özel savaş politikasıdır. Askeri, siyasi, ekonomik zorla zapt edemediği Ortadoğu'yu işbirlikçi ilimli islamla fethetmeyi düşünmektedir. Belki kısa sürede halkları aldatmak mümkün, ama sonra bu işbirlikçi rejimlerin gerçek yüzü görülecek ve halklar buna karşı direnecektir"

den bu güne ideolojik üstünlüğünü sürdürmektedir. Bu ideolojik üstünlüğü esas olarak da bilmde, felsefede gelişme sağlama ve özgür düşünmenin ortaya çıkmasıdır. Bu da demokratik değerlerin yaratılmasını sağlamıştır. Avrupa Rönesans ve reformu bunu ifade etmektedir. Kuşkusuz özellikle de 17. yüzyıldan itibaren Avrupa'nın özgürlükü ve demokratik ruhu giderek kendini toplumsal güç haline getiren burjuvazinin denetimine girmiş olsa da ideolojik üstünlüğünü çeşitli biçimlerde sürdürmüştür. Kapitalizmin liberal, sömürücü, gerçekten üst topluma dayalı sınırlı demokrasi anlayışı ortaya çıkan Avrupa'nın özgürlükü ve demokratik eğilimini gezilemiştir. Ancak Rönesans'ın ortaya çıkardığı Avrupa ruhunun ideolojik gücü ve demokratik karakteri de varlığını sürdürmektedir. Kapitalist modernist sistem aslında bu özgürlükü demokratik gücü de kendi çıkarlarına kullanmaya çalışmaktadır. Özellikle liberalizm kendisini özgürlükü ve demokratik bir olgu olarak gösterip toplumlar üzerindeki ideolojik hegemonya kurmaya yönelmiştir. Liberal, bireyci modernist bu ideolojik teorik yaklaşımlara karşı alternatif bir düşünce gücü ortaya çıkmadığı için bugüne kadar da bu üstünlüğünü sürdürmüştür.

Her ne kadar Sovyet devrimiyle alternatif bir ideolojik, siyasi ve toplumsal güç olma konumuna ulaşsa da kısa sürede kapitalizmin ideolojik, siyasi, ekonomik güçleri Sovyetler Birliği'nde pratikleşen sosyalizmi de kendi kapitalist modernist sularında kendine benetmiştir. Bu açıdan kapitalist modernist sistemin çözümlemesi, hangi güçlerle toplumu teslim aldığına tespit edilmesi ve buna karşı alternatif geliştirilmesi önemiydi. Bu açıdan PKK Önderi daha önce özgürlükü ve demokratik tutumunu İmrail'da daha da derinleştirmiştir. Kapitalizmin başarısının nereden geldiğini, zayıf yanının ne olduğunu, kapitalist modernist sisteme karşı nasıl alternatif olabileceğini yoğun bir araştırma ve incelemeye tabii tutarık önemli sonuçlara varmıştır. Kapitalizmin üç temel süreksizliği denen ulus devlet, endüstriyalizm ve kapitalist toplum karşısında alternatif bir sistemin yaratılması gerektiği üzerinde durmuştur. Ulus devlete karşı Demokratik Konfederalizm sistemi, endüstriyalizme karşı eko endüstriyalizmi, kapitalizme karşı da ahlaki ve politik toplumu çıkarmıştır.

Kürt Halk Önderi, reel sosyalizmin de ulus devlet tuzağına düşerek endüstriyalizmi bir bütün olarak ilerleme görüp kendi ideolojik, siyasi, sosyal, ekonomik sisteminin temeli haline getirerek daha başta kendisini yenilgiye mahkum ettiğini söylemiştir. Kürt Halk Önderi, kapitalizmin ulus devlet, endüstriyalizm ve bireyciliğe dayalı anlayışıyla toplum ve ekonomi karşılık bir sistem olduğunu vurgulamaktadır. Kapitalizmin bir ekonomik sistem olarak tanımlamasına da itiraz etmektedir. Kapitalizmi ekonomi karşılık olarak tanımlamaktadır. Bunun için de endüstriyalizme karşı ekolojik toplum, ulus devlete karşı Demokratik Konfederalizm, bireyci kapitalist anlayışa karşı da ahlaki ve politik toplumu alternatif olarak sunmaktadır. Bunların tamamlayıcısı ve hepsinin doğru özgürlükü ve demokratik çizgiye oturtulması açısından da kadın özgürlüğünü esas almaktadır. Yeni paradigmını da cinsiyet özgürlükü demokratik ekolojik toplum paradigmaları olarak tanımlamıştır. Ahlaki politik toplumu da, ekolojik sistemi de, Demokratik Konfederalizmi de cinsiyet özgürlüğüne, ekolojik ve demokratik toplum gerçekine dayandırmaktadır.

Bu değerler kök hücre olarak Ortadoğu toplumlarında bulunmaktadır. Belki

de Kürdistan'da daha fazla bulunmaktadır. Özellikle de Kürtlerin tarih içinde devlete ve iktidara bulaşmamış olmaları geçmişte onlar için dezavantaj görüse de bugün böyle devlet dışı bir toplumsal sistem yaratmak isteyen bir ideolojik siyasi akım için avantaj haline gelmiştir. PKK, ahlaki ve politik toplumu, demokratik konfederal temelde demokratik bir toplumsal kurumlaşmayla sağlamayı hedeflemektedir. Kuşkusuz ekonomik sistemini topluluklar ekonomisine dayandıracaktır. Yani birilerinin patron diğerlerinin işçi olarak çalıştığı bir ekonomik sistemi kabul etmemektedir. Bugün hakim olan bu ekonomik anlayış devletçi zihniyet ve kapitalist modernite tarafından ideolojik çalışmaya insanlara kabul ettirilmiştir. Bu açıdan insanların kafasındaki birileri patron olacak fabrikalar kuracak, birileri de işçi olarak çalışacak anlayışını değiştirmek çok önemlidir. Kuşkusuz ilk önce zihniyette bu ekonomik anlayışın değiştirilmesi ve topluluklar ekonomisinin adım adım pratikleştirilmesi gerekmektedir.

PKK ahlaki ve politik toplum olarak ifade ettiği komünal demokratik yaşamı demokratik konfederal kurumlaşmayla kurmaya çalışmaktadır. Siyasal, sosyal, ekonomik ve kültürel alandaki tüm örgütlenmeleri köylerden ve mahallelerden başlayarak demokratik konfederal temelde örgütleyip ahlaki ve ekonomik toplumu yaratmaya çalışmaktadır. Kuşkusuz bu örgütlenme ve kurumlaşma çabaları Türk devletinin baskısı, saldıruları altında önemli sıkıntılar yaşamaktadır. Şu anda dünyada en fazla siyasi tutuklu Kürdistan'da bulunmaktadır. Kürtler büyük bir siyasal soykırımı karşı karşıyadır. Özgürlükü demokratik ekonomik, sosyal ve kültürel sisteminin kurulmasına öncülük edecek bütün kadroları, çalışanları tutuklayarak kapitalist modernist sisteme alternatif olacak demokratik kurumlaşmayı engellemeye çalışmaktadır. Kurumsal faşizmin her alanda kendini hissettiği bir ülkede demokratik modernite olarak tanımlanan, demokratik konfederal sistemin kurulması büyük bir mücadele gerektirmektedir. Kuşkusuz Demokratik Konfederalizm derken bunu devletlerin ya da devletlerin birbirile ilişkisi olarak anlamamak gereklidir. Bu tamamen toplumun tabanından başlayarak komünler, meclisler, kooperatifler, akademiler, sivil toplum örgütleri, kadın örgütleri, gençlik örgütleri vb bütün örgütlenmelerin söz ve karar gücünü koruduğu, ama kendi aralarında bir sistem yaratıkları demokratik kurumlaşma olmaktadır.

Bu sistemde kurumlar birbirleriyle hem konfederal hem de demokratik ilişki içindedirler. Bu sistemin sadece içi değil öz de demokratik ve komünaldır. Bu sistemde toplum işlerini ahlak ve demokratik siyasetle yürütecektir. Bu temelde ortaya çıkan topluma da ahlaki ve politik toplum denilmektedir. Ekonomik sistemi de birilerinin işçi birilerinin patron olmadığı topluluklar ekonomisine dayanmaktadır. Ama bu Sovyetler Birliği'ndeki sistem değildir. Sovyetler Birliği'nde kolhozlar, sovhodlar kurulmuştur. Bunların ilk başta demokratik ve komünal karakteri bulunuyordu. Ancak daha sonra bu taban örgütlenmeleri demokratik merkeziyetçi temelde bir sistem haline gelince demokratik karakterini kaybedip otoriter bir rejimin dayandığı ekonomik toplumsal bir sistem haline gelmişlerdir. Merkeziyetçi her sistemin sonucu otoriter karaktere büruneceği tarih içinde defalarca kanıtlanmıştır. Bunun en büyük kanıtı da reel sosyalizmin otoriter bir sisteme dönüşmesi olduğundan PKK Önderliği toplumsal kurumlaşmaların sistem ha-

"Demokratik Konfederalizm, Ortadoğu'da yaşanan sorunları gidermeyi, halklar arasında yaşanan düşmanlığı gidermeyi de esas almaktadır. İlk temel ilkesi bu olacaktır. Halklar arasında kardeşlik ve ilişkiye birlikte ekonomik, kültürel, sosyal gelişmenin önü açılacaktır. Ulus devletlerin yarattığı halkların, ülkelerin, toplulukların arasındaki ekonomik, sosyal, kültürel engelleri kaldırarak hepsinin bu alanlarda eşit ilişkiler geliştirilmesini sağlayacaktır"

line gelmesinin demokratik konfederal temelde olması gerektiğini söylemektedir. Demokratik Konfederalizm sadece bir biçim değildir, bu aynı zamanda toplumsal ve siyasal sistemin demokratik ve özgürlükü özünü de belirleyen bir karakterdedir.

Bugün Kürdistan'da kuşkusuz birçok demokratik kurumlaşma vardır. Toplumda demokratik bilinc, özgürlükü bilinc gelişmektedir. Baskılar altında ahlaki ve politik toplumu, eko toplumu ve Demokratik Konfederalizmi tümüyle yerleştirmede sorunlar yaşansa da bu alternatif sistem zihniyet ve toplumsal zemin olarak önemli bir düzeye ulaşmıştır. Devletin her türlü saldırganlığı karşısında direnmesi de Kürt halkın demokratik konfederal özgürlükü sistemi kurma iradesini, kararını ve israrlılığını göstermektedir.

- Ortadoğu demokratik konfederalizmi hangi politik ilkelerde dayanmaktadır? Bu projenin gerçekleşmesi için Ortadoğu halklarına ve demokratik güçlere düşen görevler nelerdir?

- Ortadoğu ülkelerinin, halkın gerçekleştireceği Demokratik Konfederalizmin tarihsel bir temeli vardır. Bugün dünyada hala ulus devletler hakimdir. Ulus devlet, burjuvazının kapitalizmi geliştirme projesidir. Her ulusal burjuvazi kendi ulusal sınırlarını sömürünün gerçekleştirdiği bir fabrika gibi görmektedir. Sömürük tekeliğini sağlamak için ulus devletleri kutsallaştırmışlardır. Halbuki insanlık tarihi coğrafyaların, halkın ulus devlet sınırlarıyla parçalandığı bir tarih değildir. Esas olarak devlet ve iktidarların askeri, siyasi gücü hangi sınırlara yetişiyorsa oraya hükmettiği bir siyasal tarih vardır. Bu siyasal tarih kapitalizmin ve burjuvazinin ortaya çıkışına kadar devam etmiştir. Aslında ulus devletler insanlığın gelişimine ters, arizi bir durumdur; hastalıklı bir durumdur. Sınırların bu kadar parçalanması, halkın ve toplulukların bu kadar birbirinden koparılması ekonomik, sosyal, kültürel gelişimin de önünde engel bir durumdur. Ulus devlet bu yönyle ileri bir durumu ifade etmemektedir. Aksine ekonomik, sosyal, kültürel gelişim, ekonomik, sosyal, kültürel alışverişi açısından bir gerilemeye ifade etmektedir.

Şu kesindir ki, Ortadoğu tarih boyunca hep halkın içi içinde yaşadığı bir coğrafya olmuştur. Hemen hemen halkın belirli düzeyde otonomlarını korumuşlardır, ama birbirleriyle de ilişki içinde olmuşlardır. Belki de halkın bu tarih içindeki yan yana yaşamalarına doğal federalist bir sistem de birilerinin işçi birilerinin patron olmadığı topluluklar ekonomisine dayanmaktadır. Ama bu Sovyetler Birliği'ndeki sistem değildir. Sovyetler Birliği'nde kolhozlar, sovhodlar kurulmuştur. Bunların ilk başta demokratik ve komünal karakteri bulunuyordu. Ancak daha sonra bu taban örgütlenmeleri demokratik merkeziyetçi temelde bir sistem haline gelince demokratik karakterini kaybedip otoriter bir rejimin dayandığı ekonomik toplumsal bir sistem haline gelmişlerdir. Merkeziyetçi her sistemin sonucu otoriter karaktere büruneceği tarih içinde defalarca kanıtlanmıştır. Bunun en büyük kanıtı da reel sosyalizmin otoriter bir sisteme dönüşmesi olduğundan PKK Önderliği toplumsal kurumlaşmaların sistem ha-

bu tarihsel geçmişe dayanmaktadır. Ulus-devlet anlayışı Ortadoğu'da halkları birbirine düşündüğü gibi tarih içindeki birlikteşmelerini, ekonomik, sosyal ve kültürel olarak birbirlerinden alışveriş yapmalarını da engelleyerek halklar arasında anlaşmalar yaratmıştır. Bu açıdan Demokratik Konfederalizm projesinde kimseye dayatma yoktur. On tane devlet bir araya gelir, bunlar birbirleriyle çeşitli ilişkiler kurabilirler, geliştirebilirler. Kuşkusuz devletler arası bir siyasi organ olacaktır. Ancak esas olarak önceki devletlerin, ülkelerin kendi ekonomik, siyasi özerklikleri de olacaktır. Ortadoğu'daki her ülke diğer üç, beş, yedi demokratik konfederal ünitelerle ilişkiye gibidir. On ünitenin (devletin) hepsi aynı düzeyde, aynı ekonomik sosyal, kültürel anlaşmalar temelinde ilişki kurmayı bilir. Bu konuda bir zorlama olmaz. Ama esas olarak ekonomik, sosyal, kültürel ve demokratik örgütlenmeler arasındaki ilişkiler üzerinde engellerin kaldırılması gerekmektedir. Bunu mevcut devletler bir araya gelerek rahatlıkla gerçekleştirebilirler. En temel ilke olan sınırların geçişgenliği sağlanır ve halklar arasındaki ilişkilenme engeli aşırlısa bunun halklar ve toplumlar arasında geliştirileceği ilişkiler devlet ünitelerinin de birbirleriyle daha sıkı ilişki kurmalarına, ilişkilerini giderek geliştirmelerine zemin sunacaktır. Bu bakımdan demokratik konfederal örgütlenmeyi statik bir siyaset oluşum olarak değil, dinamik bir oluşum olarak değerlendirmek gerekmektedir.

Demokratik Konfederalizm, Ortadoğu'da yaşanan sorunları gidermeyi, halklar arasında yaşanan düşmanlığı gidermeyi de esas almaktadır. İlk temel ilkesi bu olacaktır. Halklar arasında kardeşlik ve ilişkiye birlikte ekonomik, kültürel, sosyal gelişmenin önü açılacaktır. Ulus devletlerin yarattığı halkların, ülkelerin, toplulukların arasındaki ekonomik, sosyal, kültürel engelleri kaldırarak hepsinin bu alanlarda eşit ilişkiler geliştirilmesini sağlayacaktır. Kuşkusuz Ortadoğu Demokratik Konfederalizminde her ülke kendi toplumuya ilgili kararları kendi alacaktır. Öz yönetimlerini kuracaktır; ama bazı konularda da diğer konfederal birliklerle güçlerini birleştireceklerdir. Ülkelerin demokratik konfederal anlayışa dayalı siyaset ilişkilerini, devletler arasında herhangi bir yasa, anayasa olmazsa bile sınırların geçişgen hale gelerek ulus devlet sınırlarının aşılanması sosyal, ekonomik ve kültürel alanda büyük bir sinerji ortaya çıkararak özgürlük, demokrasi ve refahın gelişmesi gerçekleşecektir.

Bu Demokratik Konfederalizmde en temel ilkelerden biri de şu olacaktır. Devletler, halkın arasındaki bu ilişkiye, bu kaynaşmaya, sosyal ve kültürel alışverişe engel olmayacaklardır, teşvik edeceklerdir, kolaylaştırılacaklardır. Bu konuda birine engel çıkarılmışken diğerinin önü açılmayacaktır. Bu yönyle de ilişkiler tamamen demokratik, eşitlik ve hakkaniyet ilkelerine göre kurulacaktır. Hiçbir halkın diğer halkın üstünlüğü, hiçbir bireyin diğer bireyden üstünlüğü, hiçbir toplumun, hiçbir etnik ve dinsel azınlığın diğerlerinden üstünlüğü gibi bir yaklaşım gösterilmeyecektir. Ama her toplum kendini örgütlemesi, kendi özgücüğe ve öz yönetimine kavuşturması da bu Demokratik Konfederalizmin gereli olacaktır. Bu demokratik konfederal birimler çeşitli konularda ortak hareket

edeceklerdir. Kuşkusuz istedikleri zaman bu ortaklıktan çekilebilirler. Aslında belirli konularda ilişkilerini devam ettirirken, belirli konularda ilişkilerine son verebilirler. Ama esas olarak katı sınırlar aşırlısa iktidarlar ya da devletin kurumları belli konularda ilişki geliştirebilirler, belirli konularda anlaşmazlıklar olabilirler. Ama halkların sosyal, kültürel, ekonomik ilişkisi önünde engel olmazsa bu Demokratik Konfederalizm doğal bir biçimde devam eder.

Demokratik Konfederalizm projesinde kimseye dayatma yoktur. On tane devlet bir araya gelir, bunlar birbirleriyle çeşitli ilişkiler kurabilirler, geliştirebilirler. Kuşkusuz devletler arası bir siyasi organ olacaktır. Ancak esas olarak önceki devletlerin, ülkelerin kendi ekonomik, siyasi özerklikleri de olacaktır. Ortadoğu'daki her ülke diğer üç, beş, yedi demokratik konfederal ünitelerle ilişkiye gibidir. On ünitenin (devletin) hepsi aynı düzeyde, aynı ekonomik sosyal, kültürel anlaşmalar temelinde ilişki kurmayı bilir. Bu konuda bir zorlama olmaz. Ama esas olarak ekonomik, sosyal, kültürel ve demokratik örgütlenmeler arasındaki ilişkiler üzerinde engellerin kaldırılması gerekmektedir. Bunu mevcut devletler bir araya gelerek rahatlıkla gerçekleştirebilirler. En temel ilke olan sınırların geçişgenliği sağlanır ve halklar arasındaki ilişkilenme engeli aşırlısa bunun halklar ve toplumlar arasında geliştirileceği ilişkiler devlet ünitelerinin de birbirleriyle daha sıkı ilişki kurmalarına, ilişkilerini giderek geliştirmelerine zemin sunacaktır. Bu bakımdan demokratik konfederal örgütlenmeyi statik bir siyaset oluşum olarak değil, dinamik bir oluşum olarak değerlendirmek gerekmektedir.

Tabii bu projenin gerçekleşmesi için de her şeyden önce milliyetçi şoven yaklaşımın terk edilmesi gereklidir. Bir toplumun diğer toplum üzerindeki egemenlik anlayışının, özellikle egemen ulus anlayışının yerlestiği topluluklarda milliyetçi, şovenist yaklaşımın birlikte yapılması gereklidir. Tüm topluluklara, tüm sosyal sınıflara demokratik zihniyetle eşitlik içinde yaklaşılmalı, alt üst gibi ötekileşmeler olmamalıdır. Eğer halklar arasında ilişkiler kurulurken demokratik ve özgürlük anlayışının yerlestiği topluluklarda milliyetçi, şovenist yaklaşımın birlikte yapılması gereklidir. Tüm topluluklara, tüm sosyal sınıflara demokratik zihniyetle eşitlik içinde yaklaşılmalı, alt üst gibi ötekileşmeler olmamalıdır. Eğer halklar arasında ilişkiler kurulurken demokratik ve özgürlük anlayışının yerlestiği topluluklarda milliyetçi, şovenist yaklaşımın birlikte yapılması gereklidir. Tüm topluluklara, tüm sosyal sınıflara demokratik zihniyetle eşitlik içinde yaklaşılmalı, alt üst gibi ötekileşmeler olmamalıdır. Eğer halklar arasında ilişkiler kurulurken demokratik ve özgürlük anlayışının yerlestiği topluluklarda milliyetçi, şovenist yaklaşımın birlikte yapılması gereklidir. Tüm topluluklara, tüm sosyal sınıflara demokratik zihniyetle eşitlik içinde yaklaşılmalı, alt üst gibi ötekileşmeler olmamalıdır. Eğer halklar arasında ilişkiler kurulurken demokratik ve özgürlük anlayışının yerlestiği topluluklarda milliyetçi, şovenist yaklaşımın birlikte yapılması gereklidir. Tüm topluluklara, tüm sosyal sınıflara demokratik zihniyetle eşitlik içinde yaklaşılmalı, alt üst gibi ötekileşmeler olmamalıdır. Eğer halklar arasında ilişkiler kurulurken demokratik ve özgürlük anlayışının yerlestiği topluluklarda milliyetçi, şovenist yaklaşımın birlikte yapılması gereklidir. Tüm topluluklara, tüm sosyal sınıflara demokratik zihniyetle eşitlik içinde yaklaşılmalı, alt üst gibi ötekileşmeler olmamalıdır. Eğer halklar arasında ilişkiler kurulurken demokratik ve özgürlük anlayışının yerlestiği topluluklarda milliyetçi, şovenist yaklaşımın birlikte yapılması gereklidir. Tüm topluluklara, tüm sosyal sınıflara demokratik zihniyetle eşitlik içinde yaklaşılmalı, alt üst gibi ötekileşmeler olmamalıdır. Eğer halklar arasında ilişkiler kurulurken demokratik ve özgürlük anlayışının yerlestiği topluluklarda milliyetçi, şovenist yaklaşımın birlikte yapılması gereklidir. Tüm topluluklara, tüm sosyal sınıflara demokratik zihniyetle eşitlik içinde yaklaşılmalı, alt üst gibi ötekileşmeler olmamalıdır. Eğer halklar arasında ilişkiler kurulurken demokratik ve özgürlük anlayışının yerlestiği topluluklarda milliyetçi, şovenist yaklaşımın birlikte yapılması gereklidir. Tüm topluluklara, tüm sosyal sınıflara demokratik zihniyetle eşitlik içinde yaklaşılmalı, alt üst gibi ötekileşmeler olmamalıdır. Eğer halklar arasında ilişkiler kurulurken demokratik ve özgürlük anlayışının yerlestiği topluluklarda milliyetçi, şovenist yaklaşımın birlikte yapılması gereklidir. Tüm topluluklara, tüm sosyal sınıflara demokratik zihniyetle eşitlik içinde yaklaşılmalı, alt üst gibi ötekileşmeler olmamalıdır. Eğer halklar arasında ilişkiler kurulurken demokratik ve özgürlük anlayışının yerlestiği topluluklarda milliyetçi, şovenist yaklaşımın birlikte yapılması gereklidir. Tüm topluluklara, tüm sosyal sınıflara demokratik zihniyetle eşitlik içinde yaklaşılmalı, alt üst gibi ötekileşmeler olmamalıdır. Eğer halklar arasında ilişkiler kurulurken demokratik ve özgürlük anlayışının yerlestiği topluluklarda milliyetçi, şovenist yaklaşımın birlikte yapılması gereklidir. Tüm topluluklara, tüm sosyal sınıflara demokratik zihniyetle eşitlik içinde yaklaşılmalı, alt üst gibi ötekileşmeler olmamalıdır. Eğer halklar arasında ilişkiler kurulurken demokratik ve özgürlük anlayışının yerlestiği topluluklarda milliyetçi, şovenist yaklaşımın birlikte yapılması gereklidir. Tüm topluluklara, tüm sosyal sınıflara demokratik zihniyetle eşitlik içinde yaklaşılmalı, alt üst gibi ötekileşmeler olmamalıdır. Eğer halklar arasında ilişkiler kurulurken demokratik ve özgürlük anlayışının yerlestiği topluluklarda milliyetçi, şovenist yaklaşımın birlikte yapılması gereklidir. Tüm topluluklara, tüm sosyal sınıflara demokratik zihniyetle eşitlik içinde yaklaşılmalı, alt üst gibi ötekileşmeler olmamalıdır. Eğer halklar arasında ilişkiler kurulurken demokratik ve özgürlük anlayışının yerlestiği topluluklarda milliyetçi, şovenist yaklaşımın birlikte yapılması gereklidir. Tüm topluluklara, tüm sosyal sınıflara demokratik zihniyetle eşitlik içinde yaklaşılmalı, alt üst gibi ötekileşmeler olmamalıdır. Eğer halklar arasında ilişkiler kurulurken demokratik ve özgürlük anlayışının yerlestiği topluluklarda milliyetçi, şovenist yaklaşımın birlikte yapılması gereklidir. Tüm topluluklara, tüm sosyal sınıflara demokratik zihniyetle eşitlik içinde yaklaşılmalı, alt üst gibi ötekileşmeler olmamalıdır. Eğer halklar arasında ilişkiler kurulurken demokratik ve özgürlük anlayışının yerlestiği topluluklarda milliyetçi, şovenist yaklaşımın birlikte yapılması gereklidir. Tüm topluluklara, tüm sosyal sınıflara demokratik zihniyetle eşitlik içinde yaklaşılmalı, alt üst gibi ötekileşmeler olmamalıdır. Eğer halklar arasında ilişkiler kurulurken demokratik ve özgürlük anlayışının yerlestiği topluluklarda milliyetçi, şovenist yaklaşımın birlikte yapılması gereklidir. Tüm topluluklara, tüm sosyal sınıflara demokratik zihniyetle eşitlik içinde yaklaşılmalı, alt üst gibi ötekileşmeler olmamalıdır. Eğer halklar arasında ilişkiler kurulurken demokratik ve özgürlük anlayışının yerlestiği topluluklarda milliyetçi, şovenist yaklaşımın birlikte yapılması gereklidir. Tüm topluluklara, tüm sosyal sınıflara demokratik zihniyetle eşitlik içinde yaklaşılmalı, alt üst gibi ötekileşmeler olmamalıdır. Eğer halklar arasında ilişkiler kurulurken demokratik ve özgürlük anlayışının yerlestiği topluluklarda milliyetçi, şovenist yaklaşımın birlikte yapılması gereklidir. Tüm topluluklara, tüm sosyal sınıflara demokratik zihniyetle eşitlik içinde yaklaşılmalı, alt üst gibi ötekileşmeler olmamalıdır. Eğer halklar arasında ilişkiler kurulurken demokratik ve özgürlük anlayışının yerlestiği topluluklarda milliyetçi, şovenist yaklaşımın birlikte yapılması gereklidir. Tüm topluluklara, tüm sosyal sınıflara demokratik zihniyetle eşitlik içinde yaklaşılmalı, alt üst gibi ötekileşmeler olmamalıdır. Eğer halklar arasında ilişkiler kurulurken demokratik ve özgürlük anlayışının yerlestiği topluluklarda milliyetçi, şovenist yaklaşımın birlikte yapılması gereklidir. Tüm topluluklara, tüm sosyal sınıflara demokratik zihniyetle eşitlik içinde yaklaşılmalı, alt üst gibi ötekileşmeler olmamalıdır. Eğer halklar arasında ilişkiler kurulurken demokratik ve özgürlük anlayışının yerlestiği topluluklarda milliyetçi, şovenist yaklaşımın birlikte yapılması gereklidir. Tüm topluluklara, tüm sosyal sınıflara demokratik zihniyetle eşitlik içinde yaklaşılmalı, alt üst gibi ötekileşmeler olmam

Suriye'deki siyasal mücadelenin karakteri ve Kürtler açısından yaratacağı sonuçlar

Son zamanlarda Türkiye Başbakanı'ı İsrail için ağır sözler söylüyor. Bu söylemleri duyan, Türkiye'nin İsrail'le savaş içinde olduğunu zanneder. Türkiye de biliyor ki ne kadar konuşسا da siyasi anlamda çok fazla pratik değeri olmayacağı. Çünkü bu zimni olarak danişıklı dövüşür. İki taraf da ABD'ye bağlı olduğu için konuşmaka çok endişeli değil. Nasıl olsa güvenceleri var. ABD onları ortak buluştuğu noktadır. İki de ABD'nin çizdiği çizginin dışına çıkamazlar. Yoksa ne AKP ne de İsrail böyle davranıştır. Belki aralarında kim daha çok sisteme bağlı olacak, bölgede etkinlik kuracak onun çatışması söz konusu olabilir. Ciddi çekişme ve çatışma içeren bir konumda değiller. Anlaşıyor ki ABD iki tarafa da ayar veriyor. Etkisi başka alanlar üzerinde olmuyor mu? Bu kadar gerilim bir çelişkiye ifade etmiyor mu? Kuşkusuz yaşanan bir çelişkidir. Başka şeyler üzerinde etkisi olabilir. Türkiye'nin söylemi Türkiye ve bölgede Yahudi düşmanlığını köprüklüyor. Dozajı kaçırlırsa gerçek anlamda çatışma tehdidi de ortaya çıkarılabilir. İki taraf da dozajı kaçırılmamaya çalışıyor. Her ne kadar Türkiye Başbakanı'ı bazen ne konuştugunu bilmiyorsa da sonunda ABD ayar vermeye çalışıyor.

Mevcut karşılıklı söz düelloları esas olarak da Arap isyanını ve yeni Arap ruhunu kontrol etmeye yönelikdir. ABD AKP üzerinden Arap baharını kontrol etmeye ve kendi hizmetine koşmaya çalışıyor. AKP böyle davranışmazsa, İsrail'e söz söylemezse, Filistinlilerin ve Arapların savunucusu gibi görünmezse ne ABD Arap alemini tutabilir ne de İsrail. Zaten İran korkusu da var. Tüm bu kaygıların ve tehlilerin önüne geçmesi gereklidir. Bunların kontrole alınması açısından en güvenilir sistem Türkiye'dir. Yüzyıllardır kapitalizmin hazırladığı bir sistem. ABD Türkiye'de yaratılan siyasal, sosyal, ekonomik ve kültürel sisteme güven duyuyor. Askeri sistemine güven duyuyor. Zaten bir NATO ülkesi olan Türkiye'deki sisteme İsrail de güven duyuyor. Uluslararası sermaye nasıl ki İsrail'e güven duyuyorsa TC de o kadar uluslararası sermayeye güven veren bir ülkedir. Önderlik son kitabında Türkiye'yi proto İsrail olarak değerlendiriyor. İsrail önce Türkiye'de kuruldu. TC'nin kuruluşunu İsrail'in kuruluşun ilk adımı olarak görüyor. Türkiye'nin kuruluşu olmasayı ikinci İsrail olmayıabilirdi. İkinci İsrail kurulmasaydı Yahudilik bölgede TC ile kendini etkin hale getirecekti. Fakat ikinci Dünya Savaşı içinde koşular olsa da İsrail'i kurdular, diyor. İsrail devletinin kurulması açısından üç denemeden söz ediliyor. Güney Kürdistan'da, Türkiye'de ve Filistin'de bu tür arayışlar vardı. Önce Türkiye'deki gelişti ikinci olarak İsrail'de, son olarak da Güney Kürdistan'da. Kuşkusuz Güney Kürdistan şimdilik zayıftır. Halihazırda çok büyük bir gücü ve etkinliği yok. Önderlik bunları kapitalist sistemin bölgedeki koçbaşları olarak değerlendiriyor.

AKP'nin bu kadar çabasını, bu kadar konuşmalarını kapitalist modernite sisteminin bölgedeki koçbaşı olma çerçevesinde ele almak lazımdır. ABD'den yönlendirme olmasa, güç destek almasa bu kadar hır gür içerisinde Tayyip Erdoğan bu çıkışları nasıl yapacak? AKP'ye güvenildiği için, Türkiye'nin sisteme çıkışma ihtimali olmadığı için

Türkiye'ye böyle bir rol veriliyor. Sistemli bir planlı hareket var. AKP Türkiye'de her şeye hakim değil, ama en etkin güç haline geldi. ABD kendisine çok yönlü bağlılığı, kendi politikası dışına çıkmayacak AKP'yi şimdi istediği gibi kullanıyor. Zaman zaman aykırı şeyler söylemesini de bu gücü kullanmak için gerekli buluyor. Yoksa AKP ABD'nin istediklerini ne içerisinde ne bölgede istediği gibi yapabilir.

Amerika Irak üzerinden bir şeyler yapmak istedı. Fakat baktı ki orada istediği sistemi kuramaz. Zaten bütün çabalara rağmen Irak'ta yaratabildiği sonuç ortada. Mısır ve Arap alemleri üzerinde de sistemini etkin kılmak, sistemini etkin kıracak ülkeler yaratmak için çok çaba harcadı. Bu çabaları da hala sürdürmektedir. Ama tüm bu ülkelerde istediğini bulamayacağını anladı. Bu nedenle AKP'nin iktidarda olduğu Türkiye'ye daha fazla rol aldı. AKP'nin bu kadar oy alması güçlenmesi, bu kadar bölgesel aktör haline gelmesi bundan kaynaklı. Amerika AKP'yi kullanarak Büyük Ortadoğu Projesi'ni hakim kılmak istiyor.

Türkiye yönetimi de egemen güçleri de ABD'nin bölgedeki işbirliğinin tam yapmaz ve Büyük Ortadoğu Projesi'nin parçası haline gelmezsek PKK'yi bastırımayız, düşüncesinde karar kıldılar. Ya PKK'ye razı olacağız, PKK'yle bir anlaşmaya varacağımız, bu temelde Ortadoğu'ya açılım sağlayacağız ya da PKK'yi bastırarak Ortadoğu'daki hegemonimiz doğrultusunda yürüyeceğiz. Eğer PKK'yi bastrarak Ortadoğu'ya yoneleceksek o zaman Amerika'nın bir dediğini iki yapmacağız, bunun başka çaresi yok, dediler. Bu kararın sonucu Amerika'ya daha fazla bağlanma, daha fazla işbirliği geliyor. Bununla yeniden Kurtleri inkar eden bir sistemi kurabileceklerini ve yaşatabileceklerini umut ediyorlar. Türkiye yönetiminin hesabı, umudu da budur. Bu hesap tutar mı, tutmaz mı o ayrı bir konudur. Bunu Kurt halkın mücadelenin yaratacağı sonucu belirleyecektir.

Esad yönetimini düşürmek için tüm güçleriyle Suriye'ye yüklenenler

Bu süreçte Amerika Arap baharını kontrol etme açısından AKP'ye, AKP de PKK'yi tasfiye etme konusunda Amerika'ya mecbur kaldı. Nitelikle Libya'nın düşürülmesi üzerinde daha sıkı bir birlik yaptılar. Zaten öncesinde de ilişkileri vardı. AKP bu konsepte konumunu son sınıra kadar kullanıp inisiatifini artırarak kendini bölgede avantajlı kılmaya ve PKK konusunda dış desteği olabildiğince almayı çalışıyor. Libya'nın Kaddafi karşı konseyinin başkanı konuşuyordu "Türkiye'deki gibi ilımlı İslam bir sistem kuracağız" diyor. Zaten Erdoğan Mısır'da İhvani Müslüman'le (Müslüman Kardeşlerle) görüşerek ilımlı İslam çerçevesinde Mısır'ı tanım etmeye çalışıyor. Suriye'deki Müslüman Kardeşlerle de çok sıkı ittifak halindeler. Libya düberse Suriye'ye yüklenenleri belliydi. Esad yönetimini düşürmek için tüm güçleriyle Suriye üzerine yüklenenler.

Suriye'deki rejimin politik yaklaşımı ve bu temelde südüreceği siyasi mücadele Arap dünyasındaki ya da Arapistan'daki (bütün Arap ülkelerini kastediyor) siyasal gelişmeleri belirleyecek. Hatta Suriye'deki siyasi durumun

alacağı şeklinde Kurdistan'daki mücadele üzerinde de etkili olacaktır. Ortadoğu'da son yirmi yılda, 1990'dan bu yana yaşadığı bu büyük mücadelenin hangi sonucu ortaya çıkaracağı daha dar anlamda Suriye'de yaşanacak mücadelenin sonucuya belirlenecek. Suriye arada bir yerde çok önemi olmayan bir ülke gibi görünebilir. Arabistan'ın küçük bir parçası olarak görüldüğü gibi, Güneybatı Kurdistan da çok küçük bir parça olarak görülebilir. Coğrafya ve nüfus olarak öyle olabilir ama stratejik konumu farklıdır. Şam politikacılığının politika tarihi içerisinde bir yeri var. Şam'ın böyle birleşici bir politika merkezi olduğunu bütün tarihçiler kabul ediyor. Kendine göre bir politika tarzı da vardır. Mesela Şam politikacılığında davranış, yani yapımlar esastır. Konuşmazlar, yaparlar, yapırlar bakarlar. Ona göre işler yürütür. Pratikçilik esas alınır, pratikçilikle sonuç alınır. Arabistan gibi, Mısır gibi Bağdat gibi bir düşünce merkezi değil, fakat bir eylem merkezidir. Tarih bunu doğrulayan örneklerle doludur.

Bölgede şimdiden kadar yaşananlar henüz gelişmelerin nereye gideceğini tam netleştirmiştir. ABD ve bölgede hakim olmak için dayanak yaptığı işbirliği İslamın etkisinin arttığı görülmektedir. Bu çerçevede Türkiye İsrail'le ağız dalaşı içerisinde yeniden Arap toplumunu etrafında toplayamaya çalışır. Çok ileri düzeyde olmasa da biraz etkinlik sağlama durumu var. Çatışmalar tümde bitmiş değil, ama Libya'da da Kaddafi'yi etkisizleştirdikleri görülmektedir. Kamuoyuna nasıl bir savaş verildiği, neler yapıldığı tam yansımıyor. Basın üzerinde sansür uygulanmış. Amerika olup bitenleri tam yansıtmadı. Arapistan'daki isyan üzerinde Amerika etkinliğinin artacağı değerlendirilebilir. Fakat Mısır'daki gösteriler, talepler, Libya'daki durum, Tunus'taki durum, Suriye'deki durum gözden geçirilirse henüz tam bir sonuç ortaya çıkmış, ABD lehinde kesin sonuçlar olmuş ve dengeyi tümüyle kendi etkisinde değiştirmiştir. Tayin edici sonuç Suriye'de çıkacak. Onun için Suriye'de verilecek mücadelenin önemlidir. Bunu iyi görmemiz lazım ve Suriye'deki mücadelenin Libya'daki gibi yakışırak büyük hata yapılmış olur. O zaman Amerika kazanır ve saldırılmasını artırır. İşte o zaman Büyük Ortadoğu Projesi lehine bir gelişmenin olduğu ve ibrenin ABD tarafına kaydığını söyleyebilir.

Bu nedenle Suriye mücadeleri üzerinde daha dikkatle durmak daha çok yoğunlaşmak gereklidir. Öyle küçük görememeliyiz. Tarihsel gelişmeler de bunu doğruluyor. Belki ilk adımlar, ideojik yapılanmalar başka alanlarda gelişir, ama hep politik şekil alma Şam'da gerçekleşecek. Bu ilk çağda da böyle. Sümer'den, Mısır'dan gelişen uygarlık sistemi aslında Doğu Akdeniz'de sistem haline geldi. Asya'ya ve Avrupa'ya yayıldı; İran'a ve Yunanistan'a taşındı. Sistem Babil'de, Asur'da kalıcı hale geldi, gerçek kimliğine kavuştu. Bu tarihsel bir gerçekdir. İslam devrimi açısından da aynı şey geçerlidir. Mekke'den Medine'den doğan İslami hareket Şam merkezli bir uygarlık sistemi haline geldi. Şam'da büydü. İster sünni olsun, ister şii olsun devlet sistemini Şam'daki şekillendirme belirledi. Hem kendisini yapılandırdı, hem de konusunu belirledi. Haçlı seferleri döneminde de Selahattin Eyyubi'nin buraya dayanarak başarı kazandığı bilinmektedir. İslam uygarlığı Ortadoğu'ya, kuzey Afrika'ya, Asya'ya öyle yayıldı.

Suriye'deki mücadale bölge yeniden şekillenmesinde belirleyici olacaktır

Kapitalist modernist çağdaki Arap milliyetçiliği açısından da aynı şey geçerli. Milliyetçi darbe Kahire'de oldu ama aslında kapitalist modernitenin hakimiyeti Şam'daki darbeye belirlendi. Ne Mısır ne Irak belirleyici oldu. Ne zaman ki Suriye'de milliyetçi Baas darbesi gerçekleşince ulus devletçilik Arap toplumunda bir sistem halinle geldi. Suriye'de ne kadar kendini yapılandırdıysa Araplarda da o düzeyde bir sistem haline geldi. Son kırk yılda Arapların ne düzeyde birleştiği, parçalandığı ya da ilerlediğine bakmak için Hafız Esad rejiminin Suriye'deki siyasi tarihine bakmak lazım. Tunus'ta, Mısır'da, Yemen'de başlayan Libya'da çalışmaya dönüştürilen Arap isyanının esas şekil alacağı yerin yine Suriye olacağı anlaşılmıyor. Öncü adımlar diğer yerlerde atıldı, ama nasıl yapılanacağı Suriye'deki mücadelenin sonucuya belirlenecek. Tayyip Erdoğan istediği kadar Tunus'u, Mısır'ı, Libya'yı gezsin oradan bir sistem çıkaramaz. Bu geziye sistem çiçeklendirme gezisi de olarak bilmek lazımdır. Aslında puan kazanma, güç sağlama, etkinlik sağlama çabasıdır. Ortadoğu

doğu'daki gelişmelerin şeklini belirleyecek Suriye'deki mücadelenin artı puan eklemeye çabasıdır. Böylece hem Mısır, Tunus, Libya gibi alanları daha çok denetim altında tutmayı hem de Suriye'deki mücadede için güç kazanmayı, hedefliyor. Kazanacağı güçle Suriye'nin geleceğinde etkili olmak istiyor. Özellikle de Kürtlerin kazanım elde etmesinin önüne geçmeye çalışıyor. Türkiye'nin bu kadar dolaşmasının ve inisiatif almaya çalışmasının Suriye ile ilgili olduğu açıklıdır. Zaten böyle olmasa Suriye'deki mücadelenin belirleyiciliği söz konusu olamaz. Suriye'deki durum bölgelerdeki gelişmeleri çok kapsamlı etkilemezse, sadece bir iç sorun olsa iç güçlerin mücadelenin biçiminde sürer. Ancak böyle yürümüyor. Sadece bölgesel güçler değil, dış güçler de bu işin içindedir.

Suriye'yle bölgesel ve uluslararası güçler Suriye'yi kendisine göre yeniden şekillendirmek isterken, bunun karşısında da Şam-Tahran eksenleri var. Bölgesel kavga Şam'da yaşanacak. Şimdiye kadar olanlar bölgesel kavga değil miydi? Kuşkusuz öyledi, ama sonucu etkileyecik puan kazanma mücadlesi idi. Şimdi sonucu belirleyecek mücadelenin giriliyor. ABD ve müttefikleri kazanırsa arkasından İran'ı da düşürecekler. Türkiye'ye de ona göre bir biçim verecekler. Türkiye'de yaşanan iç mücadelenin de işte o zaman bir kalıba girecek. Dikkat edilirse ABD yaklaşı on yıldır Türkiye'yi yeniden şekillendirmek istiyor. Bu konuda sonucu ulaşmak için bir şeyler yapıyor. Ama hala Türkiye'ye istediği biçimini vermiş değil. Suriye'de istediği sonucu ulaşırsa Türkiye'yi istediği gibi kalıba sokmak daha da kolaylaşacaktır.

Kurdistan'daki mücadelenin sonucundan etkilenmeyecek. Suriye ve İran hattının kazanma şansı yok. Öyle bir mücadelenin iki tarafın da kazanma şansı zor. Görünüşte iki tarafın bir mücadelenin görünse de esasta bu mücadelenin üç tarafıdır. Suriye'de demokrasi ve özgürlük isteyen taraflar da bulunuyor. Açıktır ki mevcut yönetimler dönüşüm zorundalar. Neye dönüşecekleri önemlidir. Mevcut uluslararası kavşaklar kazanılamayacaktır. Irak'ta kaybettiler. Tunus'ta ve Mısır'a yaşananlar da 20. yüzyıl ortamında şekillenen devletlerin kaybetmesidir. Tekrar eskiye dönmek mümkün değil. Bu bakımdan iki olasılık vardır. Birincisi ABD'nin büyük Ortadoğu çerçevesinde biraz değiştirilmiş,

küresel sermayenin serbest ve güvenli dolaşımına açılmış ve egemenlerin hakim olduğu demokrasi cılısı vurulmuş bir Ortadoğu yaratılacaktır. Kapitalizmin merkezi ve iki partili demokrasi oyunun oynandığı ABD'nin Ortadoğu'ya hakim olmasının yeni bir dönemi başlamış olacaktır. ABD ve AKP'nin Suriye'de kazanması bu anlamda gelecek. Suriye'nin kontrol altına alınmasıyla birlikte Ortadoğu yeni bir durum kazanacak, gelişmeler bu yönlü evirilecek ya da *İkinci olasılık* daha çoğulcu daha halkçı bir demokratikleşme ortaya çıkacak. Halkların demokratik özlemi ve mücadele kazanacak. Toplumcu demokrasisinin kazanması da ikinci bir olasılıktır. Böyle bir durumda da Suriye ve İran demokratikleşme yönünde adımlar atacaklar, dönüşüm olacaklar. Bu gelişmenin merkezinde de demokratikleşenin esas dinamigi olarak Kürdistan yer alacak ve Türkiye'yle hegemonya yaşanacak. Bu hesaplaşmada da ABD'nin bölgelerde siyasi çizgisini temsil eden ve bölgelerde ajanı rolünü oynayan Türkiye yenilecek ve bir demokrasi ocağı haline gelecek. Kürdistan'ın Demokratik Özerverkilik temelinde çözümü içeren bir bölgesel demokratikleşme gelişecektir. Mücadelenin bu yöne evrilmesiyle Arap dünyasındaki isyanlar Demokratik Ortadoğu Birliği diye tanımladığımız bir sisteme kavuşacaktır.

ABD-AKP çizgisinin kazanması neye yol açacaktır? Bütün Arap devletlerini ve İran'ı Türkiye'deki gibi AKP modeli bir ilmeli işbirlikçi İslami ulus devlet sistemine dönüştürecek. Bu da Kürdler açısından daha sinsi, gizlenmiş bir inkar ve imha sistemi olacak. Daha gizli ve sinsi bir kültürel soykırımı sistemi sürdürülerek. PKK'nın tasfiyesi ve Güney Kürdistan'ın tümüyle kuşatılmış hale getirilmesiyle AKP çizgisinin öngörüdüğü sözde İslam kardeşliğine dayalı bir Türkçülük hakim kılınacak. Bu sağlandıktan sonra Kürd inkarı ve kültürel soykırımı sopalı değil de güzel sözlerle sürdürülecek.

Suriye'de Demokratik Özerverkilik çizgisini etkili ortaya konmalı

Bu noktada kendi durumumuzu değerlendirmemiz lazımdır. Suriye'ye biraz önem vermeye çalıştık. Bu konuda bazı adımlar attık. Ancak Suriye'deki mücadelenin önemi dikkate alındığında yaptıklarımızı yeterli görmek mümkün değil. Çabalarımız, adımlarımız bu kapsamda bir yeterlilik arz etmiyor. Henüz kazanması gereken bir eğilim net biçimde ortaya çıkaramadık. Hem siyasi hem eylem çizgi olarak bu konuda önemli eksiklikler var. Özellikle pratik yürütmenin ciddi eksiklikleri bulunuyor. Bunun nedeni, Suriye'deki gerçekliği ve ortaya çıkaracağı sonuçları anlamamaktır. Dikkat edilirse Suriye'deki iki kuvvetin çatışması öne çıkmıyor. *Birincisi*; ulus devletçi Baas milliyetçiliği, *İkincisi*; İhvani Müslüman'ın dinci milliyetçiliği. Suriye'deki mücadale iki güç arasındaki çatışmayı gidiyor. Suriye üzerindeki çatışmanın böyle sürmesi tehlikelidir. Böyle devam ederse Baas milliyetçiliği kazanamayaçına göre İhvani'nin milliyetçiliği kazanacak. Bu noktada yapılması gereken üçüncü çizgiyi, Demokratik Özerverkilik çizgisini çok etkili, güçlü biçimde ortaya koymaktır. Bunu yönetim olarak da tartıştık. Yönetim toplantılarında Demokratik Özerverkliğin ilan edilmesi ya da fülli olarak pratikleştirilmesi tartışıldı. Genel olarak pratik çalışmalarımızı bu yönde geliştirerek kazanımların ortaya çıkarılmasının daha uygun olacağı kararına varıldı. Ancak pratikte de Demokratik Özerverklik etkili ve siyasetin süreçme mühalede edecek düzeyde pratikleştirilmemiz gerekiyor. Biz üçüncü çizgiyi toplumun önüne halkın önüne net ve

aktif bir biçimde koymada yetersiz kaldık. Siyasal alanda aktif olacak, etkin müdahalede edecek ve siyasal gelişmeleri yönlendirecek bir düzey kazanamadık. Özcesi gelinen aşamada siyasi tutum olarak da eylem çizgisi olarak da etkili konuma ulaşmadı. Kuşkusuz üçüncü çizginin de bir mücadelede var. Ancak parçalı, dağınık ve etkin olamadıklarından siyasal süreci yönlendirmede inisiatif kazanamıyorlar.

Suriye'de demokrasi güçleri çoktur. Çok sayıda etnik grup var. Çok sayıda dinsel, mezhep grubu var. Belli bir sosyal gelişme de var. Kadınlar, gençler geçen sistem altında belli bir aydınlanma, biraz bilişlenme yaşamış durumlardalar. Emeğci kesimlerin oluşumu söz konusudur. Büttün bunlara dayalı ideolojik eğilimler, siyasi hareketler var. Çok sayıda küçük grup halindeler ve zayıflar. Bunları birleştirme yönünde çabalardar da var. Son süreçte bu birlilikler bir düzeyde oluşturuldu. Çok sayıda örgüt ve gruptan oluşturulan demokratik birliktekli söz konusu, ama bu demokratik Suriye programını çok somut ortaya koyamadı. Birde bu temelde etkili bir eylem çizgisi geliştirmemi. Yani Kürdistan'daki eylemlerle sınırlı kalıyor. Dikkat edilirse Baas-İhvan çatışması içerisinde mevcut Kürdistan'daki eylemlilik çok pasif, etkinlik kuramayan ve çok dikkate alınmayan bir konumda kalıyor. Bu eylemlerin etkisi zayıf olduğu gibi, siyasi gündemi etkileyemiyor. Mevcut düzey milliyetçi çatışmanın önemini alarak, ona fırsat vermek olumlu bir rol oynadı. Heften yanlış ve olumsuz da görmemek lazımdır. Çünkü Suriye içinde hareketlilik geliştürilirken ilk amaçlanan Arap-Kürd çatışması yaratmak ve milliyetçilikleri kıskırmaktır. Böylece Suriye'deki sorunu Arap-Kürd çatışması gibi gösterip saptırmak isteyenler vardi. Hem İhvancı kesimde hem Baas rejiminde hem de onların dışındaki milliyetçi kesimlerde böyle bir eğilim vardı. Eğer Arap-Kürd çatışması olsaydı iki bakımdan da tehlikeli olacaktı. *Birincisi*; siyaset durumu ve bunun için mücadaleyi çizgi saptırmamasına uğratacaktı. Çatışmanın yanlış güçler ve yanlış cephe arasında geçmesini beraberinde getirecekti. *İkincisi*; bu durumun sorumluluğu aşırı derece Kürtlere yüklenecekti. İzlenen politikayla bu önlendi.

Kürdistan'daki izlenen çizgi Suriye'de süren siyaset mücadelenin milliyetçilikler çatışması gibi gösterilmesine fırsat vermediği gibi Kürd düşmanlığının gelişmesinin de önünü aldı. Kürd katliamının yapılmasına fırsat vermedi. Bu bakımlardan olumluştur. Kürtlar bir güç olarak duruyorlar. Kürd milliyetçisi ile Arap milliyetçiliği arasında bir çatışma yaşandı. Şu anda yaşanan çatışma iktidar mücadelenin veren dinci milliyetçilikle ulusal milliyetçilik arasındadır. Esas olarak da egemen sistem olmak isteyenlerin iktidar çatışmasıyla halkın arasındaki çelişki daha net görünür hale geldi. İktidar olmayan güçlerle halkın arasındaki çelişki ve mücadele Kürd-Arap çatışması tarafından gölgelenmesi önlendi. Buna olumsuz denilemez. Bu da olumlu bir politika olarak değerlendirilirse daha iyi sonuçlar ortaya çıkarılabilir. Eğer Kürt-Arap çatışması önlenmeseydi süreç tehlikeli bir yöne de evirilebilirdi. İzlenen çizginin böyle bir olumlu yönü ve sonucu oldu, ama siyaset gelişmeleri etkileme gücü zayıf kaldı. Demokratik çizgi kendini etkili bir biçimde ortaya koymadı. Oturması gereken tabanın tümüne ulaşmadı, örgütleyemedi ve harekete geçiremedi. Üçüncü çizgi etkisiz kalınca eski statükoyla küresel sermaye eğilimlerinin sert çatışması her şeyi belirliyor gibi bir ortam oluştu. Halbuki etnik gruplar olarak Kürtlar, Ermeniler, Süryaniler, Dürziler var. Diğer yandan

"Eğer Güneybatı'daki devrim mücadelede PKK etkinliğini sağlarsa, orada da AKP saldırularına karşı çok güçlü bir demokratik direniş geliştirilir ve Demokratik Özerverklik etkili bir biçimde inşa edilir. Kuzey Kürdistan'da da Demokratik Özerverkliğin zaferinin önü açılacaktır. Bu da Güney Kürdistan'ı derinden etkileyebilecek ve buradaki devletçi sistemi demokrasiye daha açık hale getirecektir"

aleviler, hıristiyanlar gibi dini ve mezhebi kesimler var. Yine Ortadoğu'nun tarihsel, toplumsal ve kültürel değerlerinin savunucusu olan islamcı yurtsever demokrat kesimler var. Sosyal kesimler olarak gençler, kadınlar, emekçiler var. Üçüncü çizgi bunları harekete geçirerek etkileyecek bir güçe dönüşümedir. Kürtlere hitap etmeye çok fazla aşamadı. Halbuki Suriye'deki etnik, dinsel ve toplumsal kesimler belli bir bilinç sahipler. Suriye'de Lübnan ve Filistin çatışmalarıyla hep canlı tutulan duyarlı siyaset bir bilinç var. Biraz etkili olursa birçok kesim harekete geçirilebilir.

Demokratik Suriye çizgisini net ortaya koymak ve pratikleştirmek lazım

Diğer yandan eylem çizgisi olarak da çok pasif bir eylemlilik aşılamadı. Yürüyüşler nicelik olarak eskiyi aşan çizgi olmadığı gibi, taleplerini de etkili ortaya koyamadı. Süreci karşılamayan klasik demokratik kitle eylemliği aşılamadı. Bir gün Afrin'den başlıyor Derik'e kadar yayılıyor, bir gün Derik'ten başlıyor Afrin'e kadar yayılıyor. Sayıları artsa da belirli sloganlar atılıp mesajlar verildikten sonra dinamizm bitiyor. Sürekli gelişen, değiştiren, dönüştüren bir eylem çizgisi yürütülemiyor. Siyasi süreci yönlendiren, Suriye için bir çıkış, bir yeniden yapılanma çizgisi ortaya koyan bir güçe dönüşümüyor. Pasif kalmıyor. Şimdi Suriye ve Güneybatı'da aşılmazı gereken durum budur. Bu düzey devam ederse tehlikeli durum ortaya çıkar, ABD-AKP çizgisi Suriye'de kazanır. Mevcut iktidarın izlediği politikayla kazanma şansı yoktur.

Çünkü Kürdler ve demokrasi güçleriyle birlikte Suriye'yi dönüştürüp kendisini demokratik Suriye'nin bir parçası haline getirme iradesi yok. Ille de benim çizim hakim olmaya devam etmelidir, diyor. Bu çizgi bir süre daha direnebilir, zamanı uzatabilir, çelişkileri artırabilir. Mevcut rejimin direnişi siyaseti zamana yayıp ve çelişkileri artırırsa demokrasi güçlerinin yaranacağı bir durum ortaya çıkabilir. Dolayısıyla mevcut direnişi kendi niyetinden ve hedeflerinden bağımsız, demokrasi güçlerine zemin sunan bir karakter taşımaktadır. Bu bakımdan doğru anlamak, uygun yaklaşmak ve yararlanmak gerekiyor. Ama kazanma şansı yok. Kaldı ki kazanmanın da kimseye de bir faydası yok. Ömrü dolmuş bir çizgidir. Saddam'ın sonunun nasıl bir izdirapla geldiği görüldü. Hepsinin konumu benzer bir durumu ifade ediyor. Dolayısıyla ABD-AKP çizgisiin dışında farklı bir Suriye ve Ortadoğu gelişsin isteniyorsa, o zaman demokratik Suriye çizgisini siyaseten ve eylemsel olarak çok net ortaya koymak ve etkin pratikleştirmek lazım.

Bu bakımdan Suriye'deki Kürd devrimci demokratik muhalefetin pratiğinin ciddi eleştirilmesi gerekmektedir. Düşündede doğruların neler olduğunu ortaya koyabilen bir konumdayız. Anlamama, görememe ya da bir görüş ayrılığı içinde olma gibi bir durum da söz konusu değil. Fakat pratik çözüm üretme bakımından yöntem geliştirme bakımından darlık, yüzeysellik var. Çözümleyici bir yöntem geliştirmemeye var. Mevcut durumda Demokratik Özerverklik pratikte gerçekleştirmeyi hedefliyor. Bu konuda çabalara yürütülüyor. Fakat dikkat edilirse bu çabalardan etkili bir çizgiye, Suriye'yi kapsayan bir çizgiye dönüşmüştür. Aktif,

süreklişen, toplumu Demokratik Özerverklik inşasında ve özgürlük sistemini kurmada harekete geçirmede yetersizlik sürdürmektedir. Belki geçmişteki zayıf dumurları aşık, Kürt toplumunu daha duyarlı hale getirdik, kısmen biraz daha örgütlü kıldı. Toplum içinde bir umut ve moral uyandırdı. Ancak Suriye'de kader belirleyici, geleceği belirleyecek, Kürtlere hitap etmeye çok fazla aşamadı. Halbuki Suriye'deki etnik, dinsel ve toplumsal kesimler belli bir bilinç sahipler. Suriye'de Lübnan ve Filistin çatışmalarıyla hep canlı tutulan duyarlı siyaset bir bilinç var. Biraz etkili olursa birçok kesim harekete geçirilebilir.

Güney yönetimi kim güçlenirse ondan yana tavır koyacaktır

Suriye'deki gelişmeler Ortadoğu'yu ve Kürdistan'daki mücadeleyi çok fazla etkilemez denilememelidir. Geniş Ortadoğu coğrafyası içinde küçük bir ada olarak görülmemelidir. Arabistan sistemi ne olacak Arap birliği, Arap siyaseti nasıl şekillenecek Suriye'den ortaya çıkacak sonu tarafından belirlenecektir. Kürdistan'ın küçük parçasıdır, bu nedenle buradaki durum Kürdistan üzerindeki mücadeleyi çok fazla etkilemez demek de gaflat olur. Şimdi Kürdistan üzerindeki mücadele bir dengededir. Güney-Kuzey dengeinde, devletçi demokratik sistem dengeinde, KDP-PKK dengesindedir. Bu denge bozulacak Rojava'da. Mevcut haliyle Kürdistan genelindeki ve Güneybatı'daki durum PKK ve demokratik toplumu güçlerin lehinedir. Ama bu etkin pozisyon aktifleşip siyaset gelişmeleri yönlendiriliyor. Dolayısıyla ya bu olumlu durumu aktifleştirecek başta Kuzey Kürdistan olmak üzere bütün Kürdistan parçalarını etkileyerek demokratik devrimi hakim kılmak ya da inkarci devletçi sistem hakim olacak. Bu aslında Türkiye milliyetçiliği başta olmak üzere Kürtlere yok etmek isteyen inkarci ve kültürel soykırımı sistemin hakim kılmaması anlamsına gelecek. PKK kuşatılacak ve şimdiden kadar gelişmiş demokratik birikim tasfiye edilecektir. Siyaset gelişme bu doğrultuda olursa Güney Kürdistanlı güçler Kürt özgürlük hareketine ve demokrasi güçlerine daha fazla tavır açılacaktır. Tüm Kürdistan parçalarındaki özgürlük ve demokratik güçler boyulmaya çalışılacaktır. Doğu'da mevcut durumda etkili açılım yapma durumu da olmadığına göre Kürt devrimi Kuzey Kürdistan'da kuşatma altına alınacaktır.

Kuzey Kürdistan'da zaten demokratik siyaset üzerinde de çok kapsamlı bir tasfiye hareketi yürütülüyor. Üç yıldan bu yana siyaset soykırımı operasyonları dediğimiz saldırılarda ezmeye çalışılıyor. Bunda amaç, gerillayı Kuzey Kürdistan'ın sınırsında dağlık alanında siyaset yapamaz hale getirmektir. Tümde ezilemese de bu direnişin çok fazla bir siyasi, sosyal etkisi olmayacağı ve devrime dönüşmesi zorlaştıracaktır. Bu ciddi bir durumdur. Aslında sorun "Güney Kürdistan'a operasyon oldu mu, olacak mı, kara operasyonu başlıyor, başlayacak, hava saldırısı oldu, karadan da geliriz vururuz, denilmesi ve ortada hiçbir şey yokken PKK'nın yok edileceğinden söz edilmesi tamamen bir psikolojik savaştır. Öyle ki PKK sonrasında nasıl şekillenmeler olacak bunları tartışıyorlar. Sanal dünyaya uygun olarak hayali imhalar ve bunun üzerine siyaset düzenler geliştiriliyor. Özcesi büyük bir psikolojik savaş söz konusudur. Bu mücadeleyi ve halkın mücadele yönünü yanıtltmaya dönük. Olmayan savaştan zafer kazanmayı sağlamayı umuyorlar. Sanal dünyadaki gibi kendine göre bir savaş kurguluyor, kendisi oynuyor ve kendisi kazanıyor. Özcesi fülli savaş olmadan sanki varmış gibi göstererek psikolojik savaş üzerinden karşı devrim zafer kazanmak istiyor. Bunu görmek zor değil. AKP'nin bu konudaki ustalığını kabul etmemiz lazımdır. Bizi psikolojik savaşla yaratılan sanal savaşla etkisiz kılmak istiyorlar. Dolayısıyla bu psikolojik savaş karşısındaki zayıf konumumuzu aşmak, Türkiye ve bölgelerde siyaset gelişmeleri doğru ortaya koyup halkınımıza gecirerek gericiliği yenilige uğratıp özgürlüğü ve demokrasinin kazanmasını sağlamak gerekiyor.

vurulmayacak mı" sorunu değildir. Soçuna böyle yaklaşmak bir saptırmadır. Mücadele devrimci güçlerle karşı devrimci güçler arasında kıyasıya sürüyor. Mevcut durumda pozisyonu güçlü olan ve hamle yapacak durumda olan Kürt özgürlük hareketidir. AKP'nin hamle yapma gücü de kara operasyonu yapma gücü de yoktur. Eğer Güneybatı'daki devrim mücadelede PKK etkinliğini sağlarsa, orada da AKP saldırularına karşı çok güçlü bir demokratik direniş geliştirilir ve Demokratik Özerverklik etkili bir biçimde inşa edilirse Kuzey Kürdistan'da da Demokratik Özerverkliğin zaferinin önü açılacaktır. Bu da Güney Kürdistan'ı derinden etkileyerek ve buradaki devletçi sistemi demokrasiye daha açık hale getirecektir. Zaten Güney Kürdistan yönelikim kim gelişirse, güçlenirse ondan yana tavır koyacaktır. ABD ve onun Ortadoğu'daki işbirlikçi siyaset modeli AKP bu süreçte hakimiyetini sağlarsa Güneyler onlara işbirlikçilik yapacak, PKK kazanırsa PKK'yle ittifak yapacaktır. Mevcut haliyle bu iki duruma da açık bir duruş içindedir. Mesut Barzani'nın açıklamaları bunu somut yansıtıyor. Gerçek olan budur. Bu anlamda da onları da doğru anlamak lazımdır.

Suriye'de demokratik devrim kazanırsa Güneybatı Kürdistan'da Demokratik Özerverklik hayat bulursa bunun Kürdistan ve İran üzerindeki etkisi çok fazla olacak. Bu durumda Doğu Kürdistan en büyük Kürt demokratik hareketinin ve serhil- danların geleceği yer olacaktır. İran halkın demokratik devrim ayaklanması sahne olacaktır. Bu da İran'la büyük bir devrimci, demokratik gelişme sağlanarak tüm Ortadoğu'daki gelişmeleri önemli düzeyde etkileyecektir. Mücadeleye böyle bir geniş ufukta bilmek lazımdır. Mevcut durumda yaşayanlar bu çerçevededir. Bunun dışındaki her gündem bir saptırmayı ifade ediyor. Türkiye'nin kara operasyonu bu geniş gündem içinde fazla önemi olmayan bir yere sahiptir. Türk devrinin böyle bir operasyon yapma gücü de yoktur. Özellikle son dönemlerde geliştirilen bazı yaklaşımların hepsi psikolojik savaş kapsamındadır. Güney Kürdistan'a operasyon oldu mu, olacak mı, kara operasyonu başlıyor, başlayacak, hava saldırısı oldu, karadan da geliriz vururuz, denilmesi ve ortada hiçbir şey yokken PKK'nın yok edileceğinden söz edilmesi tamamen bir psikolojik savaştır. Öyle ki PKK sonrasında nasıl şekillenmeler olacak bunları tartışıyorlar. Sanal dünyaya uygun olarak hayali imhalar ve bunun üzerine siyaset düzenler geliştiriliyor. Özcesi büyük bir psikolojik savaş söz konusudur. Bu mücadeleyi ve halkın mücadele yönünü yanıtltmaya dönük. Olmayan savaştan zafer kazanmayı sağlamayı umuyorlar. Sanal dünyadaki gibi kendine göre bir savaş kurguluyor, kendisi oynuyor ve kendisi kazanıyor. Özcesi fülli savaş olmadan sanki varmış gibi göstererek psikolojik savaş üzerinden karşı devrim zafer kazanmak istiyor. Bunu görmek zor değil. AKP'nin bu konudaki ustalığını kabul etmemiz lazımdır. Bizi psikolojik savaşla yaratılan sanal savaşla etkisiz kılmak istiyorlar. Dolayısıyla bu psikolojik savaş karşısındaki zayıf konumumuzu aşmak, Türkiye ve bölgelerde siyaset gelişmeleri doğru ortaya koyup halkınımıza gecirerek gericiliği yenilige uğratıp özgürlüğü ve demokrasinin kazanmasını sağlamak gerekiyor.

Dördüncü stratejik mücadele dönemi-2

Neden Devrimci Halk Savaşı?

Böyle bir döneme neden gerek duyduğunu, bu dönemin neden gündeme geldiğini aydınlatmamız gerekmektedir. Devrimci Halk Savaşı'nın neden gündeme geldiği, buna niye ihtiyaç duyulduğu sorularını sormadan, bunu doğru ve yeterli bir biçimde aydınlatmadan Devrimci Halk Savaşı doğru anlaşılamaz. Dolayısıyla da onun gereklerine de doğru ve başarılı yanıt verilemez. Nasıl ki Devrimci Halk Savaşı'nın nasıl bir tarihi miras üzerinden yükseldiğini, gündeme geldiğini doğru ve yeterli anlamadan böyle bir savaşı başarıyla yürütübilmek mümkün değilse, aynı biçimde böyle bir savaşın neden gündeme geldiğini de doğru anlayamazsak, yine bu savaşın gereklerini yerinde ve zamanında başarıyla yerine getirememiz. Doğru ve tam anlayamayız, onun stratejik ve taktik çerçevesini doğru ve yeterli bilince çıkartamayız, dolayısıyla da ülkemize yüklediği görev ve sorumlulukların gereğini pratikte yeterli, başarılı bir biçimde yürütemeyiz. O bakımdan bu soruyu sormamız ve cevaplamamız gerekmektedir.

"Bunlar doğal stratejik gelişmeler, peş peşe ekleniyorlar. Dolayısıyla dördüncü stratejik dönem parti ve mücadele tarihimize stratejik dönemi, Devrimci Halk Savaşı dönemi olacaktı ve bu biçimde gündeme geldi" denilirse yanlış olur. Belki Devrimci Halk Savaşı diye bir şey hiç gündeme gelmeyebilirdi bile. Birakalım böyle bir zorunluluk olmasını, onun gündeme gelmesini gerektiren zorunlu nedenler vardır. Bunların görülmesi gerekmektedir. Yoksa öyle bir doğal seyir değildir. Bunları, sanki stratejik aşamalarımış gibi, önceden belirlenmiş özgürlük mücadelelerinin doğal stratejik aşamalarımış gibi değerlendirememiz. Bundan önceki stratejik aşamalara yaklaşımımız da öyle olamaz, Devrimci Halk Savaşı olgusuna yaklaşım da hiç böyle olamaz.

Dördüncü stratejik dönem, Devrimci Halk Savaşı değil de, barış dönemi de olabilirdi. Örneğin barışçıl inşa stratejisi uygulayabiliyordık. Ekonomik kalkınma ağırlıklı bir stratejik mücadele ve çalışma dönemi olabilirdi. Fakat bunlar olmadı. Yeniden bir savaş durumu gündeme geldi. Bu savaşın hedefi olarak da, 'varlığını koruma ve özgürlüğünü kazanma'yı koyuyor. Demek ki Kurt halkın hala varlığını koruma sorunu vardır ve varlığı tehdit altındadır. Hala soykırımları devam etmektedir. İnkar ve imha sistemi aşılamamıştır. Özgürlüğünü kazanma, ulusal özgürlüğünü kazanma bile gündemdedir. Bu, Kurt toplumunun, ulusunun hala özgür olmadığını ifade etmektedir. Bu kadar uzun süreli bir özgürlük mücadeleyi yürütülmüş olmasına rağmen, yine üç stratejik mücadele aşama yaşamasına rağmen, hala ulusal özgürlüğün kazanılmış olma durumu söz konusu değildir. Özgürlük sorunu vardır. Ulusal özgürlük ihtiyacı hala temel bir gündem olmaktadır. Bütün bunlar, daha önceki stratejik dönemlerde amaçlananın tam başılamamış olduğunu göstermektedir. Bizim için bu durum, ciddi bir özeleştiri konusu olmaktadır.

"Dördüncü stratejik dönem, Devrimci Halk Savaşı değil de, barış dönemi de olabilirdi. Örneğin barışçıl inşa stratejisi uygulayabiliyordık. Ekonomik kalkınma ağırlıklı bir stratejik mücadele ve çalışma dönemi olabilirdi. Fakat bunlar olmadı. Yeniden bir savaş durumu gündeme geldi. Bu savaşın hedefi olarak da, 'varlığını koruma ve özgürlüğünü kazanma'yı koyuyor. Demek ki Kurt halkın hala varlığını koruma sorunu vardır ve varlığı tehdit altındadır"

Üçüncü Stratejik Dönem'de yapılamayanların bu sefer yapılması gerekiyor

Onderlik, "otuz yılın özeleştirisi ve rilsin" derken bunu kastetmektedir. Otuz yıl içerisinde yaşanmış üç stratejik dönemde, bu stratejik mücadelelerin önüne koyduğu temel amaçlar tam başarıya ulaşmamıştır. Dolayısıyla hareket henüz tam başarılı olamamıştır. Daha ortaya çıkış süreciyle birlikte kendine misyon bıraktığı, önüne birincil ve temel görev olarak koyduğu görevi, tamı tamaña başaramamıştır. Burada bir başarısızlık veya yeterli düzeyde başarılı olamama, dolayısıyla yetersizlik durumu vardır. Bu yetersizliğin özeleştirisini vermek gerekiyor. Bu durumu her şeyden önce yetersizlik olarak görmek gerekiyor. Normal bir seyir olarak görülmeliydi. Bizde "dördüncü stratejik dönem veya Devrimci Halk Savaşı süreci" denildi mi sanki böyle peş peşe eklenen stratejik dönem, çok normal, hem de yeni bir gelişme yaşıyor gibi bir durum biçiminde algılanıyor ve değerlendiriliyor. Bunlar yanlışdır ve öyle bir durum söz konusu değildir. Koşullar değişiyor ve bu koşullar bizim ömüre böyle bir mücadele yolunu çıkartıyor. Öncesinden bazı görevler başarıyla, yetkince yerine getirilmiş olsayı, şimdi böyle bir görev veya stratejik mücadele durumu ömüre görev olarak gelmezdi. Bu anlamda tarihsel bir mücadele yürütülmüş, öyle kolay kolay anlaşılımayan, hazırlıksız, mucize düzeyinde başarılar yaratılmış olsa bile, PKK'nın önüne koymuş olduğu temel siyasi hedefleri gerçekleştirmiş olma durumu henüz sonuca gitmemiştir. Bu, bizim eksikliğimiz, yetersizliğimiz ve başarısızlığımızdır. Şimdi yeni bir

stratejik mücadele dönemine girerken, Onder Apo, "otuz yılın özeleştirisi ve rilsin" derken bunu ifade etmektedir. Üçüncü Stratejik Dönem'de yapılamayanların bu sefer yapılması gerektiğini belirtiyor. Yoksa "geriye dönüp özeleştirti veriyoruz, hatalarımız olmuş, eksikliklerimiz bulunmuş" diyerek günah çikarma yaklaşımı içinde olmak değil de, şimdiye kadar yapılamayayı yapmamızı, başarılılamayayı bu sefer hem de yüksek bir oranda başarımızı istemektedir. Özeleştirti vermek, bunu gerçekleştirmeyi içermektedir.

Peki, başarılılamayan görevler nelerdir? PKK, 1977 yılında Kurt sorununu çözme görevini koydu önüne. Programı ortadadır. O program, Birinci Stratejik Dönem'de de hedefti. Bu programı gerçekleştiremedi. Bu yönlü belli gelişmeler yarattıktı, ama farklı durumlar, olaylar, siyasi, askeri koşullar ortaya çıktı. Mücadele stratejisini değiştirmek durumda kaldık. Program hedefini başaramadık. Program gündemde kalmaya, temel amacımız olmaya devam etti. Uluslararası sisteme, Türkiye demokrasi hareketinin durumuna, yine kendi mücadelelerimizin, gerillanın gelişim çizgisine dair partinin öngördükleri, parti çizgisinin içerdikleri gerçekleştirmiş olsayı, '91 ve '92 yılında Uzun Süreli Halk Savaşı'yla ömüre koyduğumuz hedefi gerçekleştirmiş olacaktır. Bu gerçekleştirmeyecek bir husus da değildi. Sadece Kürdistan'da da önemli bir gelişme imkanı ortaya çıktı. Botan, devrimci savaş merkezi haline geldi. Kuzey'de serhildanlar patlak verdi. Ulusal diriliş devrimi gelişti, halk isyanı başladı. Güney'de buna dayalı olarak bir isyan durumu, boşluk ve bir federe devlet oluşumu gerçekleşti. Irak yönetiminin Güney Kürdistan üzerindeki egemenliği ortadan kalktı. Kuzey ile Güney'i birleştirmeye, Kuzey için Güney'den destek alma, Botan'ı Behdinan'dan destekleme, Botan ve Behdinan'ı birleştirme fırsatı oluştu. Bunu değerlendiremedi. Bunlar bizim mücadelelerinden etkilenererek ortaya çıkan fırsatlar oldular. Bizim yürüttüğümüz mücadelede, gerilla savaşından kopuk, bağımsız gelişmeler kesinlikle değildir. Ama oluşumunda katkımız olan fırsatları doğru ve yeterli bir biçimde değerlendirmeye gücü gösteremedik. Türkiye'de ve uluslararası alan cephesinde aley-

bür gümbür devrilir giderdi. Şimdi NATO da, Amerika da Ortadoğu'da birçok diktatörü, devleti ayakta tutamıyor. Halkların gücü karşısında öyle kolay ayakta kalmak mümkün değildir. Fakat bazı koşullar yerine gelmedi. Sovyet sisteminin durumundan biz sorumlu değiliz. Türkiye'de demokratik halk devriminin durumundan da biz sorumlu değiliz. Bunları sahipleri yapamadılar. Tarihsel olarak onlar zaten eleştiri hak ediyorlar ve mahkum ediliyorlar.

'93'te zayıf temellere dayalı olarak siyasi çözüm arayışına girdik

Fakat biz de, Kürdistan'da gerillaavaşının gereklerini doğru ve başarılı bir biçimde yerine getirme, onu Botan-Behdinan hattında kurtarılmış alana taşıma gücünü gösteremedik. Türkiye ve uluslararası alanda stratejik olarak öngördüler gerçekleştirmemişti, ama Kürdistan'da da önemli bir gelişme imkanı ortaya çıktı. Botan, devrimci savaş merkezi haline geldi. Kuzey'de serhildanlar patlak verdi. Ulusal diriliş devrimi gelişti, halk isyanı başladı. Güney'de buna dayalı olarak bir isyan durumu, boşluk ve bir federe devlet oluşumu gerçekleşti. Irak yönetiminin Güney Kürdistan üzerindeki egemenliği ortadan kalktı. Kuzey ile Güney'i birleştirmeye, Kuzey için Güney'den destek alma, Botan'ı Behdinan'dan destekleme, Botan ve Behdinan'ı birleştirme fırsatı oluştu. Bunu değerlendiremedi. Bunlar bizim mücadelelerinden etkilenererek ortaya çıkan fırsatlar oldular. Bizim yürüttüğümüz mücadelede, gerilla savaşından kopuk, bağımsız gelişmeler kesinlikle değildir. Ama oluşumunda katkımız olan fırsatları doğru ve yeterli bir biçimde değerlendirmeye gücü gösteremedik. Türkiye'de ve uluslararası alan cephesinde aley-

himizde gelişmeler oldu, ama Kürdistan cephesindeki gelişmeler lehimizyedi. Bunu daha büyük bir gelişmeye dönüştürebiliyordık. Bunu yapamadık. Siyasi diyalogun ve müzakerenin önemini açık bir askeri etkinlik gösteremedik ve kurtarılmış alan yaratamadık. Dolayısıyla Kurt sorununun siyasi çözümünün önemini açamadık. Halbuki bunun verileri olmuş ve olgunlaşmıştır.

Sonuçta 1993 yılından itibaren zayıf verilerle stratejik değişiklik yapmak, siyasi çözüm arayışına girmek zorunda kaldık. Siyasi çözüm zeminin yaratılmadıysa, neden ateşkes ilan edildiği, öyle bir süreçte girildiği sorulabilir. Hiçbir siyasi zemin yaratılamamış değildi. Bu anlamda belli bir siyasi zemin vardı. Fakat bu zemin zayıftı. Serhildan düzeyi her an katledilmeye, tasfiye edilmeye aitti. Gerilla, bu serhildanı da ayakta tutacak bir askeri etkinlik gösteremedi. Halbuki nicelik olarak, nitelik olarak da sağlamasının önem ölçüde açılmıştı. Dolayısıyla oluşan imkan ve fırsatları yerinde, güçlü bir biçimde değerlendiremedik. Sonuçta zayıf temellere dayalı olarak, siyasi çözüm arayışına girdik. Daha doğrusu demokratik siyasi mücadeleyi geliştirerek, ona dayanarak, öyle bir mücadelede etkisiyle, siyasi çözüm sürecini geliştirebiliyor muyız arayışına girdik. Düşman da bu zayıflığa dayanarak topyekun savaş dayattı ve bizi imha ve tasfiye ile yüz yüze getirdi. Zayıf olarak var olan siyasi çözüm imkanlarının siyasi çözümü dönüştmesini engelledi. Bu, açık bir durumdur. Bu bakımından eksik kalmıştır. Botan-Behdinan savaş hükümeti planlaması hayat bulmuş, bu alanda kurtarılmış bir bölge oluşturulmuş, bir askeri hâkimiyet sağlanmış olsayı, o gücü dayalı olarak siyasi çözüm arayışları çok daha farklı olurdu. Siyasi diyalog ve imkanlarının artması çok daha farklı gelişirdi. Ama biz onu sağlayamadık. Bu konuda ciddi eksikliklerimiz oldu; gelişen koşulları zamanında okuma ve onun ortaya çıkardığı fırsat ve imkanları başarıyla değerlendirecek adımları atmada zayıf kaldık.

Siyasi mücadele süreci açısından da, süreci yürütemedik. Örneğin 1993 yılının mart ayında ateşkes ilan edildi, ama bu ateşkesten ne anladık? Hareket olarak buna ne kadar hazırık, ateşkesle ne yapmak istedik, nasıl yaklaştık, onun ortaya çıkardığı fırsat ve imkanları nasıl anlayıp değerlendirdik? Bu konuda çok geri bir planda kaldığımız bir gerçektir. Bırak böyle anlamayı, değerlendirmeyi tam tersine bireysel arayışların, çeteçi eğilimlerin en fazla bu dönemde gündeme geldiğini, erken iktidar hastalığının bu dönemde zuhur ettiğini bilmekteyiz. Önderlik düzeyi belli bir çaba harcadı, yoğun bir değerlendirme yaptı, kamuoyunu böyle bir süreçte hazırlamaya çalıştı. Fakat onlar da yeterli olmadı, eksik kaldı. Zaten Önderlik de bunun için özeleştiri vermektedir. Dolayısıyla çeteçiliğin, gladionun darbesi, hâkimiyeti ve saldırıcıları gelişme imkânı buldu. Onları öleyemedik. Komplolarla bu sürecin tasfiye olup tekrar imha ve tasfiye amaçlı çok ağır bir topyekun saldırının halkımıza ve hareketimize dönük gelişmesi yaşandı.

1995, '96 ve '97 süreçlerinde de siyasi sürecin öünü açıcı bir askeri etkinlik, başarı gösteremedik. Bu doğrultuda Önderliğin hazırladığı planları –taktik planları– gerilla olarak başarıyla hayatı geçiremedi. Burada da yetersizliklerimiz oldu. Önderliğin yaptığı planları bırak hayatı geçirmeyi, anlayamadık bile. Örneğin Çelik Operasyonu ve onun karşısındaki duruş, ikinci Güney savaşı, yine '97 yılında araziye dayalı kurtarılmış alan yaratma planıyla Önderlik, Türk devletine etkili bir askeri darbe vurarak, siyasi diyalogun öünü açacak bir sonucu yaratmayı hedefliyordu. Fakat biz bu üç planlama döneminde de bunu sağlatabilir askeri başarıyı gösteremedik. Eğer siyasi diyalogun öünü açılamadıysa, bunda gerilla cephesinin yetersizliklerinin önemli payı vardır. Bunların özeleştirisini vermemiz gerekmektedir. Bu süreçler öyle soyut süreçler değildir. Çok somut süreçlerdir. Sadece mütevazilik olsun diye, "yetersizliklerimiz olmuştur" denilmeliyor. Yetersizlikler, somut planlamalar çerçevesinde olmuştur. Kendimize göre savasmışız. "Savaşlık" deyip bunu başından saymamak gerekiyor. Savaşlık, fakat bu savaşın bir hedefi vardı. O hedefi başardık mı, başarmadık mı? Bu hedefi de biz değil, Önderlik ve parti belirledi. Kendimize göre hedef koyup, "ben hedefi başardım" diyemeyiz. Önderliğin koyduğu hedefler başarılı mı başarılmalı mı? Doğru anlamamız, değerlendirmemiz gereken husus bu olmaktadır.

15 Şubat komplosu engellenebilirdi

Bu sürecin ardından 1 Eylül 1998 yılında gerçekleştirilen üçüncü tek taraflı ateşkes süreci geldi. Orada hiç varlık gösteremedik. Sürece uluslararası komplot dayatılmasına rağmen, komployu anlamaktan ve ona karşı mücadele yürütmekten uzak düşen, dolayısıyla Önderlikhexdigestinden neredeyse bütünüyle kopan bir durumu yaşadık. 15 Şubat komplosu, biraz da bunun sonucunda gerçekleşti. 15 Şubat komplosu engellenemez değildi. Kuşkusuz Kürdistan'da mücadele zordu, düşman saldırısını boşça çıkartmak, zayıflatmak öyle kolay bir iş değildi. Ama "mücadele edilemezdi" diye bir durum da söz konusu değildir. Tam tersine, mücadele fırsat ve imkanları az çok vardı. Doğru değerlendirilseydi bu tür sonuçlar önlenebilirdi. Belki öyle hemen kolay, ucuz başarı elde edilemez, çözüm yaratılmazdı, ama 15 Şubat gibi bir olay da engellenebilirdi. Ona da fırsat verilmeyebilirdi. "Engellenemezdi, mutlaka olurdu" demek kesinlikle yanlıştır. Nitekim zaten dört ay boyunca engellendi. 9 Ekim 1998'den, 15 Şubat 1999'a kadar engellendi. Bunun hepsi mücadeleyle oldu. Doğru tutum ve etkili mücadele komplonun başarısını önlüyor. Gerekli duyarlılık gösterilebilse, çizgiden kopuş olmasa, örgüt ve halk süreci doğru anlayıp yürütebilseydi 15 Şubat bu şekilde olmayıabilirdi. Komploya karşı mücadelenin seyi çok daha farklı bir biçimde gelişebilir, devam edebilirdi.

2003 yılında AKP iktidara gelir gelmez Önderlik, üç aylık süre tanrı ve ona göre hazır olsaydı, AKP daha bu kadar güçlenmeden, hegemonya kurmadan onu zorlayabilirdi. Ona, siyasi çözüme dönük adımlar attırılabildi. Fakat bırakın öyle yapmayı, yine Önderlikten koptuk ve neredeyse tasfiye oluyorduk. Hareketin, ABD ve AKP'nin kuyruğuna takıldığı, çok tehlikeli bir süreç yaşadık. Bu da öyle doğal bir durum, bir zorunluluk değildi. Bizim hata ve eksikliklerimizin sonucuydu. Çizginin gereklerini doğru anlayıp ör-

gütleyemeyen, pratique geçiremeyen yönetim ve kadro duruşunun bir sonucuydu. Daha sonra da 2005 yılından itibaren diyalog adı altında bir süreç geliştirildi. 2006 Ağustos ayında bu çok daha da ileri götürülüp bazı çevreler araya girdiler. Buna biraz karşılık vermeye çalıştık, ama beş-altı yıl geçmesine rağmen hala ciddi bir sonuç yoktur. Hala çok az sonuçlarla hareket ediliyor. Elbette hiçbir sonuç yok değil. Önderlik ile avukatların haftalık görüşmesi bile buraya bağlıdır. Bunlar, Türkiye'nin iyi niyetiyle, hukuk devleti olmasına gerçekleştirmektedir. Böyle sanılıyorsa bile bu büyük bir yanıldır. Her şey karşılıklı pazarlıklarla, mücadele sonucu olarak gerçekleşmektedir. Önderlikle görüşmeler oluyor. Buna bir tür diyalog denilmekte. Bu görüşmeler, aleni ve açık hale geldi, kamuoyuna biraz yansındı. Bunlar elbette basit hususlar değildir. Bunları küfürsememek gerekiyor. Bunlar da önemli gelişmelerdir, ama yeterli değildir. Henüz herhangi bir sonuç yoktur ve Kürt sorununun siyasi çözümü gerçekleşmemiştir. Siyasi programımız, hedeflerimiz açısından ele alıp baktığımızda da ortada somut gerçekleştirmek bir sonuç yoktur. O halde burada da başarı yoktur. Yani istediğimiz sonucu alamadık. Kuşkusuz ki burada da bellî gelişmeler yarattı. Nasıl ki baştan beri yenilgiler hep önlendiye bu süreçte de önlandı. Halk direnişi korunup sürdürdü. Fakat Kürt sorununun siyasi çözümü de gerçekleşmedi. Bunların hepsi bizim yetersizliklerimizin bir ifadesi, başarılı olamamanın sonucu olmaktadır. Burada yarımda bir başarı durumu vardır. Önderlik bu durumu, hep tekrar, "ne zafer ne de yenilgi" durumu olarak değerlendirdi. Belli kazanımlar var, yenilgi de önleniyor, ama zafer de yoktur. Tam başarıya da gidilmiyor. Program olarak öümüzde koyduğumuz hedefleri tam gerçekleştiremiyoruz. Dolayısıyla Kürt sorununun siyasi çözümü sahayayabilmiş değiliz. Bu da bir realite, durum ve bizim eksikliğimiz, başarısızlığımızın temel bir etkisi vardır. Bir boyutu kesinlikle bu olmaktadır.

Diğer bir boyut, Kürt sorununu çözüme götürecek bir zihniyet ve siyasetin karşımızda oluşmamasıdır. Siyasi çözüm çabalarının tasfiye edilmiş olması, siyasi çözüm güçlerinin imha ve tasfiye maruz bırakılmış olması bunda rol oynamaktadır. Demokratik siyaseti bir çözüm aracı olmaktan çıkararak, gündeme yeniden tek çare olarak Devrimci Halk Savaşı'ni getiriyor. Bu noktada üçüncü stratejik mücadele döneminde yaşananları doğru anlamak gerekmektedir. Önderlik son dönemlerde bu konuları çok somut olarak formüle edip tanımladı. Siyasi çözüm zemini her oluştuğunda, buna bir komplot dayatılmaktadır. Komploto saldırlılarla bu zemin tasfiye edilmektedir. Hem Kürt, hem Türk, hem de devlet cephesinden

gürlüğünü kazanma mücadeleşini yürütmemi görev olarak koymaktadır.

Varlığa dönük tehlike olduğu için savunma savaşı verilecektir

Bunun için öümüzde yeniden, daha büyük bir savaş gündeme geliyor. Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'ni uygulamak zorunda kalmıyoruz. Yoksa Devrimci Halk Savaşı'ni yürütmemi çok istedigimiz, toplum savaşmayı çok istedigimiz, savaş delisi olduğu ve savaşsız yaşamadığımız için değildir. Yine tek ve çözümleyici yolun, geliştirici olanın Devrimci Halk Savaşı Stratejisi olmasından dolayı değildir. Devrimci Halk Savaşı'ni gerektiren nedenleri ortadan kaldırmadığımız içindir. Varlığını koruma ve özgürlüğünü kazanma gibi büyük bir savaşla sağlanabilecek görevlerin hala öümüzde duruyor olmasından dolayıdır. Önümüzdeki görevler onlar olmasayı, gündeme Devrimci Halk Savaşı gelmezdi. Varlığını korumak, savunma yapmayı ifade etmektedir. Varlığı dönük tehlike olduğu için savunma savaşı verilecektir. Özgürlüğünü kazanmak, soykırımı durdurmak ve yıkmaktan kaçınmak gerekmektedir. Karşımızda tepeden tırnağa şiddete bürünmüş bir sömürgeci ve soykırımcı rejim var. Böylesi bir durumda bu rejimi, savaşarak etkisizleştirebilir ve aşabilirsin. Devrimci Halk Savaşı onun için gündeme gelmektedir. Bu bakımdan bunda eksikliklerimizin, yetersizliklerimizin, başarısızlıklarımızın temel bir etkisi vardır. Bir boyutu kesinlikle bu olmaktadır.

Şimdiden geriye AKP dönemi kalmıştır. AKP'yi iyi çözmeye çalışıyoruz. 2005 Ağustosunda genelkurmayla, hükümet bir tartışmaya girdiler. 23 Ağustos'ta, Milli Güvenlik Kurulu (MGK) toplandı ve orada topyekun mücadele kararını çıktı. Sözde bu topyekun kararını genelkurmay savundu ve kamuoyuna du-

siyasi çözüm için oluşan zeminler komplolu saldırılarla tasfiye edildi.

1993 ve '94 dönemlerini ifade etmeye, savaşın nasıl dayatıldığını, yeni gelişmekte olan siyasetin nasıl tasfiye edildiğini, halkın hareketine katılmam, sindirme ve pasififikasyonun nasıl dayatıldığını değerlendirmeye çalıştık. Diğer yandan Türkiye siyasetinin, demokratik güçlerin nasıl sindirildiklerini, en önemli de devlet içerisinde Kürt sorununun çözümüne eğilim duyan güçlerin, –bunlar cumhurbaşkanı, kuvvet komutanı da olsalar– nasıl komplolarla yok edildiklerini iyi bilmekteyiz. Bunu Erbakan Kılığının 1997 yılında tasfiyesinde de net bir biçimde gördük. Bu çabalardan birçok dış dayanakları da vardı. İçerde de önemli ölçüde çözüm imkanı ortaya çıkmıştı. Özellikle askeri operasyonların başarısız kılınması, böyle bir duruma belli bir zemin de sunuyordu. Fakat tasfiye ve gladio saldıruları dayatıldı ve bu 'Ergenekon' denilen gladiyon planlı dayatma ve saldırularıyla bu zemin tasfiye edildi.

2001 ve 2002 yılında uluslararası komplonun imha amacıyla başarısız kılındıktan sonra oluşan siyasi çözüm imkanları da Ecevit Kılığının tasfiyesiyle ortadan kaldırıldı. Bunları 2001 Şubat'ta anayasa kriziyle, mali krizin ortaya çıkartılmasıyla, ardından Ecevit hükümetinin küresel mali sistem tarafından kuşatılmasıyla gördük. 2002'de en güçlü olduğu, sözde Avrupa Birliği'ne girme hazırlıkları yaptığı, böyle olduğunu sandığı bir dönemde bir anda nasıl parçalandı devrildiğini gördük. O dönemde Ecevit'e dönük sadece siyasi komplolar da sürmedi, fiziki saldırılar da gelişirdi. Özal'ıńki gibi olmadı ama –simdi Ergenekon yargılama sırasında ortaya çıkıyor– neredeyse hiçbir fiziki rahatsızlığı olmadığı halde hastalık adı altında Ecevit'i öldürmeyeceklere. Başbakan bile olsa bu tür saldırılardan kurtulması kolay olmadı. Nitekim zaten ne Ecevit'in kendisi fiziki olarak yaşıyabildi, ne de siyasi olarak hükümeti o saldırılardan sonra yaşayabildi.

Şimdiden geriye AKP dönemi kalmıştır. AKP'yi iyi çözmeye çalışıyoruz. 2005 Ağustosunda genelkurmayla, hükümet bir tartışmaya girdiler. 23 Ağustos'ta, Milli Güvenlik Kurulu (MGK) toplandı ve orada topyekun mücadele kararını çıktı. Sözde bu topyekun kararını genelkurmay savundu ve kamuoyuna du-

yurdu. Tayyip Erdoğan ve AKP hükümeti, Ankara ve Diyarbakır'da yaptığı açıklamalarda, Kürt sorununun çözümünden yana bir tutum geliştirmek istediğini kamuoyuna duyurdu. Daha sonra Şemdinli olayı gelişti. Kontrgerilla yeniden devreye konuldu. Hükümet ve genelkurmay arasında yoğun bir mücadele oldu ve sonuçta anlaşma yapıldı. Uzlaşmaya vardılar. Şimdi bazıları genelkurmay çözüm istediğini, ama AKP'nin reddettiğini söylüyorlar. Oysa Hilmi Özkok, topyekun mücadele kararını açıklayan genelkurmay başkanıydı. Tayyip Erdoğan'ın, Ankara ve Amed'deki açıklamaları da biliyor. Muğlaklaştırılan, karıştırılan bir durum var. Görüntüde AKP bir çözüm arıyordu, genelkurmay ya da Ergenekoncu bazı güçler bunu engellediler gibi göründü. Bu yolu bir iç mücadele yaşıyor. Genelkurmay-hükümet görüşmeleriyle ulaşma oldu. En son Tayyip Erdoğan-Yaşar Büyükanıt arasındaki Dolmabahçe görüşmesi tam bir ulaşmaya yol açtı. Bu, hala devam eden bir uzlaşmadır. Bu, PKK'nın tasfiyesi üzerinde anlaşma ifade eden bir uzlaşmadır. İşbölümü yapmış durumalar. AKP bu tasfiye operasyonun ekonomik, siyasi, psikolojik yönünü yürütüyor, genelkurmay ise askeri boyutunu yürütmektedir. PKK'nın tasfiyesi üzerinde iktidarı bölüşüyorlar, uzlaşıyorlar. Ordu, genelkurmay başkanlığı, devleti ve iktidarı AKP'ye bu nedenle teslim etmiş bulunuyor. Eğer bugün AKP bu kadar iktidar hegemonayı geliştirebilecek bir düzeye geldiyse, bunun sonucunda geldi.

1 Ekim 2006 yılında beşinci tek yanlı ateşkes gündeme geldi. Birçok çevre çağrıda bulunmuştu, aracılık yapacaklardı. DTP'den ABD'ye kadar, oradan Güney Kürdistan yönetimine kadar birçok aracı vardı. Fakat ateşkes olduktan sonra, hiç kimse verdiği sözü sahip çıkmadı, sözünün gereğini yerine getirmedi, ya da getiremedi. Her ne oldusuya bunlar gerçekleşmedi. Bunun ardından 2007 seçimleri gündeme geldi. Seçimden sonra ABD ile de anlaşarak, kendi içlerinde de birleşerek, Aralık başından itibaren topyekun savaş konseptini hayatı geçiren bir saldırıcı içine girdiler. Savaşa sadece Kuzey ile sınırlı tutmadı, Güney'e de yayıp sarkıtlar. ABD'yle, Güney Kürdistan yönetimle, Irak'la bir tür uzlaşma ve ortak operasyon yürüttüler. Bunu 2008 Şubat'ta kara operasyonuna dönüştürmek istediler. Zap operasyonunda istenen sonucu alamamaları, saldırının kırılması askeri boyutta Türk genelkurmayını başarısız kıldı. Ardından ideolojik baskısı yürüttüler. Önderlik üzerinde baskuları tırmadılar. O da Önderlik ve halkın direnişle kırdı.

Geriye 29 Mart 2009 yerel seçimleri kaldı. "Bu seçim referandumdur" dediler. Kim kazanırsa onun olacaktı. Seçimde DTP büyük bir başarı elde etti. AKP, Kürdistan'da gerçekte de yenilgi aldı. Referandumu açık bir biçimde, Kürt demokratik siyaseti kazanmış oldu. Bu da Kürt sorununun siyasi çözüm zeminini güçlendirdi. Güçlü bir demokratik siyasi zemin ortaya çıktı.

Çözüm istenmiş olsayı bundan daha iyi bir ortam olamazdı. Fakat hareket olarak buna fırsat vermek için 13 Nisan'da ilan ettiğimiz çatışmazlığı, 14 Nisan'da, hemen bir gün sonra, AKP hükümeti demokratik siyaseti tasfiye etmeye amaçlayan, halkın siyasi soykırımı operasyonları dediği kapsamlı bir operasyon saldırısı başlattı. Demokratik siyaseti, Kürt sorununun siyasi çözümünün zeminini yapacağına, olmuş bu zemini tasfiye etmek için, hiçbir hukuk kuralı dinlemeyen bir saldırıcı içersine girdi. Bir de bunun adına "açılım politikası" dedi. Sözde Kürt açılımı yapıp Kürt sorununu çözüyor. Ama Kürt'ün özgür iradesini,

"Varlığını korumak, savunma yapmayı ifade etmektedir. Varlığı dönük tehlike olduğu için savunma savaşı verilecektir. Özgürlüğünü kazanmak, soykırımı durdurmak ve yıkmaktan kaçınmak gerekmektedir. Karşımızda tepeden tırnağa şiddetle bürünmüş bir sömürgeci ve soykırımcı rejim var. Böylesi bir durumda bu rejimi, savaşarak etkisizleştirebilir ve aşabilirsin. Devrimci Halk Savaşı onun için gündeme gelmektedir."

siyasi iradesini tasfiye etmeyi, imha etmeyi hedefliyor. Dıştalayıp cezaevine dolduruyor. Bu, "Kürt'ü de biz temsil ediyoruz, Kürt sorunu çözülecekse de biz çözerez. Kürtler irade olacaksa da AKP iradesiyle olurlar" anlamanı geliyor. AKP de kمالizmin "bu ülkeye komünizm gelecekte de biz getiririz" mantığıyla hareket ediyor. 1924'ten itibaren oluşan resmi ideolojinin, tam temsilcisi konumundadır. İdeolojik kavramları çok kullanıyor, ama siyasi olarak tamı tama o çizgiyi yürütüyor.

Geriye direnmek dışında herhangi bir yol bırakılmıyor

Sonuçta DTP'yi de kapattılar, İmralı'da 17 Kasım darbesini yaptılar, belediye başkanlarını tutukladılar. Bu tutuklama operasyonu hala devam etmektedir. Tutuklu sayısı iki bin beş yüzü aşmış durumdadır. KCK operasyonu adı altında özgür Kürt iradesine asla fırsat vermiyorlar. Nerede biraz özgür demokratik bir örgütlenme, kırıdanma oluyor ve eyleme dönüşüyor, silah oraya baskın düzenleniyorlar. Tutuklayıp hapse koyuyorlar. Her hafta 40-50 kişi gözaltına alınıyor, 15-20 kişi tutuklanıyor. Demokratik siyaset yapma imkanı bırakılmıştır. Kelaynak kuş gibi ortada üç dört milletvekili bırakılmışlar. Demokratik kamuoyunu onuna manipüle ediyorlar, ama özde örgütlenme yapacak, toplumu temsil edecek, demokratik konfederalizmi örgütleyecek, Kürt demokratik toplum örgütülüğünü ortaya çıkartacak bütün kurumları kapatıyorlar, kişileri zindana koyuyorlar. Bu açık bir durumdur. Büyük bir tasfiye hareketidir. Siyasi çözüm zeminini tümde kurutmadır. Gelinin nokta böyle bir noktadır. Yüzde on seçim barajının, Kürt iradesinin meclise yansımاسını engellemek için konduğu her zamanından daha açık hale gelmiş bulunuyor. Dolayısıyla 12 Haziran seçimleri açısından böyle bir durum var. Seçim bir siyasi çözüm aracı olmaktan çıkmıştır.

Siyasi diyaloga yaklaşımıları da ortadadır. Ortada herhangi bir yetkisi olmayan, sadece bizi oyalamak, kandırmak, zaman kazanmak amaçlı, tatlı dilli sözler söyleyen bir oyalama sistemi var. Yoksa öyle gerçekten de bir diyalog, müzakere, Kürt sorununa çözüm arama durumu söz konusu değildir. Aslında siyasi soykırımları operasyonlarının sürmesine, demokratik siyasetin tasfiye edilmesine, fırsat zemin yaratmak için biz engelleniyoruz, biz ona vesile yapılıyoruz. Direniş hareketi, tatlı sözlerle susturularak, demokratik siyaseti tasfiye edecek operasyonlar yürütülüyor. Böyle bir komplot ve oyun geliştiriliyor. "Hareket ederseniz, teröristsiniz deriz, dolayısıyla öünüüzü kapatırız, ondan sonra da biz istediğimiz kadar tutuklarız. Seçime sokmayız, gel sandıkta yarışalım deriz. Hapse koyar, siyaset yapmaya izin vermeyiz, ardından gel siyaset yap deriz" yaklaşımı sergilenevmektedir. AKP'nin bu yaptığına göz boyama değil, çocuk kandırma bile denilemez. Çocuk kandırırken hiç değilse ağızına bir şeker verirsin, biraz tatlı koyarsın, onun karşılığında kanar. Bizimkinden o da yoktur. Şiddet dayatıyor, hapse koyuyor. "Hapse koyuyorum daha ne istiyorsun!" diyor. Bir tane AKP Diyarbakır milletvekili vardı, "eskiden öldürülüyordunuz, biz hiç olmazsa hapse koyduk, yaşısunuz, daha ne istiyorsunuz!" diye ifade ediyordu. AKP'nin Kürt sorununa çözümü, özgür Kürt'e yaklaşımı budur. "Öldürmeyeceğiz, hapiste kalacaksınız, biz de iktidar da kalacağız. Buna razi olmazsanız tüm gücümüzü kullanır sizi buna razi ederiz" demektedir.

Seçim çözüm aracı olmaktan çıkmış, diyalog bir oyalama ve tasfiye aracı olmuştur. Siyasi soykırımları operasyonları sürdürmektedir. Demokratik siyasete iki seneden beri imha ve tasfiye dayatmaktadır. Kürdistan'da siyasi mücadele yürütmenin, demokratik siyaset yapmanın koşulları yoktur. Demek ki ne siyasi mücadele yürütebiliyoruz, ne de siyaset zemini vardır. AKP tam bir oyun oynamaktadır. Hep bir bekenti yaratıyor. Bir tehdit ediyor. Bizi hep İmralı tehdidi altında tutuyor. Devrimci Halk Savaşı bir de bu durumdan dolayı gündeme geliyor. Siyasetin hiçbir alanı artık çözüm alanı değildir. Çözüm olma imkanı yoktur. Ne görüşmeyle çözüm bulabiliyoruz, ne seçimle çözümün önemini açılabiliyoruz, ne siyasi mücadele yürüterek, siyasi örgütlenmeye yaparak çözümü zorlayabiliyoruz. Geriye, Devrimci Halk Savaşı kalyor. Tipki 12 Eylül 1980 ardından bize dayatılan benzer bir durum dayatılıyor. 12 Eylül 1980 ardından dayatılan, silah zoruya imha ve tasfiyeydi. Şimdi ise demokratik ve siyasi çalışmalar dayatılan, hukuk ve zindan zoruya imha ve tasfiyedir. Geriye direnmek dışında herhangi bir yol bırakılmıyor. İşte temel bir direniş biçimini olarak Devrimci Halk Savaşı böyle gündeme geliyor. Direnme dışında, diğer yollar kapatılmıştır. Açıkçı gibi görünmesi bir hiledir. Bu konuda birçok çevre oyuna geliyor; BDP'den tut, aydınlarla kadar çoğu oyuna gelmektedir. Sanki önü açıkçı gibi görüyorkar. Halbuki söyle bir durum yoktur. Hepsi oyun, hile, oyalama, ondan sonra kendi bildiğini kabul ettirmektedir. Bu haret, bunu kabul edemez. Biz artık böyle oyalanamayız. Bu durumun izahını yarın yapamayız. Böyle kabul ettik mi, PKK çizgisinden kopmuşuz demektir. Ortada Apoci çizgi kalmaz. Biz de o reformist milliyetçi akımların içerisinde düşüğü durumların içerisinde düşeriz.

PKK'ye şimdiye kadar gelişme sağlayan kesinlikle çizgi duruşuydu, direnişçi duruşuydu. Diğer güçleri yenilgiye uğratan da teslimiyetiçi duruşlarıydı. Eğer biz şimdi bir çizgi duruşu gösteremezsek, direniş tutumu gösteremeyecek biz de teslimiyetiçi duruma düşmüş oluruz. Bize çok açık bir biçimde şiddetle öldürme değil de, zamana yayılmış naizce öldürme dayatıyor. Buna razi olmamızı bekliyorlar. Bize, "sizi kurşuna dizmiyoruz, ipe de asmıyoruz. Biraz ilaç verip uytutacağız, uyku halinde öldürdüğünüz bile hissetmeyeceksiniz" demektedirler. AKP'nin PKK'ye dayattığı budur. PKK'den istediği de buna razi olmasıdır. Oyun bu kadarince ve devriindir. Bu durum dokuz yıldır bu biçimde devam etmektedir. Bu, hala da devam

ettirilmek isteniyor. Bu anlamda AKP gerçeği, çok iyi anlaşılmak durumundadır. AKP'nin bir çözüm gücü ve çözüm niyeti yoktur. Yine çözüm zihniyeti ve politikası yoktur. Hepsi bu tarzda bir imha ve tasfiyedir. AKP, inceltmiş bir imha ve tasfiyeyi dayatma hedeftedir. Bu netti ve açığa çıkmıştır. Dolayısıyla PKK ve Kurt halkı için direnmekten başka bir yol kalmamıştır. Bu direniş yöntemi olarak da Devrimci Halk Savaşı gündeme gelmektedir. Devrimci Halk Savaşının gündeme gelişinin bir nedeni de budur. Eğer zamanında başarı elde etmiş olsaydı, yine yetersizliklerimiz olmamış olsaydı bu gündem hiç olmayacağı. Sorun şimdiye kadar çoktan çözülmüş olacaktı. AKP bu kadar fırsat vermeye ve destek göstermeye karşın bir siyasi çözüm gücü olsaydı sorun çözülecekti. Ama söyle bir durum yoktur. En son sabrı gösterdi. Her türlü baskiya, işkenceye tahammül gösterdi. Ama bunun karşılığında hep daha fazla dayatıldı. Kesinlikle siyasi çözümün önemini tıka打了, kapatıldı. Geriye direnmekten başka bir yol bırakılmadı. Direnenin yolunu ve biçimini de Devrimci Halk Savaşı'ndır.

Varlığını korumak ve özgürlüğünü kazanmak için ne bedel ödemek gerekiyorsa mutlaka ödenecektir

Dördüncü stratejik dönemin Devrimci Halk Savaşı, yeni bir savunma direnişi olarak gündeme gelmesi buradan kaynaklanıyor. Bu gerçeğin iyi görülmesi, anlaşılması ve anlatılması gerekmektedir. Bunu herkese anlatılmalıdır. Çünkü bu, tersüz ediliyor. Sanki gelişmemiş gibi gösteriliyor. İyi bir durum olarak gösteriliyor. Bize, "sabredin" deniliyor. Bunu sadece dışımızdakiler demiyor; sağımızda solumuzda, etrafımızda olanlar da söylüyorlar. Toplum manipüle etmeye çalışılıyor. Bu yanlışlı ve onlara fırsat vermemez gerekiyor. Öyle olmak demek, kendi çizgimizden çıkararak yavaş yavaş Kemal Burkay çizgisine gitmek demek olur. Kemal Burkay çizgisinin de, Kürdistan'a hiçbir şey kazandıramayacağı, teslimiyetten ve işbirlikçilikten başka hiçbir şey elde edemeyeceği açıklık. PKK söyle bir çizgiye düşmez. Düşü mü, tasfiye olmuştur demektir. Tasfiye olmayıp kendi çizgisine ve tarihine uygun davranışacaksa, o zaman direnip savaşacaktır. Varlığını korumak ve özgürlüğünü kazanmak için ne yapmak gerekiyorsa, hangi bedeli ödemek gerekiyorsa mutlaka ödeyecektir. Bunun başka yolu yoktur. Devrimci Halk Savaşı, 1981 yılında nasıl savaş tek çare olarak gündeme geldiye, başka yollar

kapatıldıysa, şimdi de aynı biçimde gündeme gelmektedir. Başka hiçbir yolu yoktur. Ideolojik mücadele yürütme yolu yoktur. Bütün medyayı ele geçirmiştir. Başka hiç kimseye nefes alma imkanı bile bırakmıyorlar. Siyasi mücadele imkanı yoktur. Kendine bağlı polis gücünü örgütlemiş ve yargılamak amacıyla generallerini, kuvvet komutanlarını dahi tutukluyor. Bunu yapan bir güç bize ne yapmaz ki! Bu AKP oyununun, hilesinin kesinlikle bozulması, maskesinin düşürülmesi, AKP hegemonyasının kırılması gerekiyor.

AKP eliyle şimdi çok sahte, sinsi, ikiyüzlü ve hileli bir biçimde bir imha ve tasfiye operasyonu yürütülmektedir. Artık bunun planlı bir operasyon olduğunu hiç kuşku duymamak gerekiyor. Mevcut haliyle AKP'nin verebileceği bir şey yoktur. Aslında şimdiye kadar birçok şey yapabilirdi, ama yapmadı. "Yapmad ve yapamaz" dememek de gerekiyor. Şimdiye kadar istemediği için yapmadı. Yoksa Kurtlerle ittifak yapsa, PKK ile ilişkili ve ittifak içerisinde girse, Kurt sorununun çözümünü öngöreydi, Türkiye'de demokratik dönüşüm yapmada, cumhuriyeti demokratikleştirmede en güçlü, en hızlı adımı atabilirdi. O zaman gerçek anlamda İslami akımın ve toplumun sorunlarının çözümünün de önü açıldı. Onu da yapamadı. AKP'nin mevcut politikaları, İslami toplumun sorunlarını da çözülmüyor, tam tersine AKP'nin iktidarı güçlendiriliyor. Yeni bir iktidar gücü, hegemonik güç ve yeni bir oligarşik güç yaratıyor. Öyle "şu kesimin, bu kesiminin sorununu çözüyor" denilemez. Kurtlerin sorununu çözülmüyor da, sanki İslami toplumun sorunlarını mı çözüyor! Alievilerin sorununu mu çözüyor! Azınlıkların sorunlarını mı çözüyor! Hiçbir sorunu çözülmüyor. Hepsine el atıyor, çözüyör gibi görünüyor, çözüm bekłentisi yaratıyor. Var olanı biraz cilalayıp devam ettiyor. Bu biçimde zaman kazanarak kendi iktidarı güçlendiriyor. Bu artıca bir biçimde devam etti. Bu anlamda birinci hedef AKP'dir ve mutlaka aşılmalıdır. AKP hegemonyasına kesinlikle fırsat ve izin verilmemelidir. Tüm hareket ve halkın dizeyinde bunu bir tutum olarak artık net, kesin bir biçimde bennimsememiz gerekmektedir. Bu da bize AKP'nin mevcut durumunu aşacak bir direniş mücadeleyi yürütme görevi yüklemektedir.

Bu direniş mücadelesini, Devrimci Halk Savaşı olarak tanımladık. Bundan başka çare yoktur. AKP'nin hileleri, sinsiliği, oyunları Kurt halkına böyle bir direnişi dayatmaktadır. Kenan Evren nasıl ki silah zoruya, baskıyla, şiddetle savaşı, direnmeye dayattıysa, Tayyip Erdoğan da Kenan Evren'in öbür yüzü biçiminde, biraz cilalanmış, hile ve

oyun kazanmış bir biçimde, hukuk şidetini dayatarak, direnmeyi zorunlu kılıyor. Birisi silahı kullandı, diğer hukuku kullanıyor. İki de baskısı, sömürgi ve şiddet aracıdır. Hukuk, ona bağlı olan zindan, savaştan daha az bir baskısı, şiddet, köleleştirme aracı ve alanı değildir. Savaşın varoluğu gün, hapsane de var olmuştur. Bugüne kadar da ikisi birlikte derinleşerek gelişmiştir. İktidar ve devlet güçlerinin elinde özgür insanları, özgür toplumları, kadını, emekçileri köleleştirme, iradesini kırmak, teslim almak için en sert bir biçimde bu araçlar kullanılmıştır. Bugün bu araçlar en üst düzeyde kullanılıyor.

Tayyip Erdoğan kişiliği Kenan Evren kişiliğine çok benzemektedir

Bu bakımdan AKP de 12 Eylül darbesinin öteki yüzü biçimindedir. Bazıları buna "sivil darbe" diyorlar. Bu yanlış değildir. Tayyip Erdoğan kişiliği Kenan Evren kişiliğine çok benzemektedir. Çok abartılı ve aynı zamanda çok kompleksli bir kişilik. Kenan Evren de meydana çok "vatandaşım görür musunuz, bu memleketi sadece siviller mi yönetebilir mi? Bakın, ben de bir asker olarak nasıl güzel yönetiyorum" diyor. Şimdi Tayyip Erdoğan da sabahın akşamı kadar da değil, akşamdan sabaha kadar medyanın karşısına geçiyor; "sadece siyasal bilimler fakültesi okuyanlar mı bu ülkeyi yönetebilir? İlahiyatçılar da yönetebilir. Ben ilahiyat fakültesi okumuşsam Başbakan olamam mı? Bakın ne güzel olmuşum" diye kendini övmeye çalışıyor. Bu anlamda çok kompleksli bir kişilik. Türkiye'nin iki kültürsüz adamı, başına bela olmuş durumdadır. Birisi Türk generallerinin en kültürsüz olan Kenan Evren'di. Türkiye'yi on yıl yönetti. Diğer ise sivil siyasetin en kültürsüz adamı olan Tayyip Erdoğan'dır. O da on yıldır Türkiye'yi yönetiyor. Böyle kendi iktidilerini abartan, çok bencil, bireyçi bir diktatörlük eğilimleri var. Kompleksli kişilikler, fırsat ve imkan bulurlarsa her şeyi yaparlar. Nitekim şimdi Tayyip Erdoğan ve AKP biçiminde örgütlediği güruh bunu yapıyor. Gerçekten de Türkiye'nin başına bela olmuş durumdarlar. 12 Eylül faşist askeri darbesinden hiç de az bela olan bir konumda değildir. Öyle basit yaklaşmamak da gerekiyor. Necmettin Erbakan'a ne yaptıkları ortadadır. AKP bir ihanet hareketidir. Bizden kaçırıp ihanet eden Ferhat ile Botan'ın, Tayyip Erdoğan'ı örnek almaları boşuna değildir. PKK'ye, Önder Apo'ya ihanet ederken Tayyip Erdoğan'ı örnek almaları, onun da benzer bir ihaneti yapan kişilik olmasından dolayıydı. Bu kavramları, o tarz bir hareket olmayı boşuna seçmediler. Bunlar, aynen Rusya'nın Yeltsin'ine benzıyorlar. Boris Yeltsin Rusya'ya ne yaptıysa, aynı şeyi yapıyorlar. Kendilerini var eden gerçeğe ihanet ederek, ileri fırlıyorlar. Dolayısıyla hep o konumdadırlar. Yani bir kaygı içerisindeyler. Hep bir saldırıcı halindeler, çünkü biliyorlar ki açığa çıkar, hafif bir değerlendirme olursa, maskeleri düşecek ve gerçek yüzleri açığa çıkacaktır. En kirleme insan duruşuna sahip oldukları görülecek, lanetleneceklerdir. Ona fırsat vermemek için de hep böyle bencillik taslıyorlar. Bu abartı, kendini beğenmişlik buradan ortaya çıkıyor.

Mevcut durum kesinlikle böyledir. Bu halde nasıl ki '80'li yıllarda direnerek 12 Eylül faşizmini aşmak gerekiyse, şimdi 2010'lu yıllarda da yine benzer bir biçimde, ama yeni bir paradigmaya, yeni bir program temelinde, yeni strateji ve taktiklerle, ama benzer bir öz içeren güçlü direniş temelinde AKP faşizmini aşmamız gerekiyor. Bunun başka yolu ve çaresi yoktur.

HAKSIZLIKLARI İÇİMİZE NASIL SIĞDIRABİLİRİZ!

KCK Önderi Abdullah Öcalan

Her şeyden önce gerek halkımız ve gerekse tüm müslüman ülkeler ve ilerici insanlık için, şahsimizda Ortadoğu halklarına dayatılan kapsamlı bir komplonun şimdilik yarı kalıp tam başarıya gidememesinden ötürü geçmiş olsun diyorum. Bu vesileyle tüm değerli yoldaşlarımızı, dostlarımıza ve ilerici insanlığı selamlıyorum.

Olay, gerçekten bizim de gün geçtikçe derinliğini daha iyi bilince çıkardığımız ve şimdije kadar uygulanan komploların en kapsamlı olması niteliğini taşımaktadır. Daha da önemlisi bir bölge savaşını göze alma durumu söz konusudur. Típkí Birinci Dünya Savaşı öncesinde olduğu gibi -ki Alman Der Spiegel dergisi bu noktaya dikkat çekmişti- bir dünya savaşı sebebi sayılması, gündemi derinliğine gözden geçirilenler açısından kolayca tespit edilecek bir husustur. O zaman da böyle bir suikastla başlatılan Birinci Dünya Savaşı'nın çok üstünde bir savaşı gözle aldığılarını dehşetle görmekteyiz. Burada, benim çok değişik bir biçimde, aslında bir suikastla değil, büyük bir savaş eylemiyle tasfiye edilmem adı altında bölge halklarına ve insanlığın önemli kazanımlarına dayatılan faşist bir komploy darbesi var.

Öncelikle komplonun alt yapısını açmaya çalışacağım. Komplonun adımlarını, özellikle MED-TV'nin neden başka bir gün değil de 9 Ekim cuma akşamı karartıldığını, bunun bu genel planın bir parçası olarak hangi amaçla geliştirdiğini dile getireceğim. Olayı incelemek isteyen, konuyu derinliğine anlama durumunda olan gazetecilere, yazarlara bir veri sunacağım ve bu arada halkımızın kendisine biçilen bu dehşet verici komplonun içbüyü hakkında alabildiğine bilgilenmesinin önemini vurgulayacağım.

Şüphesiz bu son komploy Demirel'in 1 Ekim günü "Dünyayı başlarına yıkarız" demesiyle başlamadı. Bunun daha uzun bir tarihi var. Fakat bu komplonun kısa tarihçesine gelmeden önce, olayın biraz daha iyi anlaşılması için, şahsimizda PKK'ye ve onun önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesine 15 Ağustos Atılımı'ndan itibaren dayatılan komploy mantığını açmam gerekiyor.

Özellikle 15 Ağustos Atılımı'nın birinci yıldönümünde mücadelenin boşça çıkmayacağı anlaşılmışınca, konunun uluslararasılaşacağı ve Kurt ulusal kurtuluş mücadelesinin başta Avrupa olmak üzere yankı bulacağı, destek görebileceği ihtimali ortaya çıktıığında; bir NATO ülkesi olarak da Türkiye'nin bu durumunun ele alındığını çok iyi bilmektedir. Nitekim o dönemde Amerikan Başkanı Ronald Reagan rejimi söz konusu. Sovyetler Birliği başta olmak üzere ulusal kurtuluş hareketlerini tasfiye yönelik -Reagan'ın o zamanki deyişiyle "bir firtına gibi"- çok ciddi bir planlama içinde olduklarıını biliyoruz.

Tasfiyenin Ortadoğu'daki en güçlü temsilciliğini, 12 Eylül rejiminin başında olan Evren'in Reagan rejimiyle olan ilişkilerinde görebiliyoruz. Afganistan ve İran devriminde görüldüğü üzere, zorlanan dengeleri tekrar lehlerine çevirebilme ve özellikle Ortadoğu'daki dengenin daha da aleyhilerine bozulması için 12 Eylül rejiminin sınırsız

desteklendiği açıklır. Buna bir bütün olarak Batı devletleri de dahildir. Bu arada İran-Irak Savaşı da çıkarılmıştı. Sorun dengenin bozulmamasıdır.

Tam bu sırada hareketimizin istikrarın temel bekçi gibi rol atfedilen bir ülkeye karşı ulusal kurtuluş hareketini başlatması ciddi olarak ele alındı. Bunun tasfiyesi için, NATO'nun "ic ayaklanması" dediği -o zaman daha çok komünistlere mal edilirdi ve bir de ulusal kurtuluş hareketleri için bir konseptleri vardı- ve bu tasfiye uygulamak için gizli ve daha çok kendi kurallarıyla hareket eden gladio gibi bir teşkilatı vardı.

İtalyanca "balta" anlamına gelen bu örgütün, komünistlerin İtalya'da ağırlıkta olduğu ve her an iktidara gelebilecekleri bir dönemde hangi rolü oynadığı açıklır. Bu örgütün İtalya'da büyük komplolarla, neredeyse otuz yıla yakın bir süreçte komünistleri saf dışı bıraktığı ve mafyanın elinde kıvrana bir İtalya'ya çevirdiği iyi bilinmektedir. Buna bazı Avrupa ülkeleri de dahildir.

"Balta" millileştiğinden sonra özelleşti

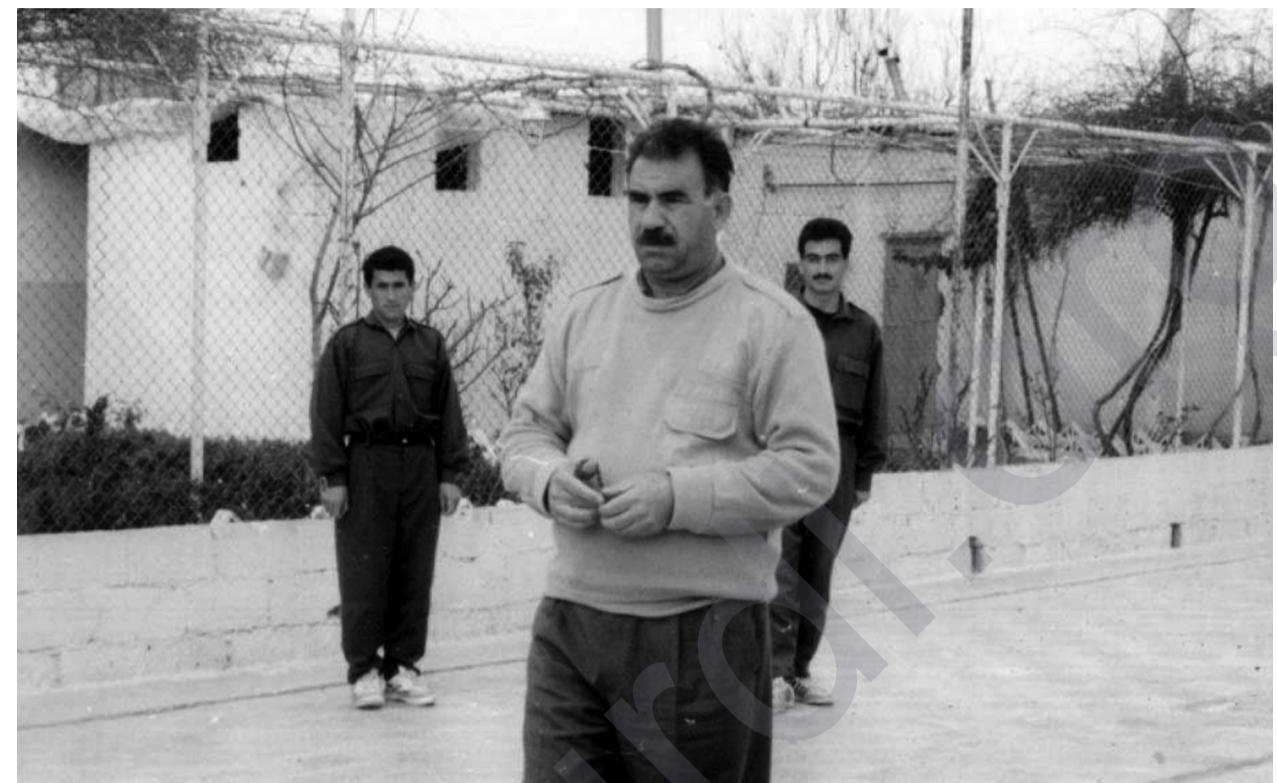
İtalya NATO için sınırlı bir harekattı. Türkiye'nin o dönemdeki kritik özelliğini göz önüne getirildiğinde -ki o zaman Kenan Evren, "bu uluslararası bir örgütü, biz millileştirdik" der. "1980'den sonra biz millileştirdik" ve Çiller-Güreş döneminde bu teşkilat için "özelleştirdik" denilir. **Özel Harp Dairesi** denilen olay Türkiye'de iktidar oldu. Ama bunun NATO içindeki teşkilatı kesinlikle ABD'nin denetimindedi.

Dikkati çekmek için bir noktayı daha vurgulamak istiyorum: **Kenan Evren**'in imzasıyla Abdullah Çatlı'ya nasıl kırmızı pasaport verildiği ve Çatlı'nın iki defa ABD'ye gidip Florida'daki -daha önce Türkeş'in eğitim gördüğü yerdür- Özel kuvvetler için eğitim verebilen yerde kendisi için gerekli dersleri aldığı biliyor. Sonrasında Avrupa'da nasıl kirli ilişkilere girdiği, yine bunun bir parçası olarak Ağaç'nın cuntanın Kara Kuvvetleri Komutanı **Nurettin Ersin** eliyle Maltepe Cezaevi'nden bırakıldığı ve kendisine pasaport temin edilerek Papa suikastında kullanıldığı iyi bilinmektedir.

Yine uyuşturucu işinin çok ileri düzeyde geliştirildiğini ve birçok ASALA militanına karşı nasıl cinayetler işlediklerini bizzat açıklamışlardır. Burada önemli olan, şimdi tukaka edilen Çatlı ekibinin bizzat Kenan Evren eliyle ve ABD'nin bilgisi dahilinde bir özel savaş birimi olarak çok önemli görevlerde kullanıldığıdır.

Türkiye sol hareketi ise o zamanlar ağırlıklı olarak tasfiye oldu. Gerek **Palme-Papa suikastları**, gerekse kirli işler ağırlıklı olarak Türkiye solunu "terörist" göstermek için düzenlenmedi. Bilindiği gibi o dönemler Avrupa'ya yoğun bir iltica akını vardı. İltica edenlerin büyük kesimini solcular oluşturuyordu. Onları kirli göstermek, Avrupa'da desteklenmemelerini sağlamak için bu tip hareketlerin olduğunu, yani Çatlı tipi bir örgütlenmenin geliştirildiğini iyi bilmektedir. Bu günümüzde, ta Alaattin Çakıcı'lara kadar gelip dayanmaktadır.

Bize gelince; bilindiği üzere 15

Ağustos Atılımı'nın yenilmeyeceği, varlığını ortaya çıkaracağı görülünce harekete geçildi. Bu arada başta Vietnam olmak üzere ulusal kurtuluş hareketlerini destekleyen İsvéç ve onun değerli Başbakanı Olof Palme'nin Reagan rejimine hedef teşkil ettiği biliniyordu. Bir de Kürtlerin ilk defa İsvéç nezdinde kabul gördüğü, bizzat Palme tarafından destek geleceği anlaşılmaktaydı. Hatta Palme bize yöneltilmek istenildiğinde, "Niye beni özel olarak Kurt hareketine karşı saldırtmak istiyorsunuz? Ben bu işe fazla bulaşmak istemiyorum" diyor. Aslında o süreçte böyle bir baskı altındaydı. İsvéç'e dayalı bir Kurt ulusal kurtuluş hareketinin gelişme şansı vardi ve bu doğrudydu. Dolayısıyla PKK'ye ve Kürtlere karşı büyük bir karalama kampanyası düzenlendi.

Bilinçli şekilde ileri sürülen bir cinayet girişimi ve ardından bütün Kürtlerin karalanması bu teşkilatın işiydi. Mesela, "Emir Apo'dan gelmiş" dediler. Öğrenmeyi çok isterdim bu emrin nedenini geldiğini. Tipki bugündelerde olduğu gibi Hürriyet o günlerde manşet atmıştı. "Yarın bu emri açıklayacağız" denildi, ama açıklanmadı. Açıklandı maske düşecekti, komplonun içbüyü anlaşılacaktı.

Bir defa Vietnam gibi bir halkın mücadeleini destekleyen Palme'nin sicili, Reagan'ın öncülük ettiği düzen için iyi değildi. Daha da önemlisi 12 Eylül rejimiyle çok sıkı bir ittifak içinde olan ve NATO'yu çok yakından ilgilendiren bir ülkeyi zora sokan bir ulusal kurtuluş hareketi, bu örgütün konsepti dahilinde, planlamasına gidiyor. Bir taşla hem Palme'den kurtulma, hem İsvéç'e dayalı geliştirilecek Kurt hareketine sempatinin kırılması, "terörist" olduğunun ilan edilmesi ve böylelikle Avrupa'da oluşabilecek desteğin önüne geçilmesi. Amaç buydu ve bu küçümsenecek bir şey değil. Dikkat edilirse bu başarılı. Kürtler muazzam bir karalama ağı altına alındılar. En önemli İsvéç'te rejim değişti. Tipki günümüzde Suriye rejime dayatılmak istenen gibi.

Sayın Esad'ın konumuna gelirken; sayın izleyicilerden, halkımızdan, gazetecilerden ve aydınlarından Palme olayını dikkatle mukayese etmelerini isteyeceğim. Çünkü aynı komploy

benzer bir durumla karşı karşıyayız. Palme'nin tasfiye edilmesi gerçekten önemlidir ve hala da aydınlatılmamıştır, -bilinçli aydınlatılmıyor. İsvéç'in çizgisini gerçekten değiştirdi. Şu anda çok ilginç bir çizgi icra ediliyor İsvéç'te. PKK ve PKK şahsında Kurt hareketinin siyasi niteliğine ilişkin ne bir kelime, ne de bir kişi desteklenmiştir. Yalnız "kültürel boyut" der. Bu çok önceden planlanan bir çizgidir. Bir de oradaki Kürtleri adeta iğdiş ederek, Kurt direnişine en ufak bir destekte bulunmamaları için sanki çok özel bir eğitimden geçirilmişler gibi bir politika uygulanır. Dikkat edilirse, geçenlerde iki-üç çocuk katıldı diye korkunç bir propaganda merkezi haline getirildi. Bu şunu kanıtlıyor: Palme'nin öldürülmesiyle birlikte yalnız bir cinayet değil, yalnız PKK'nın terörist işlenmesi ve Avrupa'da karalanması değil, İsvéç'in çizgisini değiştirildi. Bu çok önemli ve hala da öyledir.

Komplolar sürüyor

Bu komplayla birlikte Almanya'da bir fura başladı. Çok sayıda tutuklama gerçekleşti. PKK'nın önderliği karşısında bir muhalif önderlik oluşturulmak isteniyordu. 1988, yani tutuklamaların başladığı yıl, çok ciddi komploların devrede olduğu bir yıldı. O zaman "karşı çıkma" gibi bir kavram geliştirildi. "Siz Apo'ya karşı çıksın, sizi yarın bırakalım" denildi arkadaşlarımıza. Sanıyorum A. Haydar Kaytan arkadaşımız bunu açıklar. Bu arkadaş beş yıl zindanda çürüdü ve Alman polisi kendisine, "Yeter ki siz PKK önderliğine karşı olduğunuzu itiraf edin, sizi serbest bırakalım" diyor. Düşünün, beş yıl zindanda çürüyor; sırf ne zaman teslim olacaklar, ne zaman Öcalan'a karşı farklı bir söylemle ortaya çıkaracaklar diye. Bu da bir süreçti.

Bu işin çok daha ilginç yönleri var. Lübnan'da bir ele geçiriliş hikayesi var. Zindanda kırka yakın arkadaşa komploy kuruluyor, ama yağmur yağıp tünel çöktüğü için bu komploy gerçekleşmedi. PKK'nın en değerli kırk kadrosu... Ve tümüyle ele geçirilen bir zindanda çürüyor; sırf ne zaman teslim olacaklar, ne zaman Öcalan'a karşı farklı bir söylemle ortaya çıkaracaklar diye. Bu da bir süreçti.

Bu işin çok daha ilginç yönleri var. Sayın Esad'ın konumuna gelirken; sayın izleyicilerden, halkımızdan, gazetecilerden ve aydınlarından Palme olayını dikkatle mukayese etmelerini isteyeceğim. Çünkü aynı komploy

Biz 1990'lı yıllara kadar böylesi komploları geride bıraktık. Bilindiği üzere Özal'ın bir girişimi vardı; Kurt politikasında köklü bir gözden geçirme olayı. Hatta "Federasyon tartışması bile yapalım" denildi. 1991 başlarında bu yaygındı, bu yönlü bazı gelişmeler de vardı. O zaman ANAP Genelkurmay tarafından ele geçirildi. Bize karşı üç dört komployu geliştiren biri olarak Mesut Yılmaz'ın misyonunu anlamak çok önemli. Saman altından su yürüten bir tipe benzeyen, hiç de göründüğü gibi değil. Bizim vardığımız sonuç, o zaman ANAP içерiden parçalanmıştır. Meşhurdur, Özal yeğeni Hüsnü Doğan için de "Sen de mi Brütüs?" diyor. Yani arkadan hançerleme için bizzat böyle söylüyor.

Sadece bu yöntemle ANAP Özal'ın elinden alınmadı. Kendisi ve ailesi de baturıldı. Bizzat genelkurmaya bağlı Emin Çölaşan gibi vuruğu tipleri ailesi karalandı. Bırakın bir cumhurbaşkanına, sıradan bir vatandaşla bile uygulanmayacak müthiş bir küfür, karalama propagandası yapıldı. Hürriyet gazetesinde kampanya yürütüldü -ki o zaman gazetenin sahibi de oldukça saldırmıştı. Zaten Özal kendisine yapılan ilk suikasti Hürriyet gazetesi sahibine bağlıyordu. Bu gazetedede çok özel bir savaş yürütüldüğünü bilmektedir. Aslında Özal mealen öldürüldü. Daha sonra bizimle o diyalog sürecinin başlayacağı 15-16-17 Nisan günlerinde bilinen ölümü gerçekleşti.

Şunun için anlatıyorum: Henüz aydınlatılmamıştır. Kuşkuların ne kadar yaygın olduğunu kamuoyu bilmektedir, ailesi bilmektedir ve eceliyle öldüğüne inanmamaktadır. Çok iyi biliyoruz ki, sırf bu tartışmayı başlatlığı için ve sınırlı da olsa bizimle dolaylı bir diyaloga adım attığı için öldürülüdü. Oldurulacağı gün de bizimle direkt bir diyaloga gitceği için bu ölümün gerçekleştiğini belirtmem gerekiyor.

Şimdi neden Mesut Yılmaz demokrat olmuyor? Neden ANAP bugün çetelerle birlikte anlıyor. Bir Eyüp Aşık var, sözüm ona medlisin insan hakları komisyon başkanıdır. En azgın çete, "Abi, başbakanın da bilgisi dahilindedir, sen ne isterisين" diyor. Bu da ANAP'ın çetelerle nasıl haşır neşir olduğunu

gösteriyor. Yine Çatlı'ların Yılmaz'ı nasıl ANAP'a lider yaptıklarını herkes bilmektedir. 1991 başlarında Çatlı'ların Mesut Yılmaz'ı Özal'a karşı çıkardıklarını, birisini öldürürken diğerini de böyle yaptıkları bilinmekte. Daha önceki suikastın da bunların işi olduğu açıklıktır. Kartal Demirağ da ülkücü kökenlidir. Özal'ın bütün suçu Kurt sözünü tartışmaya ağzasından ileri getiriyor. Mesut buna bulaşmış birisidir. Kendi liderini imha etmiş birinin demokrat olması mümkün değildir. Bunu çok çarpıcı bir biçimde anladığımı şimdilik belirtelim.

'Barışı ancak savaşanlar yapabilir'

Demirel'in küçük bir özelliğini anlatmam gerekiyor: 1 Eylül günüdür galiba, DEP'li milletvekillerine yönelik "Cezalarını göreceksler!" dediğinin üçüncü günü Mehmet Sincar'ın nasıl katledildiğini hatırlatmam gerekiyor. Bu ekip işlerini saman altında su yürütür şekilde yapıyor. Demirel'in cumhurbaşkanlığı daha Özal'ın sağlığında kararlaştırılmıştı. Özal'ın ölümünden üç ay önce Demirel'in hazırlandığını çok iyi biliyoruz. Her ne kadar "Özal'ın kalbi dayanıyor, gidecek" denilse de çok planlı bir şekilde gelişti ve bu çeteler rejimini oluşturdu.

Sonrasında bütün Kürtistan hâbebe çevrildi. Yıkım işinin 1995'te tamamlanması gerekiyordu. Güreş'in genelkurmaylığı süresince bu böyledi. Aslında kendilerine göre çok ileri bir adım da attılar. Gerçekten o bilinen bütün cinayetler, bütün köy yakmalar Yesil'in işi değildi. Ne münasebet, Yesil emir almazsa iki adım atabilecek cesarete sahip bir insan değildir. Bu tipler iti ite kırdırmış politikası adı altında çok kullanılmıştır Kürtistan tarihinde. Mesela bütün Dersim katledilir, en son bir atlı bindirilir ata, "Mustafa Kemal Paşa'dan emir geldi, öldürmeye" diye, böyle bir yığın komployu da örtbas etmek için uydurma şeyler düzenlerler. Bu dönemde de suyu Yesil'e, şuna buna atmaya çalışıyorlar. Kaldı ki, Kontr-gerilla Daire Başkanı Eymür'ün açıklamaları da çarpıcıdır. Artık açıklamaktan kendileri bile geri durmaz durumdadır.

Bundan önce bize bir şey daha dattı. Daha önce açıktım; geçen yıla kadarki bir komplonun önemli bir etkeni olduğu için vurgulamam gerekiyor. Bu, Şemdin Sakık olayında geliştirilmek istenen bir komploydu, bir konseptti. Bu konseptin ana özelliklerini açıklamam gerekiyor. 'Şemdin gerilla komutanıdır, en büyük savaşçıdır, savaşlığı kadar savaşmıştır ve artık yeni konseptin gereğini uygulayacak.' Biz bunu takip ettik ve '93'ten itibaren sıkı bir denetime alındı. İhtiyatlı olmak zorundaydı. Bu komploları anlamak gerçekten yetenek istiyor. Bu kişinin yanında ne uygulanmak istenildiğini görmek bizim için önemliydi. Başka türlü politika yapılmaz. Bilime, objektif gerçeklere dayanmayan bir politika kaybetmeye mahkumdur. Bu nedenle örgüt kurallarının çiğnenmesini gözle alarak, bunun niteliğini açığa çıkarmayı uzun süre devam ettirdik.

Sözüm ona her ne kadar "Güney'den büyük bir operasyonla alındı" deniliyorsa da, tam tersine hiçbir özel

örüt, MOSSAD ve CIA benzeri örgütlerin eline bile geçmemesi için Genelkurmay'a bağlı Özel Kuvvetler Komutanlığı tarafından alındı. Hala onların denetimindedir. MİT, polis ve hatta JİTEM'le bile görüşürülmemiştir. Bunun nedeni, çok özel biri olmasından ileri gelmektedir. Önceki gün bir ifade verdi. Bu ifadeye de dikkat çekerek komplolar sürecinin geçmişini tamamlamak istiyor. "Ben itirafçı olmayacağı, pişman da olmayacağı, artık gerilla da olmayacağı, fakat barış savaşçısı olacağım" diyor. Bu sözler kesinlikle kendisine söyletilmektedir. İşte, burada hemen bu yeni komplonun izlerini görüyorum.

Bilindiği üzere bir ateşkes ilan ettik. Türk Genelkurmay ile bağlantılı olma ihtimali yüksek olan, ne kadar iyi niyeti olduğu da bizce anlaşılmaya değer bazı Kurt çevreleri de bize kadar uzanarak, "acaba bir ateşkes ilan etseniz" dediler. Bunun için daha önce sıraladığım gerçekeleri sıralamışlardı. İşte, cumhuriyetin 75. yıldından tutalım yeni Genelkurmay'ın iş başına gelişti, 1 Eylül Dünya Barış Günü ve bir de kendilerinin çok ağır sorunları olduğu, 1993-'96 arasında muazzam bir tahrifatın yaşandığı, devletin mutlaka yeniden yapılanmak zorunda olduğu, bunun için de PKK'nın mutlaka olumlu yanıtlar vermesi gerektiği ve bu yanıtını verirse kendilerinin de fiili olarak bunu uygulayacakları söylüyor.

Açıkça söylemek gerekirse biz bunlara inandık. Tam inanmadık, ama belli bir ilke payı bırakarak, "öyleyse tek bir damla kan dökülmemesi için tek taraflı da olsa, 1 Eylül günü biz bu ateşkesi ilan etmekten çekinmeyeceğiz" dedim. Tek taraflı ateşkesi uyguladık ve ateşkes sürecinde tek bir eylemiz olmayı görülecektir. Fakat dalga dalga askeri harekatların gelişğini gördük. Çok sistemli ve boğucu nitelikteki operasyonlardı bunlar. İlk ayda 62'ye yakın şehit verildi. Bu durum Ekim ayında şiddetlenerek devam etti.

Biz bir süre sonra şunu söyledik: "Ne zaman cevap vereceksiniz? Zaman doldu. Bize söylemeye göre Eylül ayının sonunda net bir cevap gelecekti. Cevap neden gelişmedi?" "Biraz daha bekleyin" denildi ve bekledik. Son olarak verilen cevap ise, "Ekim ayının ikinci haftası" idi.

İkinci hafta meselesi önemli. Gerek 1 Ekim'de Demirel'in söylediğleri, gerekse bütünüyle paşaların devreye girmesile birlikte biraz kuşkularımız gelişti. Bu, teknik bir tarih değil, ilginç bir tarih dedik ve giderek müthiş bir savaş dalgası gelişti. Bu gerçek bir savaş kararlığı. Kamuoyu sanıyorum bu savaş kararının nasıl geliştirildiğini biliyor. Demirel'in "Dünyayı başına yıkız" demesi tesadüf veya sıradan bir tehdit değildir; Türk kamuoyunu, içine girenler çok ciddi bir savaşının alt yapısını hazırlamak için söylemişlerdi ve dalga dalga tırmadırdı.

Erbakan Suriye'yle dost bir insandı, iyi ilişkileri vardı. Türkiye'yle bizim aramızda arabulucu olması için Suriye'ye bizzat mektup bile hazırladığını biliyoruz. Bu mektuplar hala ellenidir. Suriye'ye bu kadar yakın, ona da güven veren bir Refah Partisi vardı. Bunun nasıl devre dışı bırakılmasını biliyoruz. Dikkat edin, yedi gün gö-

"Demirel'in bir özelliğini anlatmam gerekiyor: DEP'li milletvekillerine yönelik 'cezalarını göreceksler!' dediğinin üçüncü günü Mehmet Sincar'ın nasıl katledildiğini hatırlatmam gerekiyor. Bu ekip işlerini saman altında su yürütür şekilde yapıyor. Demirel'in cumhurbaşkanlığı daha Özal'ın sağlığında kararlaştırılmıştı. Özal'ın ölümünden üç ay önce Demirel'in hazırlandığını çok iyi biliyoruz"

Peki, Recai Kutan ne dedi? "Nusayri aleviler en sapık mezheplerden birisidir" dedi. Ki, bu müslümandır. Sonradan dil süreci denilerek düzeltilemeye çalışıldı. Ama adama bu söylem emredilerek söyletilmiştir. Böyle bir parti için bu söylem bir intihardır. Bütün alevisi sapık ilan etmesi bir intihardır, ama bu söz emredildi ve söylemek zorundaydı. Bir parti başkanı kesinlikle böyle konuşmaz. Hele Fazilet Partisi gibi dini meselelerde hassas bir parti bunu söylemez, ama savaş gündemde. Savaşın en temel hedeflerinden biri de Suriye önderliği ve Suriye rejimini tasfiye etme planı var.

Recai Kutan bir şey daha söyledi: "Aleviler yüzde onu temsil ediyor, yüzde doksan da sunnidir. Orada daha önce ayaklananlar vardır, bunlar gider, onlar gelir" dedi. Sonra biraz örtbas edilmek istendi, ama bu bir emirdir ve o emri uyguladı. Bu küçük bir işaretti. Sonra propaganda dalga dalga gelişti. Ortalığı büyük bir telaş kapladı. Bu telaşın çok ciddi olduğu ortaya çıktı. Suriye beklemediği bir savaşla karşı karşıya olduğunu kesinlikle gördü. Sanıyorum dünya basınına da yansısı bunlar. Bizzat Mesut Yılmaz, "Gözünü çıkarırım" diyor. Kimsenin söylemeyeceği şeyler söylendi. Doğru, aslında göz çıkarılacak. Şimdi burada noktayı koyup, biraz daha geriye giderek çok daha dikkat çekici uluslararası yönlerini dile getirmem gerekiyor.

İsrail'de bir Rabin cinayeti vardır. Bilindiği gibi Rabin Araplarla İsrail'in savaşmasını sona erdirip barış sürecine girmek istiyordu. Rabin'in şöyle bir sözü vardı: "Barışı ancak savaşanlar yapabilir."

Dikkat edilirse, Araplarla savaşta Rabin en öndeymiş ve barışta da ciddiydi. Rabin cinayeti deyip geçmemek lazım. Tıpkı Türkiye'deki Özal cinayeti gibi bir durumdur. Nasıl ki Özal cinayeti ile Kurt-Türk barışı dinamitlendi, Rabin'in öldürülmesiyle de İsrail-Filistin-Arap barışı dinamitlendi. Bunu ben söylemiyorum, İsraililer bunu çok iyi bilirler.

Rabin cinayeti İsrail tarihinde ilk büyük cinayettir.

Süreci dikkatle izleyelim; büyük bir Ortadoğu barışı gerçekleşecek. Ortadoğu sürecinin gerçekleşmesi.bam-başka bir tarihi süreç başlatacak. Şimdi Kurt-Türk savaşımında da Özal'ın konumu gerçekten ciddi bir barış süreci başlatabilirdi. Belki de bin yıldır Kurtlerin aleyhine olan ve neredeyse Kurtlerin tasfiyesiyle sonuçlanacak bir süreci barışla halletmek istediler, bundan kuşku yok. O da katledildi. Kim geldi yerine? Mesut Yılmaz. Peki, İsrail'de kim geldi? Netanyahu. İkisi de muhafazakar. Bir olay daha oldu; Clinton, Netanyahu ile Arafat'ı tipki bugünkü gibi ısrarla çözüme götürmek için dayatmadı bulundu, "barışacaksınız" dedi. Netanyahu yedi gün görüşmede. Tam da bu sırada Lewinsky skandalı ortaya çıktı. Dikkat edin, yedi gün gö-

rüşmüyor ve ısrarla "geleceksin" deildiğinin ertesi günü Clinton'a karşı Monica Lewinsky olayı patlak verdi.

Bugün görüşüyorlar, ama Arafat'ın ayağı birbirine değmiyor, Clinton'ın da iki ayağı yoktur. Bu iki adam boşuna Ortadoğu'ya savaş dayatmıyorlar. Güller var; bir Amerikan başkanını iki dizinden vuracak kadar güç sahibi olanlar, yine bir cumhurbaşkanını vuracak kadar güclüdürler. Bunu kabul etmek gerekiyor. Tıpkı Palme'yi vuranların güçlü oldukları gibi.

'Savaşa yol açan eylemler'de gerçekleşenler

İki yıl önce piyasaya çıkan ve oldukça çok satan bir kitap var: "Savaşa Yol Açan Eylemler" Romanı kaleme alan Tom Glancy adındaki yazarın muhafazakar ve militarist değerlere çok bağlı olduğu söyleniliyor. Kitabın çok kısa bir özeti okudum. İlgili aydınların, gazetecilerin de bunu okuyarak günümüzü daha iyi anlayacakları kanınlıyorum. Tıpkı "Başkan'ın Adamları" adındaki kitap gibi. Biliyorsunuz, kitap satış rekortları kırdı ve sinemaya da aktarıldı. Filmde bugünkü ABD Başkanı Clinton anlatılıyor. Kitap, Monica gibi birini esas alarak geliştirilen bir kitaptır.

"Savaşa Yol Açan Eylemler" kitabında anlatılanlar iki yıla yakındır bir senaryo halinde uygulanmaktadır. Bu kitapta benim adım da var. Adım Kahyan'ı sanıyorum. En son nasıl haledeleceğimiz dahi anlatılıyor.

9 Ekim, yani o günün bir öncesi ya da sonrası; savaş senaryosunun bütün verilerini göz önüne getirdiğimizde noktalaması gereken bir gün oluyor. Kitap çok çarpıcı, inanılmaz ölçüde. Suriye'den kaynaklanan, ama Türkiye'de gerçekleşen eylemler. Fırat suyu üzerindeki baraja bir eylemin konulmasıyla, yine Türkiye'nin başlığı bir operasyon rede bitiyor biliyor musunuz? Bekaa'da. Yani oradaki evimiz ve Suriye Devlet Başkanlığı Sarayı'nın nasıl imha edildiğini yazıyor. Bir ABD gemisinden Tom-hawk füzelerinin fırlatıldığı anlatılıyor.

Bu anlatıklarım romandaki senaryo, ama bunun bir de gerçekleşeni var. Nasıl Suriye'nin kuzeyinden girip yirmi dört saat içinde Suriye'nin güneyinden çıkışlarını ve ancak çay molası için duracaklarını Türk gazeteleri yazıyor. Yine beni veya PKK'yi değil, nasıl rejimi de değiştireceklerini -ki orada tipik bir ayaklanması bahsediliyor, tipki Recai Kutan'ın bahsettiği bir ayaklanma; hem rejime hem de Başkan'a karşı düzenleniyor. Kurtulan tesadüfen kurtuluyor, rejim de, Başkan da gidiyor.

Her ne kadar bunlar senaryo olsa da, gerçekleşenler tipatıp aynı. Tom-hawk füzeleriyle yükü bir Amerikan gemisinin Akdeniz kıyılara geldiğini 7-8-9 Ekim tarihli gazeteler yazdı. Bir de şimdije kadar hiçbir NATO tatbikatı İskenderun'da yapılmamıştır. Dev gemilerle, en gelişmiş teknik silahların kullanılacağı bir tatbikattan bahsediliyor ve "Tatbikat yirmi iki gün sürecek" diyorlar. Ama NATO planında böyle bir tatbikat yok. Uzun mesafeli füzeler, en yakın mekanlara yerleştirildi. Sözüm ona Türkiye'nin bir tatbikatından bahsediliyor. Bütün bunlar Ekim ayının başında hızlanan gelişmelerdir.

NATO yetkililerine sorduk; kendileri bunun bir tatbikat değil, cephe akarlarını olduğunu söylediler. Gazeteler bunu dolaylı yazdır. Muazzam bir cephe. Gazeteler İncirkilik Havaalanı'na 7-8 Ekim günlerinde çok değişik uçakların geldiğini; hem de uzun mesafeli uçakların füzelerle yüklü olduğunu yazdı.

"Gözünü çıkarırız" diyenler Türkiye'ye nihai, siyasi ve askeri içinde gelenleridir. İki yıldır İsrail-Türkiye anlaşmasından bahsediliyor. Dikkat edin, bu anlaşma Rabin'in öldürülmesinden sonra. Yine Türkiye'de kriz hükümetlerinin, kriz yönetimlerinin devrede olduğu bir dönemde bu anlaşmalar gerçekleştirilmişdir. Tarihte ikinci Dünya Savaşı dönemini ve Hitler'i göz önüne getirelim; işte bu, buna benzer bir gelişmedir. Clinton gibi birisi etkisiz bırakıldı. Rabin gibi bir insan öldürüldü. Bunlar etkisiz kılındıktan sonra, NATO'nun gizli örgütü, gladiosu denetime alınmıştır. Bundan hiç kuşkusuz olmasın.

Özellikle Türkiye'de aniden ortaya çıkan bu hava -ki 28 Şubat ve daha öncesi, '91'le birlikte ele alalım, adım adım Genelkurmay her şeyi dizginledi. Girmeden, kontrol etmediği tek bir sivil kurum bırakmadı. Spor ve sanat kurumlarına bile sizdi ve denetimi mutlak ele aldı. Şimdi bu denetimler nicedir? Böylesine kritik bir günde dev gibi bir kararı vermek içindir. İsrail gibi bir toplumda bile barış yanılıları susturulduktan sonra her şey yapılabilir. Clinton'un gerçekten fazla savaş istemediğini biliyoruz, ama etkisizleştirildi.

Mesut Yılmaz'ın kendi partisine, kendi genel başkanına karşı marifetleri ortada. Bunlar ittifak yaptılar. İttifaktan da öteye iki özel faşist örgütün devleti ele geçirerek, demokrasiyi ve bütün sivil kurumları bastırarak çok gizli bir anlaşmayı Ortadoğu halklarının başına patlatma girişimidir.

Bu vesileyle özellikle İsrail kamuoyuna da söyleyorum; orada bir barış yanılısı dalga olduğunu biliyoruz, ama bu etkisizleştirilmiş. İsrail ve Türkiye'de böyle bir güç oldu mu; öte yandan Clinton'ın durumu, Avrupa zaten Palme'den beri ciddi bir demokraside sahip değil, İran bu tarihlerde Afganistan'la meşgul edilmiş, Avrupa Kosova meselesi ile meşgul ediliyor ve adım adım geliyoruz bizim savaşın başlama tarihine.

Bu işte çok ilginç olan, bizim Ankara'dan çıkışımıza kadar gidiyor olmasıdır. Sürekli böyle bir komplomantıyla tasfiye edilmemiz gibi bir gelenek var. Tesadüfen biz de şimdije kadar bu duruma düşmedik. Diyeceksiniz ki sen nasıl kurtuldun? Sanırım halkın dörtlüklerini, dörtlüklerin, yazarların, gazetecilerin merak ettiği konu bu. Şimdi bu hala benim üzerinde durduğum bir husus. Tam aydınlatılmamakla birlikte, komplon biraz tesadüf, biraz şans, biraz da tedbirlerle sanıyorum aşıldı.

"MED-TV niye Cuma günü karartıldı?" diyorsunuz. Bu konuda bizim gazetecilere bir eleştiride de bulunuyorum; aslında "neden bugün" sorusunu sormalıyınız ve cevaplandırılmalıdır. "Alışılmıştır, TC her zaman böyle karartma yapıyor." Hayır, her zaman yapmıyor. Özellikle "bugün"

"Süreci dikkatle izleyelim; büyük bir Ortadoğu barışı gerçekleşecek. Ortadoğu sürecinin gerçekleşmesiambaşa bir tarihi süreç başlatacak. Şimdi Kurt-Türk savaşımında da Özal'ın konumu gerçekten ciddi bir barış süreci başlatılabilir. Belki de bin yıldır Kurtlerin aleyhine olan ve neredeyse Kurtlerin tasfiyesiyle sonuçlanacak bir süreci barışla halletmek istediler, bundan kuşku yok. O da katledildi."

neden yaptığı çok önemlidir ve çok ciddi nedenleri vardır.

O gün aslında biz havadaydık. Şahsi kanaatime göre ileride herhalde daha da netleşir. İşte bu savaşın başlayabilmesi için bahsettiğim füzeler, uzun mesafeli uçaklar, gemideki hazırlıklar, Akdeniz kıyısındaki gemide bulunan füzelerin kusması benim içindir. Şahsimin hangi saatte hangi mekanda olduğunu tespit edilmesi gerekiyordu. Şimdi dikkat edilirse "Apo" deniliyor, başka bir şey denilmiyor. Gazeteler manşet atmıştı; "Ya Apo, ya savaş" diye. Aslında bu doğrudydu. Bütün her şey gelip bende kilitlenmişti. Savaş başlayacak, ama bu adam nerede? Suriyeliler şaşkınlıktır; "Nerede olduğunu bilmiyoruz" diyorlar. "Hayır, bulup getireceksin" diyorlar. "Zaman verin" diyor Suriye. "Hayır, zaman tanımamız" diyorlar. Zaman bitti. Sıfır noktasına geldi, büyük kemiğe dayandı. Şimdi savaş kararı da kesin, fakat benim nerede olduğum çok önemli.

Yine aldığımız bazı bilgiler var: Peşimizde olanlar var. Tıpkı '96'daki gibi yakalananlar da oldu. "Bize göre bugündeler kesin bombalamaların olması gereklidir" diyorlar. Bunlar da gönderdiği ajanlardır. 9 Ekim'de bombalama olacak. Olabilir mi için gerçekten nokta ve saat gerekiyor. Tıpkı Sudan'da olduğu gibi, yer ve saat belli olmalı.

O günde telaşa bakın; Mesut Yılmaz "Bitti, son uyarı" dedi. Asıl savaş kararı var, bunu herkes biliyor. Meclisten de "tek yumruk, tek ses" diye karar ve tam yetki de alındı. Fakat tesadüfen, işte o gün bizim noktanın, yerin, saatin belirlenmesi için de son üç günde yaptıkları bir iş vardı bana göre. Bu biraz daha aydınlatılmaya değer bir husustur. Gerçekten o saatte nerede olabileceğimizi bazı dostlara söyledik. Ve o dostlar, şimdi kuşkuluyorum demeyeceğim ama araştıracagız, o saatte bir sözü yerine getirmek durumundaydız. O sözü yerine getirdikleri gibi, "Filan saatte mutlaka şöyleden sonuclarabilecek bir hareket tarzı içinde olacaksın" dediler. Ben bunu kabul etmedim. Neden bu saatte ille şöyleden olacak diyezsunuz? "Ben bunda bir komplonu görüyorum" dedim ve kabul etmedim.

Her şey tamam ama ben yokum

Bu durum bir iki saatlik ciddi bir tartışmaya yol açtı. Ki, yüzde yüz beklenmeyen bir şeydi. Bu da geçen cuma akşamı oluyor. Böyle bir tartışma ile hayretler içerisinde kaldık. Demek ki, "bir tür oyuncu oynadınız" diyoruz. Neden bu saat böylesine ısrarla dayatıyorsunuz? Ayrıca tersini dayatıyorsunuz. Hem saatı, hem tersini. "Bizim için bu kesinlikle bir komplot" dedik. Kabul edilemez tartışması içinde biz mekanımızı ve bu mekana bağlı olarak zamanı, anladıkları ve bekledikleri gibi değil de başka türlü gerçekleştirildik. Bu bir şansı, bir tesadüftü veya bir tercihti. Pek o kadar önemli değil, bunun üzerinde durmayacağım.

Yani o füzelerin kusacağı saat bekledikleri gibi çıkmadığı gibi, mekan da bekledikleri mekan değildi. İki mekan seçmişlerdi, her iki mekan da gidebileceğimiz mekanlar olmayınca plan yürümedi. Şunu çok açıkça söyleyebilirim ki; eğer o saatler kendilerinin beklenenleri gibi gerçekleşseydi, bu Ortadoğu'da yeni bir bölge savaşı demekti. Tıpkı Glancy'nin "Savaşa Yol Açılan Eylemler" kitabından olduğu gibi bizim olduğumuz yeri -ki onlar Suriye'de biliyorlar-, o noktayı bombalayacaklardı. Ekonomik hedefleri nasıl bombardaya-

caklarına dair gazetelerde birçok kroki çizilmişti. Sanırım bu krokilere dayalı olarak Suriye'nin bütün ekonomik hedefleri ve bir de Başkanlık Sarayı gerçekten bombalanacaktı. Türkiye'de karikatürleri bile çizildi. Sayın Hafız Esad'ı nasıl yerle bir edeceklerini, paramparça edeceklerini, rejimi yıkacaklarını, yeni bir rejim getireceklerini bütün gazeteler yazıyor. Parlamentoda partilerin hepsi konuşmuştu. Nasıl ders verecekleri, Suriye'ye neler yapmak gerekiydi program gibi dile getirildi. Bu savaş böyle başlarsa, sözde teröristçe -ki dediğim gibi kitapta da yazıldığı gibi acaba sonuç nasıl olurdu? Düşünmek bile korkunç. Bunun hala şaka mı veya bir romandan alıntı mı olduğunu dünya anlamaya çalışıyor.

Hedefleri buydu, olmamasının tek nedeni bizim o noktada olmamamızdır. İşte MED-TV'yi şimdiden anlayabiliyoruz. Neden aniden karartma? O da bunun bir parçası. Biz sağ olsaydık, konuşacağım o akşam veya artık diyelim o olay gerçekleştiğinden sonra MED-TV'yi konuşturmazlardı. İşin püf noktası bu.

O büyük operasyon başladıkten sonra Kürtlerle ilgili fazla bir şey konuşmamaktı. Muhtemelen propaganda yapacak MED-TV, -dikkat edin bu çok

insafsız bir şey. Tabii daha da bunu düşünecek olursak, iş daha büyük.

Suriye rejimi yıkıldıktan sonra, zaten on bin askerin o zaman Irak'a girdiğini biliyorsunuz. Herkes şaşırıyor, neden bugün? O günlerde on bin asker... Aslında bizimle de bağlantısı olacak biçimde planlandı. Zaten bundan üç-dört gün önce KDP on sekiz genç kızımızı imha etti. Bu zor durumdaki genç kızlarımızın imha edilmesi de bu planın bir parçası. Güya tedbirlerini almışlar, savaş böyle parça parça başlatıyorlar.

Washington anlaşması aslında Kürtleri yaniltmanın en çirkin belgelerinden birisidir. Ortada öyle uylanacak bir anlaşma yok. Sırf KürDISTAN'da olası bir direnmeyi, bir birliktelığı boşça çıkarmak için önlere atılmış bir av. Bekliyorlar, "gitmeyin" diyor. Dikkat edin devşirme Mesut Barzani, "20 Eylül'de doneceğim" dedi, ama dönmedi. Hala dışarıda, akıl hocaları söylüyor: "Apo bitirdikten sonra, bir de Suriye ve bilmem şurası burası düşürüldükten sonra girin, zaten oralar sizindir." Böyle gafil ve sersemce o planlara, oyunlara gelebilecek kişilikler. Bu plan uygulansa belki Ortadoğu düşer, ama sonrası ne olur?

böyle bir kararlılıklar var. Birinci Dünya Savaşı öncesi durumu boşuna örnek göstermedim. Benim burada ilerici insanlığa çağrı diye bir seyden bahsetmem gereklidir. Bunlar işleri önceden ayarlamışlar. Amerika'nın başı Clinton iki dizinden vurulmuş bir adamdır. Alacağı herhangi bir karar yok. Ellerindedir, tutusaktır. Dünyada hiçbir başkan bu hale getirilir mi? Fransa basını birdenbire Clinton'ın bu duruma düşürelmesine yönelik "yeter bu cinayet" dedi.

Bunlar önemli. Ses çıkarın var mı Türkiye'de? Cinayetler sonrası ortalık çetelerle, mafyayla dolmuş, siyasetçilerle nasıl iç içe geçmiştir! Bankaları nasıl ele geçiriyorlar? Korkunç ve vahşi bir biçimde insanların nasıl vurmuşlardır! İşte rejim bunların elinde. Her şeyi yapabilirler. Diğer de öyle; Rabin gibi etkili bir adamı tasfiye edenler, Clinton'ı bu duruma düşürenler neyi vuramazlar ki! "Sudan'ı bombaladık, dolayısıyla terörist Ladin oradaydı" Şimdi de, "Apo vurulacak, her şey de haktır. On dört yıldır bize bilmem ne kadar adam kaybettirdi" deniliyor.

Şimdi bu demagojiyi değerlendirmek gereklidir. Maalesef Kürt halkın gerçekte çok iyi bilmesi gereklidir ki, amansız bir direnmeye bu halkın adının ta-

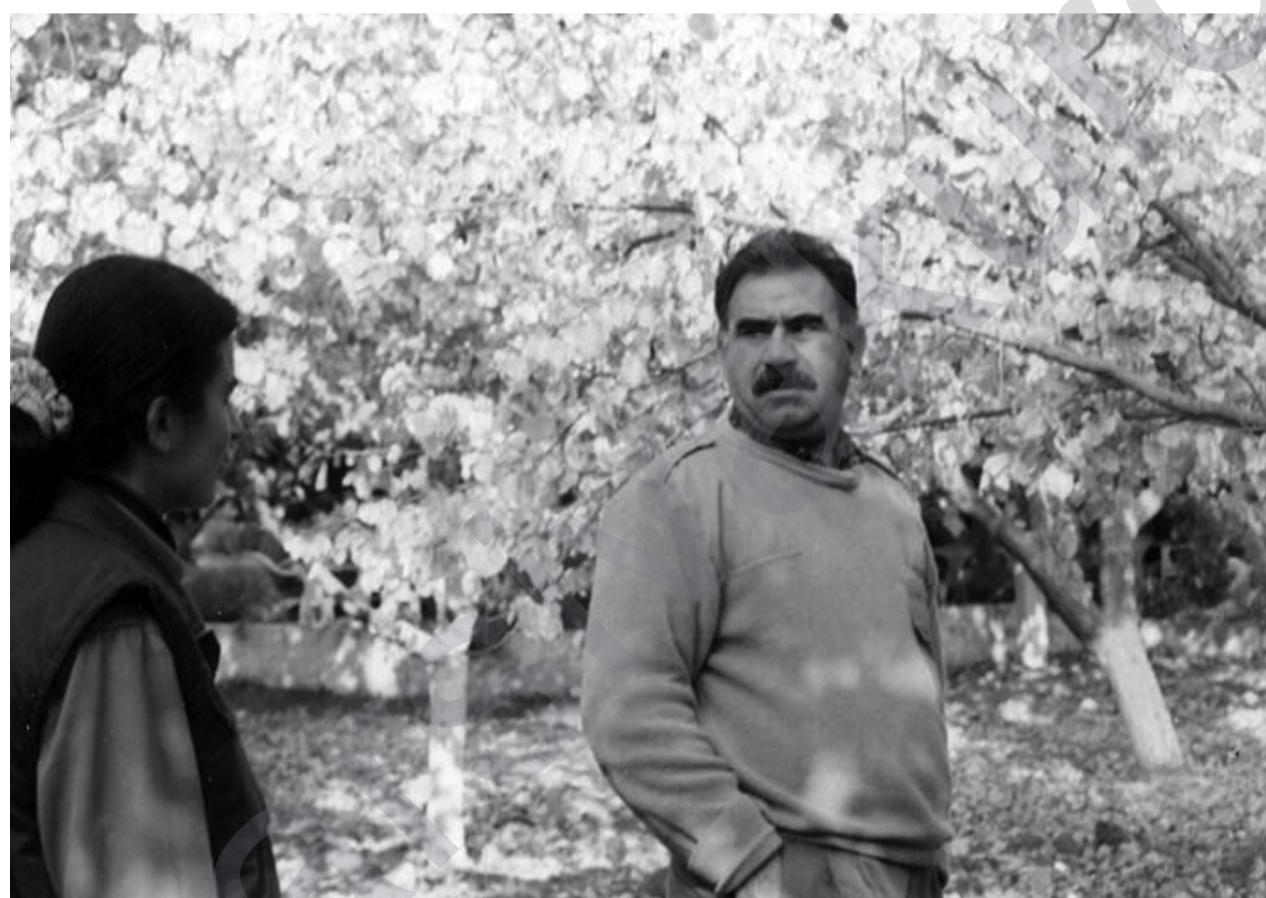
tılar. Bu tam başarıya ulaşmadı. Değidim gibi NATO'yu etkisizleştirip Kosova ile uğraştırırlar. Haril haril bölgeyi nasıl ele geçirilecekler! Bunları ben söylemeyeceğim, gidin yönetiminden sorun. Size ne oldu deyin, hepsi tuhaf. Mübarek, "Ortadoğu'da çok büyük şeyler olacak. Ben bunu önlmeye çalışıyorum" diyor. Arafat daha işin içinden bilmiyor. İnsallah bu konusmamı kendilerine çevirirler de biraz olayları anlar. Şimdi Arafat'ın ağızı birbirine değiyor, gidip Filistinlilere orada hak mı alacak?

Ben umutsuz değilim, direnirim. Ama halkın bundan sonra neler olabileceğini bilmesi gereklidir. Bunlar güçlü; NATO'yu etkisizleştirmişler, gladiosunu, bankasını ele geçirip üzerimize geliyorlar. Hala Akdeniz'de, Iskenderun'ın kıyısında füzeler tümüyle hududa serpiştirilmiş, benim yerimi güya tespit edecekler. Dünyada bundan daha büyük terör olur mu? Benim aklıma Hz. İsa'ya çarmıha germe hareketi geldi. Çarmıha germe hareketi de bu kadar şiddetli değildi. Bu kadar füze, bu kadar uçak, bu kadar hem karadan, hem havadan yönelik. Acalep bir şey. Benim bundan korktuğum, tasalandığım yok, ama işin gerçegini söylemek zorundayım.

Halkımız, aydınlar, gazeteciler bu haberin kaynağını araştırırlar. Mübalağa ediyorsam, söylemeklerimin hepisi belgeli değilse o zaman beni suçlayabilirsiniz. Ama bir gerçek. Gazeteciler, aydınlar kendi halkını aldatmamışlardır. Gerçekleri olduğu gibi ortaya koymalılar. Bu Hitler'in çığlığınıından daha dehşet bir çığlık değil mi? Adamlar bu kadar çığın olmasa, bu kadar mafyayla, bu kadar çetelerle iç içe olurlar mı? "Abi Başbakan da seni destekliyor" diyor. Bir canıbu kadar destekleyen bir Başbakan'dan her şey gelir. Yine suç ortaklarına bakın; Netanyahu, dediğim gibi cinayetler iktidara geliyor. Her şeyi yapabilirler.

Başarabilirler mi? Simdi tam başaramadılar. Tam başaramamaları için direneceğiz. Buradan halkımıza sesleniyorum; ben direniyorum, siz de direnen! Ben bilinçliyim, uyanıyım, siz de bilinçli olun, uyanık olun! Siz MED-TV'yi kapatamazlar diyezsunuz, ben de inanıyorum. Hatta biz de yaşarız ve kapatma fırsatı ellerine vermeyiz! Ama açıkça söyleyeyim, o gün o olay şu veya bu şekilde sonuçlanıysa, o zaman MED-TV diye bir şey kalmazdı. Geçen yıl MED-TV basıldıgında Belçika hükümeti, "Hükümet üstü bir baskı var" dedi. Biliyorsunuz jandarma yapıyor. Jandarma ise işte bu gladionun parçası. Buna benzer birçok şeyi Belçikalı yetkililer söylüyor. O zaman da sanırım buna benzer bazı durumlar vardı. Kritik anlarda basın-yayın organlarını kapatma bir tedbirdir.

Düşmanı, faşizmi abartalım demiyor, ama çok ciddi, en az Birinci ve ikinci Dünya Savaşları öncesi faşist gelişmeler kadar ciddi bir faşist gelişme var Ortadoğu'da. Zaten Mesut Yılmaz, "Dünyayı başlarına yıkarız. Dünyayı karşıma aldı. Hiç kimse bizi durduramaz" diyor. Gerçekten de dünyayı karşısına almışlar ve güçlüler de. Gizli kuvvetleri var, mekanizma ellerde. Gizli NATO mekanizması deyip geçmeyin, 1980'lardan beri Türkiye'yi yöneten mekanizmadır. Iskenderun'a gelip dayandı. Iskenderun deyip geçmeyelim, orada Ortadoğu'yu bu operasyonla adım adım kontrol altına alacaktır. Bu bir dünya savaşı değil de nedir? Şimdi belki abartma denilebilir, ama değil. Gerçekler söyleşinsin. İşte dediğim gibi noktam belli değil, ben ne yapayım?

önemli, yanı sizler gazetecinizin ama olayları çok dar ele alıyzsunuz- direnecek, karşı çıkacak bu savaşa. Dolayısıyla bu muhalefet organının susturulması gerekiyor. Bu bile kendi başına bir belge, bir veri. Neden hiçbir gün değil de, 9 Ekim cuma akşamı?

Her şey ayan beyan ortada. Rezilce, çirkefçe, alçakça, namussuzca kendilerini ele verdiler. Mesut Yılmaz'ın 6 Mayıs komplosundaki duruşunu hatırlattım. "Çankaya'da Genelkurmay, Demirel ve Mesut ayakta bir zirve yapılırlar" O zaman gazeteler böyle yazmıştı. Mesut, "6 Mayıs gününü bekleyin, çok önemli açıklamalar yapacağım" diyor. Açıklamaları yapacağı o akşam haberler, "Apo gitti" diye verdi. Sonra olmadı, başarılımadı deyip basın toplantısını yanında kesti. Gazeteciler, "Neden hiçbir şey konuşmadın?" diye sormuşlardır. Çünkü komplot gerçekleşmemiştir. Şimdi de öyle. Türkiye sönüdü, yumuşadı sözde ve avını elinden kaçırdı. Ama bu çok çığlıncı bir gelişmeyi. Bir kişi için bütün bir ülkeyi yerle bir edecek, hem de yirmi dört saat içinde. Ne Başkanlık Sarayı kalacak, ne ekonomik hedefler, ne havaaalanları. Neymiş de, işte bir "terörist'i öldürmüştürler. Tıpkı Sudan'da olduğu gibi. Ya olur, ya olmaz. Ama bu çok zalimce, çok

Ortadoğu düşürülecekti

Ortadoğu gerçekten düşürülecekti, o güçleri de var. Tekrar vurgulayayım, Afganistan'da Talibanlar boşuna çıktırmadı. Geride direnecek fazla Arap ülkesi yok. Nereye kadar giderlerdi? Stratejik ittifakı bir kez daha göz önüne getirelim; ekonomik, askeri, siyasi ve Netanyahu'nun birkaç gün öncesinde söylediği Ortadoğu çapındaki bir ittifak ve Körfez Savaşı'ndan daha ağır bir savaş dayatması. Saddam'a yönelik geliştirilen savaştan, yine 1982'deki Güney Lübnan savaşından daha büyük bir savaş. Bunlar sıradan olaylar değil. Bize uygulayacakları hepsini aşan, adım adım Lübnan'ın, Irak'ın çökertilişidir. Suriye ile birlikte bütün Ortadoğu'nun düşürülmesi hedefleniyor. İşte Hitler'in çığlığını... Düşündürüşü bir rayı, dünyayı kana buladı. Nereye kadar? Bu da öyle olacak. İşler böyle. Ben biraz roman havasıyla verdim, ama gerçekler böyle.

Yarım kalmış bir operasyon. Baltaları çıkarmışlar, bir türlü gömmek istemezler. İşte bu nedenle başta Ortadoğu halkları ve tüm ilerici insanlığa olmak üzere geçmiş olsun diyorum. Benim yemin bulunmadı ve füzeler yöneltilemedi. Şimdi yeniden deneyecekler,

rihent silinmemesi için büyük çaba harcadık. Şimdi bu halk biraz kendini tanıtmaya başladı ve sen bu halkın sonunu getireceksin. Bu terör değil de nedor; hem de korkunç bir terör! Dikkat edin, Güney'de kendi uşakları eliyle bir otonomiyi bile kabul etmiyorlar. Bu çok önemli. "Tek bir Kurt otonomisi bile olmayacak" diyor. Peki bu rejim Kürtleri bitirmeyecek mi? Bizden sonra kaç Kurt kalacak? Biraz dikkatli olalım. Bırak barışı, Kurt kalıyor, Kurt tarihten silinecek! Birkaç usağın kalmasını siz Kurt olarak addetmeyin!

Bin tanesi küçük bir grup kızın üzere gidip paramparça ediyor. Bnlardan Kurtçülük mü beklenir? Durum bu kadar vahim. Yani Kürtlere bir şey kalmayıp. Ben düşünün, ben sevin veya beni yerin demiyorum, ama biraz gerçekçi olmanız gereklidir. Bu söylediğim noktalari başta Kurt aydınları, siz gazeteciler neden incelemiyorsunuz?

İşte, Şemdin birdenbire barışı keşfetti. Barış savaşçısı olacak. Şemdin Kurt barışı yapacak. Ben de barış yapacağımı sandım. Elim uzattım, ama elim havada kaldı. İşte barışın karşılığı 'ikinci hafta' meselesi. Barış elimizi bir el gelip tutacak diye düşündürken, korkunç bir savaş planı çıktı karımıza. Tarihte de hep böyle yap-

Mesele ruhumuz, mesele bilincimiz

Her şeyden önce bu tehdit benim şahsına değildir. Özellikle biraz ulusalıktır, biraz siyassallık kokan aydınlarımızın veya halkımızın bunu iyi anlaması gerekiyor. Ben kendimi koruyayım, korumayayım, mesele sizsiniz. Biz 'barış' dedik, işte karşılık bu. Sınırlı haklar diyoruz, kelime düzeyinde bile kabul yok. Herhalde bunun önlenememesi için tümümüzün Kürtlükten vazgeçmesi gerekiyor. Sadece benim vazgeçmem de yetmez. Çünkü benim cezam ağır. Bunlara göre kırk bin kişinin sorumlusuyum. Şimdi siz de Kürt olduğunuz için sorumlusunuz. Dolayısıyla ya vazgeçeceksizez, ya da dört dörtlük işbirlikçilik yapın desem belki affederler. Bu şartlımadır. Durum bu kadar vahim. Kendileri her gün bunu söylüyorlar.

Nasıl ki Ermeniler, cumhuriyetin 75. yılında Grekler, Asuriler-Süryaniler ve diğer azınlıklar bitirildi, Kürtler de bitirilecek. Şimdi cumhuriyetin 75. yıl hatırlasını buna denk getiriyorlar. Korkunç, çılgınca bir girişim. Biz barış, cumhuriyetin demokrasi birliktelliğini sağlayalım dedik. Nerede bunlar şimdi? Hiç yok ortada. Sınırlı Kürt haklarının kabulü dedik, kelime kabul etmiyorlar; yalnız Kuzey'de değil, Güney'de de kabul etmiyorlar.

Halkımız ne yapabilir? Önce düşünmesi gerekiyor. Kendini savunmayı bilmesi gerekiyor. Benim için değil, benim özel savunmaya ihtiyacım yok. İstesiniz de beni savunmanız zor.

Kaldı ki, benim böyle bir şeye fazla ihtiyacım da yok. Ama sizlerin kendinizi savunmaya ihtiyacı var. Eğer gerçekten ulusal onurunuza sahip çıkmak istiyorsanız, gerçekten özgürlük diye bir iddianız varsa kendinize sahip gırmamanız gerekiyor. MED-TV'yi susturamazlar diyorsunuz; mesele MED-TV değil, mesele ruhumuz, mesele bilincimiz. Sadece susturulmak değil, köküne kibrıt yakılıyor!

Füzelerin niteliğini göz önüne getiriyorsunuz? O korkunç faili meşhul cinayetleri göz önüne getirelim, şanda Kürdistan'daki operasyonları göz önüne getirelim. Ben buradan bizim gerillalara da söyleyorum; yapmayı diyorum, şimdiden kadar sizin yaptığınız savaş değil. Ya tanyarak, kurallarıyla savaşın, ya da savaşmayın.

Halkımıza da söyleyorum; Kürtlüğünze sahip çıkacaksanız ya tam sahip çıkış ya sahip çıkmayı, çünkü siz imha ederler. Ulusal onurdan vazgeçilmez. Nasıl dinden, imandan vazgeçilmezse, ulusal kimlikten de vazgeçilmez; ama karşınızda bilerek kimliğinizde sahip çıkış, kimliğinizin gerlerini yerine getirin.

Unutmayın ki, doğru bir yorum bile yapamıyzsunuz, karşınızda kendi yamıyzsunuz, kendinizi nasıl savunacağınız? 'Başkan'ı koruyalım, övelim' iyi de, kendinizi nasıl koruyacağınız? Biraz gerçekçi olalım. Bunları söyleken hiçbirini küçümsemiyorum, ama tehlike herkes için büyük. Burada parti farkı kalır mı artık?

Dikkat edin ortada Kürtlüğe yönelik bir saldırı var, hiçbir şey kabul etmeyen bir saldırı. Tehlike yalnız Kürtler için değil, bölge halkları, hatta ileri insanlık

için var. Mümkünse anlayışlı olan ülkelerin, yönetimlerin daha iyi dayanışma içerisinde olması gerekiyor. Ben bu vesileyle Kürdistan'a, özellikle bir türlü kendilerinden beklenen destek ve dayanışmayı gösteremeyen başta Ortadoğu halklarının, Ortadoğu'nun ilericisiyim diyen güçlerin, hatta yönetimlerinin bu konuda bir kez daha politika ve yaklaşımalarını gözden geçirmeğini, bahsettiğim ve biraz da rapor olarak sunduğum bu değerlendirmeler üzerinde düşünmelerini istiyorum...

Komşu halklara sesleniyorum! İran'dan tutalım bütün Arap ülkelerine kadar, tehlike size dayanmadı diye sessiz durmayın. Eğer Suriye düşseydi ortada Arap dünyası diye bir şey kalır mıydı? Onun için namuslu, onurlu Arap halkın da olup biteni doğru kavraması ve Kürt politikalarını iyi gözden geçirme gerekiyor. Öyle terör deyip işin içinden sıyrılmak yerine, en büyük terörün ne olduğunu bilerek doğru tavır almaları gerektiğini vurguluyorum. İran için de bunu söyleyorum. Bu durumu yaşıyoruz diye, şimdiden kadar durduğu gibi durmaması, özellikle de Türkiye yanlısı bir konum içine girmemesi konusunda uyarıyoruz. Operasyon başlasaydı herhalde İran'ın da fazla ayakta kalır yanı olmayacağı. Biraz gerçekleri göğerek İran'ın daha derli toplu, özellikle Kürtlere ve Ortadoğu'ya yönelik doğru bir tutum içinde olması gerektiğini vurguluyorum. Gizli saklı politikalarla sonuç alınamaz, ne müslümanlığa, ne insanlığa herhangi bir yararı olamaz.

Türkiye halkına da seslenmek istiyorum. Bu kadar çılgın faşist bir girişimle Ortadoğu halklarının üzerine gelmeleriyle Türk halkı ne kazanacak? Çok şey kaybedilmeyecek mi? Bu faşist tirmandırılışa karşı daha ne zaman kadar susarak, alet olacağınız? Ne zaman çetelerin üzerine giderek hesap soracağınız? Kaybeden sizler oluyorsunuz. Türkiye halkın ne duruma geldiği çok açık değil mi? Türk aydınlarına sesleniyorum, neden gerçekleri doğru anlamıyorsunuz? Neden bu savaş çılgınlığına alet oluyorsunuz? Bir gün antifaşistler, devrimciler kazandığı zaman ne diyeceksiniz?

Bu arada Türkiye'nin bazı yöneticilerine de sesleniyorum! Haydi, ben teröristim peki bu Kürtlere neden en ufak bir hak tanınmıyor? Neden Kürtleri cumhuriyet aşkına yok etmek istiyorsunuz? Kimi sosyal demokratik adına; özellikle Deniz Baykal, "Başı ezilmeli" diyor. Ecevit, "En ustası benim, en iyisini ben ederim" diyor. Bu nasıl bir çılgınlık? Yani sırı cumhuriyet hatırı için yetmedi mi Kürtlere kullanmanız, kıranız, yok etmeniz? Bu uğursuz, faşizmi bile aşan yok etme eylemleriniz durmayacak mı?

İste diğer partiler; "ben nasıl daha iyi savasırım" diye çılgınlık yapanlar; Fazilet Partisi, müslümanlık adına ne oldu, nasıl oluyor da kayıtsız şartsız destekleyeceğiz diyorsunuz? Netanyahu ve Mesut ittifakının bütün müslümanlara karşı olduğunu bilmiyor musunuz? Bunu çok iyi biliyorsunuz, ama neden bu kayıtsız şartsız destek? Bölücü bir şovenist olduğunuz, kaskatı Türk milliyetçisi olduğunuz ortaya çıkmıyor mu? İslamlık nerede kaldı? Bugün maskeniz düşmedi mi? Bir müslüman ülkeyi yok etmek ne kadar müslümanlık adınadır? Buna hakkınız var mı?

İste diğer partiler; "ben nasıl daha iyi savasırım" diye çılgınlık yapanlar; Fazilet Partisi, müslümanlık adına ne oldu, nasıl oluyor da kayıtsız şartsız destekleyeceğiz diyorsunuz? Netanyahu ve Mesut ittifakının bütün müslümanlara karşı olduğunu bilmiyor musunuz? Bunu çok iyi biliyorsunuz, ama neden bu kayıtsız şartsız destek? Bölücü bir şovenist olduğunuz, kaskatı Türk milliyetçisi olduğunuz ortaya çıkmıyor mu? İslamlık nerede kaldı? Bugün maskeniz düşmedi mi? Bir müslüman ülkeyi yok etmek ne kadar müslümanlık adınadır? Buna hakkınız var mı? Bu çılgınlık plan-

"Umarım Türkiye'de de yakında bir değişme olur, barış yanlıları çoğalar ve bir an önce barış yanlıları ile birlikte büyük bir barış kampanyasıyla başarıya doğru gideriz. Ama halkımız bunu kendi direnmesiyle bağlantılı olarak gerçekleştireceğini bilmelidir. Korkmadan, her zamankinden daha fazla başarıya yakın olduğunu bilmelidir"

Şimdi bu gerçekler ortaya çıktı. Çarpıcıydı ve umarım herkes uyandı. Bu bile bu gidişata dur deme imkanını sağlayabilir. Gerçekler bu kadar acı. Benim için, "susmuyor konuşuyor, durmuyor yapıyor" diyorlar. Elbette bende biraz insanlık onuru varsa, nasıl tek başına başladıysam ve bugüne kadar geldiysem, bundan sonra da yapmaya devam edeceğim. Gelin barış yöntemiyle bu meseleyi çözelim diyenler sizler değil misiniz? Nerede o barışçılar? Hani o söz verenler? Uyanık olduğunuzu, bazı ittifaklarla durumu kurtardığınızı sandınız.

Bu Türk zihniyetini biliyoruz. Müslümanlık adına iki yüz yıl üç yüz yıl halklara kan kusturdular. Yüz elli yıldır sözüm ona Batı değerleri adına bu sefer Ortadoğu halklarına kan kusturuyorlar. Şimdi de İsrail, daha doğrusu bir saçı hukmet adına sırı başkanlığı kurtarmak için aynı zihniyeti estiriyor. Faşist Türk zihniyetini estirerek, tarihe sözde büyük işler başaran kahraman olarak geçecek. Beni tasfiye ederek Türkiye'yi büyük bir tehlikeden kurtarmış olacak. Kafasına koyduğu bu. Yemiyor, içmiyor, yatıyor, bu he defi gerçekleştirecek. İşte, İsrail hükümetinin emrine girdiniz. Şimdilik buna bir not düşelim, biz de ilerde hesap sormasını bileyeciz.

Şimdi sen kendini çok akıllı, çok iyi politika yaptığı sanıyorsun, bizi ise bir hiç yerine kojuyorsun. Dün yanın yeresinde olsa füzelerini hazır tutuyorsun. Savaşlığın kişi bir halkın insanı, ulusal kimlik derdi peşinde olan bir kişi. Halka demokrasi, biraz barış diyoruz. Biraz kimlik, biraz şeref, onur diyoruz. Niye buna saldıryorsun? Biz sana Kürtlerin bazı temel haklarını tanı dedik, bir halkı ve öncü gücü PKK'yi ortadan kaldırmayı değil. Binalar yapılsın, ben bir daha konuşmayaçağım, yeter ki Kürt halkına bazı haklar tanınsın.

Buradan dünyaya ve Avrupa'ya sesleniyorum!

İkide bir "PKK terörü", "PKK savaşı" deyip kendinizi kandırmayı. Mesele ben isem, ağızımı kapatırmam, PKK'yi de kaparım, ama o zaman sizler de Kürtlere birtakım haklar vereceksiniz. Çünkü bu müttifiniz Amerika'ya ikide bir "PKK teröristi", "Suriye'deki terörizm" diyor. Hayır, Suriye'deki terörizm kalmadı. Peki, sizin o korkunç füzeleriniz "terörist füzeler" değil mi? O korkunç gemilerinizdeki silahlar bir kişiye karşı korkunç değil mi? Haydi ben halloldum, Kürtlere ne vereceksiniz? Haydi, bütün kudret sizin elinizde, peki Kürtlere barış hakkı, demokrasi hakkı tanyacak misiniz? Süreci başlatın, ben konuşmayaçağım. Ama yok vermeyecekseniz; "hallettik", "bitirdik" diyeceksiniz, hayır, tek başıma da olsam ben bu mücadeleyi daha da tırmadıracığım. Bunun başka çaresi var mı? Sizin insanlıkla, demokrasıyla, barışla en ufak bir alakanız var mı? Bu çılgınlık plan-

ıra bakın; bir kişi için bu kadar silah devreye sokulur mu? Bu kadar silah, bu kadar dev gibi bir ordu bir kişi için harekete geçirilir mi? Hayır, mesele bir kişi değil, mesele tüm halklar, mesele ilerici insanlık. Susturmak istiyorlar. Elbette kendi üzerinde düşeni yapacağım. Gerçekler bu kadar açık. Herkesi bu temelde önce gerçekleri derinliğine kavramaya, mümkünse gücü oranında bu haksızlıklara karşı, zulme karşı durmaya, gerçeklerini yerine getirmeye çağıracağım.

Barış elimiz hala havada

Şimdiden bir barış olayı var. Bunu biraz açıklıyorum, daha da açıklayıım ki yerinizi, konumunuzu çok iyi tanıyın. Şemdin dün, "bir barış çağrı yaptı" diyor. Bu kimin çağrıdır. Kim nasıl barış istediğini bilmeli. Barış Rabin de yapmak istedi, ama öldürdü. Barış Özal da yapmak istedi, ama öldürdü. Bunu hala görmeyecek misiniz? Hangi barış? Barış kim katlediyor? Hem de en yakınlarını, devletlerinin en değerli insanlarını kim katlediyor? Bunlar barış yapabildi mi? Bana barışı soracağınız, barışa şans veren bir kişi görebiliyor musunuz?

Kürtlere biraz dikkatli olmalı; hele o ittifak yaptıkları diye. Sözüm ona Şemdin'in ağzından çıkarılan "barış" bize büyük hakarettir. Bu barış değil, dikkatli olun! Ellerimiz hala havada. Tutsak edilmiş bir halk konuşamaz. MED-TV susturuluyor. En basit bir düşünce imkanı yok ediliyor. Kendinizi aldatmayın! Ortada yok etme var. Ortada faşist canavarlar var. Müthiş çalışacağız. En temel görevim bu. Ben gerçekten burada kendimi düşünmüyorum. Havadayken şunu düşündüm; keşke bu halkın biraz gücü olsayı da, hatta bir aydın olsayı da bu oyuncular görebilsese, konuşabilseydi, kendini koruyabilseydi. Benim derdim bu.

Bu haksızlık nasıl sineye sığdırılacak? Biliyoruz bunu kabul edecek ve bu durumda insan nasıl yiyecek, içecek, yatacak? Bu kadar büyük haksızlıklar karşısında bu mümkün mü? İşte, bunu durdurmak gerekiyor.

Ne yapabilirim?

Elimizde bazı imkanlar var. İşlerimi daha iyi yapmaya çalışacağım. Daha derin düşünmeye çalışıyorum, daha iyi planlar geliştirmek istiyorum. Yaşamımızde gerçekleştirebileceğimiz kendini güçlendirmeli. Kendini daha iyi örgütleyerek, giderek her şeyi bundan sonra bir kampanya havasında düzenlemeli. Hiç olmazsa bu hayatı tehlikeyi bertaraf etmeleri gerekiyor. Ben de çalıştım, ama benim için gördüğüm tehlikeler çok somut. Elimden geleni yine yapacağım, ama esas itibariyle halkın kendini savunma gücünü, direnme gücünü iyi ortaya koyması gerekiyor.

Bizim partizanlara, gerillalara da söyleyeceklerimiz olacak. Şimdiden kadar yaptıklarını ben savaş olarak değerlendirmiyorum. İşte, daha dün "Gevaş'ta 52 gerilla imha ettik. Gare dışında 20'ye yakın genç kızı vurduk" diye kahramanlıklarından bahsediyorlar. Şimdi bu durumda kendilerini savunmaları gerekiyor. Gerilla eğer savaşacaksa çok ciddi savaşmalı. Artık eskisi gibi de savaşçılık olmaz. Böyle sav-

sacıklarına bırakılsınlar diyorum. Savaşa iyi bilmeleri gerekiyor. Doğru dürüst bir mevzilenmeye bile dağda yapamayanlar, bu kadar açık mevzi savaşına girenler gerillaci olamaz.

Halkımızın cephesi için de söyleyüorum; Avrupa'da kampanya düzenliyorsunuz, yardım kampanyanızı güçlendirsiniz. Biz bu kampanyayı, dayatılan katliama direnme imkanı olarak değerlendireceğiz. İnşallah bu imkanımız daha da gelişir. Sadece maddi bir kampanya değil, bir örgütlenme kampanyası olacak. Nerede, ne kadar güç ve ilişkimiz varsa hepini bir araya getirme kampanyası gibi değerlendirin.

Basın-yayın organizalarımız bu büyük tehlikeyi sürekli kampanya havasında karşılayarak işlemeli. Mehmetçik basını nasıl ayakta ise, Türk-Kürt aydınları, Kürt gazetecileri, çevik siyasetçileri de öyle olmalıdır; partisi ne olursa olsun bu tehlike herkesi ilgilendiriyor. Mesele yalnız benim meselem değil, onların da genel bir kampanya içerisinde birlik anlayışına gelmeleri gerekiyor. Birliğe, dayanışmaya daha hızlı adımlarla girmeleri gerekiyor...

Unutmayın ki, bunların çılgınlığı başarıya gitse, Avrupa'nın da çıkarlarına büyük darbe olacaktır. Gerçekten birçok halkın büyük darbeler alacağı aksıktır. Herkesin bu temelde sağduyu düşünmesi gerektiğini vurguluyorum. Umarım ilerici insanlık her zaman fırsatı alt ettiği gibi, bu seferki faşist çılgınlığı da alt edecektir.

Umarım önumzdeki günlerde aydınlarımız, yazarlarımız, gazetecilerimiz ve bizzat yoldaşlarımız bu konunun derinliğini bilince çıkarırlar ve tartışmaya açarlar. Özellikle halkımızın şiddetle aydınlanmaya ve olup bitenin değerlendirip ona göre tavrı almaya ihtiyaci vardır.

Ortadoğu halkları ve ilerici insanlık için de böyledir. Olay yarılm kalmıştır, savaş baltaları hala ellerinde. Kendimizi iyi savunmamız gereğini söyleyeceğim. Bundan sonra gerillamızdan tutalım yetmiş yaşındaki ak saçlı anneme, dedemize kadar; dualarıyla, dilekleriyle, dayanışmalarıyla bir olmanın önemini vurgulayacağım. Maddi ve manevi, ellerinden ne geliyorsa seferber etmeye çağıracağım. Özellikle bundan sonra daha etkili faaliyetler içinde olacağımızı belirtmek istiyorum. Çok gündemdeki teknik karar da umarım daha başarılı bir adım atarız. Mücadeleyi yenilmeyecek bir noktada gelişmeye devam edeceğim.

Isterdi ki bu süreç barışla neticesi lensein. Ama hiç hayale kapılmayalım. Dediğim gibi kendi başkanlarını, kendi başbakanlarını imha etmekten çekinmeyen bu kişiler barışa şans vermezler.

Umarım Türkiye'de de yakında bir değişme olur, barış yanlıları çoğalar ve bir an önce barış yanlıları ile birlikte büyük bir barış kampanyasıyla başarıya doğru gideriz. Ama halkımız bunu kendi direnmesiyle bağlantılı olarak gerçekleştireceğini bilmelidir. Korkmadan, her zamankinden daha fazla başarıya yakın olduğunu bilmelidir...

Hepinizi bu temelde selamlıyorum, saygılarımı sunuyorum.

"Halkımızın cephesi için de söyleyüorum; Avrupa'da kampanya düzenliyorsunuz, yardım kampanyanızı güçlendirsiniz. Biz bu kampanyayı, dayatılan katliama direnme imkanı olarak değerlendireceğiz. İnşallah bu imkanımız daha da gelişir. Sadece maddi bir kampanya değil, bir örgütlenme kampanyası olacak"

ÖNDERLİĞİ SAHİPLENMEK ÖZGÜRLÜĞÜ SAHİPLENMEKTİR

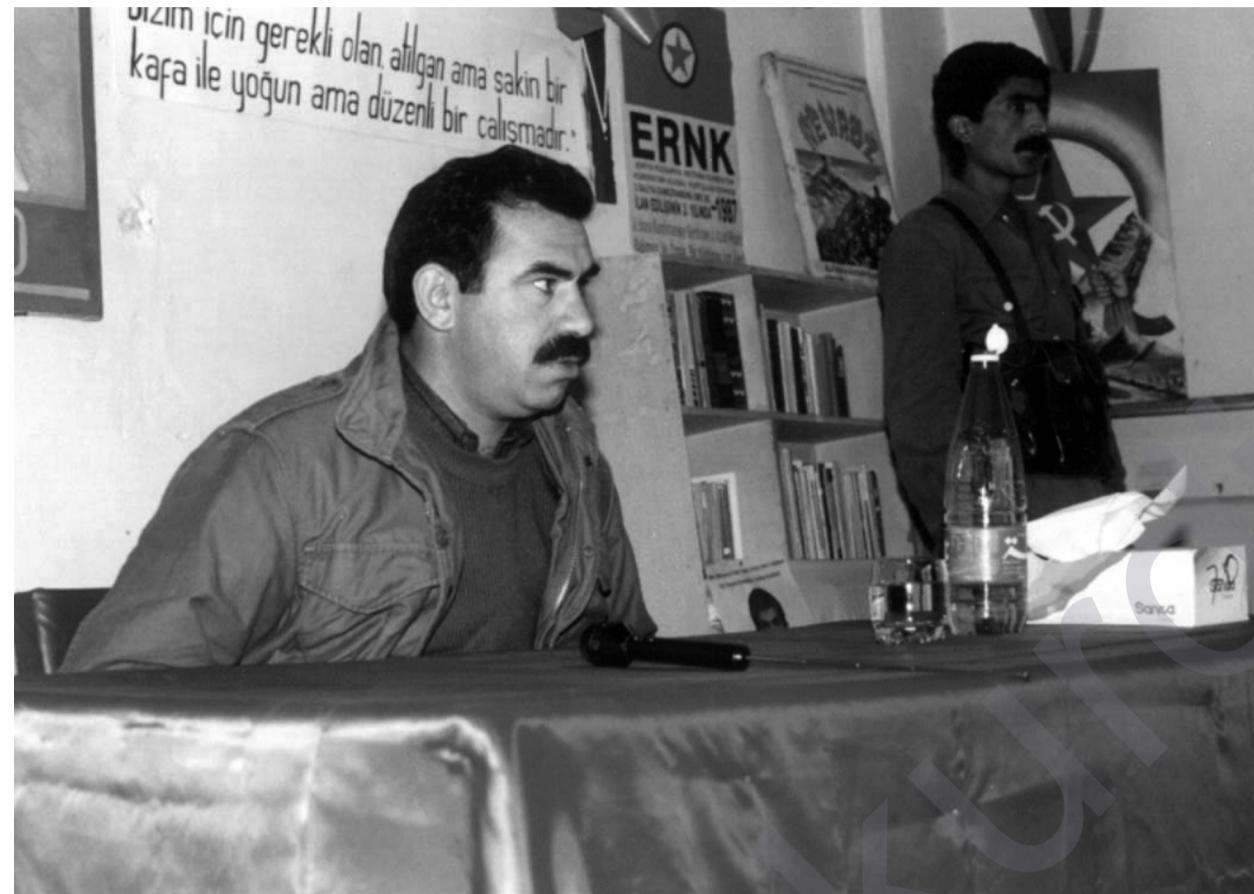
Halk Savunma Merkezi

Baş tarafı 32'de

Sonuç olarak, askeri bakımdan İran ve müttefiklerinin başarısız kaldığı, gerilla direnişinin kesin bir askeri başarı kazandığı tartışımsızdır. Elbette bu askeri başarı PJAK ve Doğu Kürtistan halkı açısından olduğu kadar Kurt özgürlük hareketi ve tüm Kürtistan halkı açısından da büyük ve ciddi siyasi kazanımlar sağlamıştır. Bu temelde biz bu büyük başarılarından dolayı tüm HRK komuta ve savaşçı gücünü kutluyor, kahramanlık çizgisinde yürütütlükleri büyük direniş selamlıyor, başarılarının her zaman devam etmesini diliyoruz. Bu büyük başarıının her şeyden önce Doğu Kürtistan'daki özgürlük mücadelemiz açısından büyük bir siyasi ve askeri hamle haline geldiğini ve bu sonuçların Doğu Kürtistan halkımızın özgürlük mücadelesine önemli bir ivme kazandıracığı açıktır. Bu temelde tüm Doğu Kürtistan halkını, gençlerini ve kadınlarını bu büyük kahramanlık direnişine sahip çıkmaya, PJAK ve HRK saflarında daha güçlü bir biçimde örgütlenerek Doğu Kürtistan'ın özgürlüğü için mücadeleyi yükseltmeye çağrıyoruz.

Her türlü saldırıya karşı tüm gerilla güçleri hazırlıklıdır

5 Eylül'den bu yana PJAK tarafından tek yanlı olarak yeni bir ateşkes durumu ilan edilmiş bulunuyor. Bu ateşkes konumu şu ana kadar çok fazla bir aksaklığa uğramadan devam ediyor görünüyor. Tüm Özgürlük hareketi ve gerilla güçleri olarak biz de hem bu ateşkes durumuna destek veriyor, hem de yaşanan gelişmeleri yakından takip ediyoruz. Elbette bu ateşkes durumu tek yanlı olsa da, kendi başına durup dururken ortaya çıkan ve ilan edilmiş bir olay değildir. Dikkat edilirse, PJAK-HRK güçlerinin herhangi bir askeri başarısızlığı sonucunda ortaya çıkan bir durum kesinlikle değildir. Tersine İran güçlerinin tüm saldırılardan kırılması temelinde gerillanın elde ettiği güçlü bir direnme başarısı sonucunda PJAK böyle tek yanlı bir ateşkes ilan etme durumunu gerçekleştirmiştir. Başarısızlık değil askeri başarının ortaya çıkardığı tek yanlı bir ateşkes durumudur. Dolayısıyla her ne kadar tek yanlı görünse de, elbette yalnız başına PJAK'ın ilan ettiği bir ateşkes durumu değildir. Bir çok dost gücün istemi, arabuluculuğu, ilgili tarafların bu yönlü eğilim göstermesi sonucunda içine girilen yeni bir siyasi çözüm arayışı sürecidir. Mevcut durumu böyle anlamak ve değerlendirmek gereklidir. Bir başarı ardından tek yanlı olarak PJAK ateşkes ilan etmiş ve tüm özgürlük güçleri tarafından destekleniyor olsa da, bu sürecin içerisinde birçok siyasi güç ve ilgili taraflar bulunmaktadır. Ateşkes eğilim gösterme temelinde siyaseten önemli yeri olan bazı güçlerin arabuluculuğu ile böyle bir süreç içerisinde görülmüş durumdadır. Bu bakımdan da

ciddiye alınması ve siyasi sonuç vermesi doğrultusunda çaba harcanması gerekmektedir.

Dikkat edilirse ortada somut ve açık bir durum yoktur. Her ne kadar arabulucuların konumu, İran yaklaşımıları çatışmanın sürdürülmemesinden yanaymış gibi görünse de, kesinleşmiş bir durum henüz söz konusu değildir. İran'ın ve arkasındaki güçlerin her an farklı bir tutum içine girmeleri de beklenmelidir. Zaten ilk saldırıda hiç beklenmediği bir durumda kalleşçe yapılmıştı. Bu bakımdan da başta HRK güçleri olmak üzere tüm gerillanın her türlü saldırı karşısında hazır konumunu sürekli kılmasın, her türlü saldırı olasılığına karşı hazır ve tetikte bulunması, gelişmeleri bu temelde yakından takip edip ona göre tutum alması, hiçbir zaman gaflet içine düşmemesi gereklidir.

Bölgedeki gelişmeler, Libya'da Kadafi yönetiminin düşüşü, Suriye'de gelişen çatışmalı durum, AKP yönetiminin ABD ve NATO'nun bir jandarması ve bölgeye dönük saldırıların karargahı olarak hareket etmesi, füze kalkanı projesini kabul ederek bunları Türkiye sınırları içeresine yerleştirmek istemesi, ABD'nin bölgeye dönük saldırılardan sürdürümesi İran rejimini ciddi bir biçimde zorlayan ve bu anlamda Kürtlerle çatışmadan geri çekilen bir duruma götürmektedir. Bu politik gelişmeler teorik olarak ele alındığında İran rejiminin özgürlük hareketimizle, PJAK güçleriyle, Kurt halkıyla herhangi bir çatışma içeresine girmesi çok fazla mantıklı görünmemektedir. Fakat bu sadece bugün için geçerli değildir. Dün de bu gerçeklik önemli ölçüde vardı, fakat ona rağmen ABD onayı

altında AKP hükümeti ile ittifak yaparak İran rejimi gerilla güçlerimize dönük imha ve tasfiye amaçlı saldırı yapmaktan geri durmadı. Zaten birçok güç geçmişte de aralarındaki sorunlara rağmen Kürtler karşısında birlik olmuştur. Bu gerçek de dikkate alınırsa, her zaman askeri bakımdan hazırlıklı olmak, ama ateşkes konumuna da tamamen uygun davranışmak gereklidir. Eğer ateşkesi etkili uygular, her türlü saldırı olasılığına karşı yirmi dört saatin her yanında tetikte durursak ve siyasi güçler de çözümleyici rol oynarsa, 16 Temmuz'dan bu yana yaşanan askeri çatışmaların ortaya çıkardığı askeri sonuçlar hem Doğu Kürtistan'da önemli yeni siyasi kazanımlar sağlar, hem de genel Kurt sorununun çözümü yönünde yeni siyasi adımların öünü açar. Bu olasılıkların tümü de gündemdedir. Dolayısıyla biz hareket olarak hem her türlü saldırı karşısında askeri bakımdan mevzide hazırlıklı olmayı, hem de her türlü demokratik siyasi çözüm imkanlarını sonuna kadar değerlendirmeyi öngörüyoruz. Eğer karşı güçler ve arabuluculuk yapanlar çözümleyici yaklaşılarsa, en son 2 ve 4 Eylül tarihleri arasında yaşanan çatışmaların askeri sonuçları üzerinden halklarımız açısından yararlı siyasal sonuçlar sağlanabilir. Böyle yakışılmaz da, zaman kazanmak için çalışırsa, oyalama, engelleme taktigine başvurulur, yeni fırsatlar kolları da yeni imha saldıruları içeresine girmek istenilirse, elbette bu biçimde gelebilecek her türlü saldırıya her an başta HRK güçleri olmak üzere tüm gerilla güçlerimiz cevap verecektir. Gerilla güçlerimiz her türlü

saldırıyı her zaman kırabilecek konumdadır ve bunun hazırlıklarını ve iradeli duruşunu da her zaman yetkin bir biçimde gösterecektir.

Türk askerinin ve polisinin savaşma gücü düşmüştür

İran üzerinden Kandil ve Xinêre alanlarına yönelik saldırıların Kürtistan genelinde yaşanan büyük mücadelenin bir parçası olduğunu açıkça ifade etti. Özellikle de bu durumun Kuzey Kürtistan'da AKP faşist sömürgeciligi karşı yürüttüğümüz mücadeleye bağlı olarak geliştiği tartışmasızdır. Nitekim Kurt halkı ve onun Demokratik Toplum Kongresi 14 Temmuz'da Demokratik Özerklik alanında bulundu. Kurt halkın özgür ve demokratik bir yaşamı kendi özgürlülüğü içerisinde gerçekleştireceğini ilan etti. Hemen bunun ardından İran üzerinden Kandil ve Xinêre'ye dönük bir askeri saldırı durumu ortaya çıktı. Gerilla güçlerimiz Zagros'tan Amanos'a, Botan'dan Dersim'e kadar bütün kuzey Kürtistan alanlarında saldırılar sırasında devrimci direnişi geliştirdiler, geliştirecekler. Gerilla çok sınırlı bir eylemlilik içerisinde olmasına rağmen, bu eylemlerde karşı da AKP hükümeti ve Türk genelkurmayı hemen uçaklarını Medya Savunma Alanları'na gönderiyor, ordusunu Güney Kürtistan'a yönelttiğini ilan ediyor. Gerilla ve halkla gerici güçler arasındaki çatışma Dersim'de, Serhat'ta, Amed'de, Mardin'de, Botan ve Zagros'ta yaşıyor. AKP hükümeti Kuzey Kürtistan'daki saldırılarını Amediye'ye, Duhok'a, Şeladize'ye, Diyan'a taşıra-

cağını söylüyor. Böyle bir saldırı tehdidine bulunuyor.

Dikkat edilirse, her ne kadar Türkiye Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan Kasımpaşa kabadayısı gibi davranış istese de, AKP hükümeti ve Türk ordusu gerilla karşı savaşma kararlılık ve gücünden yoksun bulunuyor. Bunun için de bir yandan savaş naraları atarken, diğer yandan gerilla karşı savaşa İran'a yüklemeye çalışıyor, Güney Kürtistan yönetiminin üzerine yıkmak istiyor, Irak yönetimini işin içine katmaya çalışıyor, ABD'ye ihale etmek istiyor. Yani bütün bunlar gerilla ve Kurt halkı karşısında AKP hükümetinin ve soykırımlı rejiminin savaşma, saldırısını yürütme gücünden yoksun olduğunu açıkça gösteriyor. Aslında Türk askerinin ve polisinin savaşma gücü düşmüştür. Otuz yıldır süren savaşta sonuç almamaları onların kazanma umudu kırılmıştır. Zaten savaş teknik üzerine yıkmışlardır. Eski Genelkurmay Başkanı'nın internet sitelerine düşen konuşması bunu göstermektedir. Savaşta umutlarını İsrail'den, ABD'den aldıkları teknigue bağlamaları, birçok gücü üzermeye sürmek için diplomasi ağırlık vermeleri de bu zayıflıklarından kaynaklanmaktadır.

Nitekim halkımızın Demokratik Özerklik ilanına İran saldırısıyla ya da, İran devletine verdikleri birçok taviz karşılığında gerilla saldırıarak cevap vermeye çalışılar. Yine gerilinin Kuzey Kürtistan'daki kısmi hareketliliğine karşı da bir yandan Önder Apo üzerindeki tecidi alçakça derinleştirip, tehdit ve şantaj politikası izleyerek, diğer yandan ise Medya Savunma Alanları'na dönük hava saldırıları düzenleyip, Güney Kürtistan halkını askeri olarak tehdit ederek saldırılarını sürdürüler. Bu saldırılarla Kurt halkını ve kamuoyunu korutmay, etkilemeye, geri adım attırmaya çalışıyorlar. Her ne kadar AKP Kurt sorununun demokratik siyasi çözümünü reddetse, yeni bir imha ve tasfiye planı hazırlayıp uygulamaya çalışsa da, bu konuda başarılı olacağına dair inancı ve güveni yoktur. Halkımıza karşı, Özgürlük hareketimize, gerilla karşı savaşma ve kazanma gücünden kesinlikle yoksundur. Bu gerçeği iyi görmemiz lazım. Böyle olduğu için de psikolojik savaşa ağırlık vererek, teknik gücü kullanarak, sağsolu tehdit ederek asla bu zayıflığını gidermeye, Kurt halkın özgürlük için ayağa kalkışını engellemeye, zayıflatmaya, demokratik güçleri Kurt sorununun çözümü açısından daha etkin ve aktif çalışır olmaktan uzaklaştırma çaba harcıyor.

AKP her ne kadar 12 Haziran seçimde yüzde elliye yakın oy almış olsa da, mecliste istediği çoğunluğu elde edemedi, dolayısıyla seçimde öngörüdüğü başarıya ulaşamadı. Seçimde başarılı olamadığı için de siyasi irade kırma saldırısını geliştirerek tutuklu milletvekillерini bırakıtmayarak, başta BDP olmak üzere Kurt demokratik hareketine ve genelde muhalefete yüklenerek siyasi zayıflığını örtbas etmek isted. Buna karşı Kurt halkı ve Özgürlük hareketimiz diren gösterince, AKP'nin

"**Türkçe Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan Kasımpaşa kabadayısı gibi davranış istese de, AKP hükümeti ve Türk ordusu gerilla karşı savaşma kararlılık ve gücünden yoksun bulunuyor. Bunun için de bir yandan savaş naraları atarken, diğer yandan gerilla karşı savaşa İran'a yüklemeye çalışıyor, Güney Kürtistan yönetiminin üzerine yıkmak istiyor, Irak yönetimini işin içine katmaya çalışıyor, ABD'ye ihale etmek istiyor**"

bu siyasi irade kırma saldırısını, aslında büyük ölçüde blof içeren bu kabadayıca tutumunu direnişle karşılamayı öngören bir tutum ve tavrı içine girince, işte o zaman AKP hükümeti ciddi bir çıkmazla karşı karşıya geldi. Bu çıkmazı gidebilme için de sağa-sola yalvarıyor, birçok güçten medet ummaya, destek almayı çalışıyor. Özgürlik hareketimize karşı geliştirmek istediği imha ve tasfiye planını uygulamayı İran'a yüklemek istiyor. ABD'ye yüklemeye çalışıyor. Güney Kürdistan yönetimini hareketimize karşı çıkarmaya çalışıyor. Nitekim Güney Kürdistan'ı sınır ötesi operasyonla tehdit ederek halkımızı ve hareketimizi bu güclü ve yeni özgürlük hamlesinden alıkoymaya çalışıyor.

AKP gerçekten de zor durumdadır. Siyaseten içe ve dışta güçlü değil, zayıf konumda bulunmaktadır. Ordu zaten savaşma durumundan tümden düşmüştür. Her ne kadar son düzenlemelerle orduyu, genelkurmayı önemli ölçüde ele geçirmiş olsa da, ordunun savaş yürütecek ve kazanacak iradesi kesinlikle yoktur. Muhalefete çelişki ve çatışmaları sürdürmektedir. İktidar hegemonyası kurma yönünde bazı adımlar atmış olsa da, tümden sonuç almış olmaktadır uzaktır. Çünkü PKK imha ve tasfiye edilememiştir, Kurt halkın iradesi kırılamamıştır. Tam tersine Kurt demokratik siyaseti 12 Haziran seçimlerinde başarılı çıktı gibi, ondan sonra da AKP saldırılara iradeli ve onurlu bir duruşla karşı koymuş, buna gerillanın direnişinin de eklenmesiyle yeni bir özgürlük hamlemiz ortaya çıkmıştır. Bu gerçeki iyi görmemiz gerekiyor. Dikkat edelim, Türk devleti ne redeye herkesle savaş halinde. Güçlü bir saldırı yürütecek konumdan kesinlikle uzaktır. En çok geçen süreçte desteğini aldığı, teknik askeri desteğini alarak Kurt halkına karşı savaştığı İsrail'le neredeyse savaş noktasına geldi.

Arap aleminin İslam kardeşliğine sıçınarak öncülüğünü yapmak isterken, Libya kriziyle başlayan süreçte Arap alemine karşı NATO'nun yürütüğü savaşın karargahı durumuna düştü. En son İran'la ittifakı da NATO'nun füze kalkanı projesini kabul ederek sürdürmeyece hale geldi. Dikkat edilirse birkaç yıldır Tayyip Erdoğan ve Ahmet Davutoğlu "komşularla sıfır sorun diplomasisi yürütüyoruz" diyorlardı. Şimdi bütün komşularla savaşan bir Türkiye gerçeği ortaya çıktı. Kısacası, AKP hükümeti içe son derece çelişkili ve çatışmalı bir durumu yaşayıp zayıf konumda bulunduğu gibi, dışta da bölgesel ilişkilerinde son derece çelişkili, çatışmalı ve zayıf bir konumu yaşıyor. Bu bakımdan da öyle çok güclü, her istediğini yapar bir konuma kesinlikle sahip değil. Bu zayıflığını gidermek için ABD'ye sarıldı, sarılıyor. ABD ve NATO'nun jandarmasından da öte, her türlü hizmetini yapan bir işbirlikçi haline gelmiş bulunuyor. Şu anda AKP hükümeti Türkiye'yi ABD çıkarları doğrultusunda bütün Türkiye toplumuna, halklara, Ortadoğu'ya düşman hale getirdi. Ortadoğu tarihinde hiçbir hükümet ve devlet AKP hükümeti zamanındaki kadar dış güçlerin ajanı konumuna düşmemiştir.

Böyle zayıf ve zor durumda olan bir güç başarılı bir savaş yürütebilir mi? Hayır, yürütmez. AKP hükümeti nasıl ki içine girdiği işbirlikçilik nedeniyle Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kurt sorununun barışçıl siyasi çözümü yönünde ciddi bir irade gösteremediyse, savaşma konusunda da ciddi bir irade ve güç kesinlikle gösteremez. Ancak kabadayılıkla, boş tehditle, hileyle kendisini kurtarmaya çalışır. Nitekim yaptığı da budur. Dikkat edilirse, her alanda

askeri operasyonlar yapıyor görünerek aslında gerillayı tümüyle kırsal alanda askerle çatışma içinde tutmaya, bu biçimde Demokratik Özerlik karşısındaki faşist sömürgeci yönetim ağını korumaya, şehirlerdeki gerici yönetim ve baskıcı güçlerini Kurt halkın özgürlük mücadeleşine hedef olmaktan çıkarıma çalışır. Diğer yandan Medya Savunma Alanları'na, Güney Kürdistan'a saldıracığım dierek hareketimizin ve halkın dikkatini tümüyle bu alanda toplayıp Kuzey Kürdistan'da gerilla ve halkın mücadeleşini zayıflatmak istiyor. Bu oyuları ve taktikleri iyi görelim, bunlara kesinlikle dikkat edelim, aldanmayalım. Düşmanın amaçlarını, hedeflerini, yönelimlerini iyi değerlendirelim. Sadece bizi kırsal alanla sınırlama yaklaşımını aşalım, oyuna gelmeyelim. Yürüttüğümüz mücadelenin bütün hedeflerine yeterince ulaşmayı kesinlikle bileyim.

Medya Savunma Alanları'na yönelik saldırı yapabilir mi? Evet, yapabilir. Fakat bu da Kuzey'de her an yaptığı operasyonlardan ancak birisi olabilir. Ondan çok öteye bir anlam ifade edemez. O bakımdan da acaba ne olacak diye hep Güney Kürdistan'a olabilecek olası saldırıyla kendimizi kilitlemeyelim. Bununla ilgili güçlerimiz gerekli tedbirleri almakla birlikte, özellikle Kuzey alanlarında bulunan güçler kendi görev ve sorumluluklarının bilincinde olsunlar, onunla uşarsınlar. Bizi kira hapsedip şehirlerdeki gericiliği hedef olmaktan kurtarmasına fırsat vermeyelim. Dikkatimizi Güney Kürdistan'a yöneltip Kuzey'deki savaşı zayıflatma oyununu görelim ve bunu kesinlikle boşça bırakalım.

Aslı trajedi olanın taklı komedi olurmuş

AKP'nin büyük ve stratejik saldırılar yapma gücü yoktur. Her ne kadar Türkiye içinde hakim olduğunu ve dışarıda etkisi bulunduğu iddia etse de, büyük ve stratejik saldırılar yapamaz. Ancak taktik saldırılar yapabilir. Bizi oyalatıcı, zayıflatıcı, mücadeleimi engelleyici saldırırlarda bulunabilir. Nitekim yapmaya çalıştığı da budur. Dikkat edilirse büyük saldırı yapma gücü kesinlikle kırılmıştır. Bir defa bu büyük imha saldırısını İran'la birlikte Kandil üzerinde gerçekleştirmek istiyordu. Bu plan yürütülen direnişte çok büyük ölçüde bozuldu, boşça çıktı. Yine ABD desteğiyle bütün Ortadoğu'da etkinlik kurup birçok gücün desteğini alarak PKK'ye karşı saldırı yapmayı planıyordu. Şimdi bu

konuda da içine düşebilecegi en zor durumlardan birini yaşıyor. İsrail'le çatışma halinde, Suriye'yle çatışma halinde, bütün Arap aleme çatışır durumda. Öyle söylenilidüngi gibi Ortadoğu halkları AKP hükümetine kurtarıcı gözüyle bakmıyor. Tamamen ABD çıkarlarına bağlanmış bulunuyor ki, İsrail ve içine girdiği ilişkiler o bağlarını da zayıf kılıyor. ABD'den istediği desteği her zaman alamayacağı gözüküyor. Bu bakımdan da AKP'nin özgürlük hareketimizi imha ve tasfiye planı çok büyük ölçüde daha şimdiden boş düşürtülmüş, başarısız kılınmış bulunuyor. Deyim yerindeyse böyle bir saldırı planı daha harekete geçirilmeden ölü doğan bir konuma düşürtüldü.

Böyle bir durumda AKP hükümeti ne yapabilir? Terörü daha fazla tırmalıracı, faşizme daha fazla yünelebilir. Faşist terör uygulamalarını halk üzerinde, gençler ve kadınlar üzerinde daha çok geliştirebilir. Hizbikontrayı harekete geçirip, katliamlar yaparak halkın serhildanının gelişmesini engellemeye çalışabilir. AKP kurduğu faşizmi daha çok oturtmaya, örgütü kılmaya yenebilir. Nitekim yöneldiği de budur. 12 Eylül faşist askeri darbesinin 32. yılina girerken de yaptığı ölüyü diriltmeye çalışmak oluyor. 12 Eylül faşizmini AKP faşizmine dönüştürerek faşist rejimi kendi öncülüğünde yeniden yapılandıiyor. Aslı ne sonuç verdi ki takıldı sonuç versin! 12 Eylül faşist askeri rejimi o kadar baskı, zulüm ve katlama rağmen hangi sonuçları alabildi ki, onun otuz yıl sonraki takıldı konumda olan AKP faşizmi baskı ve zulüm uygulamalarıyla sonuç alabilisin! O ünlü deyimle, aslı trajedi olanın takıldı komedi olurmuş.

Aslına karşı, 12 Eylül faşizmine karşı kahramanca savaşmış olan Kurt gerillası ve Kurt halkı arasında onun takıldı durumunda olan AKP faşizminin dayanma gücü var mıdır? Eğer doğru yöntemlerle hareket edilir, görev ve sorumluluklara sahip çıkılır, doğru bir tarz ve taktik geliştirilirse AKP faşizminin halkımız ve hareketimizin bu yeni hamlesi karşısında dayanma gücünün olamayacağı kesindir. Onun için de AKP halk üzerinde faşizmi tırmalıyor, terör estiriyor, baskı uyguluyor. Dolayısıyla Güney Kürdistan'a saldırıyor dierek zaman kaybetmemiz ve mücadele hamlemizi zayıflatmamız kesinlikle doğru değildir. Bu noktada tüm yoldaşlar, HPG'nin tüm komuta ve savaşçı gücü doğruları görmek, gerçek bir pratikleme içinde olmak durumundadır. AKP'nin bu yönlü sal-

dırıları kesinlikle basit ve sonuç alıcı olmaktan uzaktır. Aslında şimdî hamle yapan, saldırı konumunda olan kesinlikle AKP değildir. AKP dışta ve içte politik alanda boşça olmuş, başarisız kılınmış, hızla baş aşağıya gidişi yaşayan bir hükümet konumundadır. Bu gerçekler dikkate alındığında, AKP saldırıyor biz savunmada olalım biçimindeki bir duruş kesinlikle doğru bir duruş değildir. Bu anlayış, psikolojik ruh hali, tutum ve taktik yaklaşım mevcut sürece denk düşmemektedir. Terbine hamle yapan güç, mücadeleyi geliştiren güç, Demokratik Özerlik temelinde siyasi hamleyi, Devrimci Halk Savaşı temelinde askeri hamleyi yapan güç Özgürlik hareketimizdir, Kurt halkıdır. İçinde bulunduğumuz süreç, AKP hükümetinin iç ve dış siyasi durumu bizim her türlü askeri ve siyasi mücadeleyi etkin bir biçimde geliştirek, Kurt sorununun demokratik çözümü yolunda sonuç alma imkanlarına, fırsatına sahip olduğumuzu gösteriyor. O halde her alanda her türlü mücadele görevlerine yeterince sahip çıkarak ve doğru bir uygulama geliştirerek bu çözümü yaratmak durumundayız.

Bu bakımdan da hamle halinde olması gereken güç biziz. Zaten şu anda bir devrimci hamle içinde olan güç de biziz. Kuzey Kürdistan'da Devrimci Halk Savaşı hamlesini, Demokratik Özerlik hamlesini tüm boyutlarıyla geliştirmemiz gereklidir. Bunu yapmayı savunmada kalan, saldırıcı düşmandan bekleyen ve kendini savunma psikolojisinde tutanlar taktik dışındırlar, yanlış konumdadırlar. Bu ruh halini, bu anlayışı, bu duruşu kesinlikle aşmak ve yıkmak gereklidir. Kim ki öyle bir konumdaysa, bilsin ki içinde bulunduğumuz sürecin taktigine terstir. Yanlış bir taktik duruş içindedir. Dolayısıyla fırsat ve imkanları öyleleri değerlendiremezler, görev ve sorumluklarının ne olduğunu tam göremezler, doğru taktik ve tarz geliştiremezler. Düşmana darbe üstüne darbe vurarak Devrimci Halk Savaşı hamlemizi başarılı bir biçimde yürütmeliler. Sonuç alıcı başarılı hamleler yapabilmek için hamleci ruh haline sahip olmak gerekiyor. Sınırlı başarılarla yetinmek bile taktik dışılıktır. Tamamen sonuç alıcı ve Kurt sorununun demokratik çözümünü sağlayıcı başarılarla kilitlenmek gereklidir. Bizim böyle bir hamle halinde olduğumuzu görmek gerekiyor. İçinde bulunduğumuz ortamı doğru anlamak doğru değerlendirmek ancak böyle bir yaklaşımla anlam bulur. Bu anlamda da 2011 yılı zafer hamlesini

bu gün döneminde bütün sahalarda, eyaletlerde kesinlikle başarıyla geliştirebilmek gerekiyor. Kim böyle yaparsa doğru bir anlayış ve taktik duruş içindedir demektir. Böyle yapanlar kesinlikle sonuç alıcı olurlar. Görev ve sorumlulukları, fırsat ve imkanları doğru görürler. Taktik ve tarzı her zaman her yerde doğru tuttururlar. Ne yapmaları gerektiğini, nasıl yapmaları gerektiğini anı anına, günü güne her gündüz ve gece içinde bilirler ve onun gereğini başıyla yerine getirmek üzere de kendilerini örgütleyip pratikleştirirler. Bu da başarı demektir, zafer demektir. Düşmana darbe üzerine darbe vurup, AKP hükümetini yenilgi içine sokarak demokratik özerk yönetimi Kürdistan'da inşa etmek demektir.

Önderlige yaklaşım halka yaklaşımındır

Çok açık bir biçimde görülmektedir ki, Demokratik Özerlik ve Devrimci Halk Savaşı'nda AKP yönetiminin gelişirdiği en alçakça bir saldırı da Önder Apo'yla görüşmelerin engellenmesi, İmrali işkence ve tecrit sisteminin daha da ağırlaştırılması oluyor. İki ayı aşkın süredir avukatları Önder Apo'yla görüşmemiyor. Sudan bahanelerle, tamamen siyasi irade kırma amaçlı saldırının temelinde avukatların ve ailelerin Önder Apo'yla görüşmesi engelleniyor. İki aydır hareket ve halk olarak önder Abdullah Öcalan'ın durumu hakkında bilgi alamıyoruz. Sağlık durumunun, yaşam durumunun, güvenlik durumunun ne olduğunu bilmemiyoruz. Ne tür baskı ve saldırı altındadır, bilgimiz yok. Fakat mevcut ağırlaştırılmış tecridin kendisinin bile hukuk dışı, alçakça bir psikolojik baskı ve saldırısı olduğu, işkence anlamına geldiği tartışma götürmez bir gerçekdir. Peki, bu niye böyle oluyor? AKP hükümeti bununla ne yapmak istiyor? Açıkça Önder Apo'ya "savaşı durdurursan İmralı'da yaşamana ve haftada bir saat avukatlarla görüşmeye izin vereceğiz. Eğer savaşı durdurmasan, yaşamazsın, yaşamamazsan da. Bu dünyada sana yaşam imkanı yoktur" denilmektedir. Mevcut uygulamalarla Önder Apo'ya söylenen kesinlikle budur. Bu elbette hepimize söylendir. Bütün Kurt halkı için öngördür tutum oluyor. Önderlige yaklaşım halka yaklaşımındır. Önderlik üzerinde uygulanan politikalar halka dönük politikalardır. Önderliğin durumu hepimizin durumudur, halkın durumudur. Dolayısıyla AKP hükümetinin Kurt sorununun çözümü adı altında hepimize bağlılığı yaşam bu oluyor. "Gelin teslim olun, hapis yatın, uslu durursanız haftada bir saat avukatlarınızla görüşebilirsiniz" deniliyor. İşte yaşam dediği, özgürlük dediği, Kurt sorununun çözümü dediği budur. Bu durumu anlamak o kadar zor değildir.

Peki, özgürlük için bu kadar bedel ödemek bir özgürlük hareketi olarak, Kurt halkı olarak biz bunu kabul edebilir miyiz, bu mümkün mü? Bunu düşünmenlerin ne kadar faşist, sömürgeci, soykırıcı bir zihniyete ve tutuma sahip oldukları açık değil mi? PKK, böyle bir saldırılaklı karşı direnmek üzere, soykırımı yıkmak üzere ortaya çıkmadı mı? Hakiler, Hayriler, Kemerler, Mazlumlar, Ferhatlar, Agitler, Zilanlar, Beritanlar böyle bir zulme karşı dağda ve zindanda direnmediler mi? PKK, tamamen böyle bir dayatmaya karşı, onu kırma hareketi olarak ortaya çıkmadı mı? O halde PKK dün neydiye, bugün de odur. Dün nasıl sömürgeciliğe, faşizme, soykırıma karşı özgürlük bir duruş, yaşam ve irade haretiydiye bugün de böyle bir özgürlük

yaşam iradesi ve direnme kararlılığı oluyor. O bakımdan Önder Apo'ya yönelik saldırlara karşı direnmek, Önder Apo üzerindeki tecridi kırmak, görüşlerin engellenmesini ortadan kaldırmak, esas olarak Önder Apo'yu özgürleştirmek üzere savaşmak bizim boynumuzun borcudur. Nitekim son görüşmesinde Önder Apo güvenlik, sağlık ve özgür hareket edebilme sorununun olduğunu belirtti. Önder Apo'nun güvenlik sorunu hepimizin güvenlik sorunudur. Önder Apo'nun sağlık sorunu hepimizin sağlık sorundur. Önder Apo'nun özgürlük sorunu hepimizin özgürlük sorunudur. Halkın önderidir, dolayısıyla önder için geçerli olan her şey, halkın kendisi için ve her bireyi için de geçerlidir. O halde Kürt halkın ve Önder Apo'nun sağlığını, güvenliğini ve özgürlüğünü sağlamak için mücadele etmek bizim boynumuzun borcudur.

Önderliğimiz üzerinde bu kadar açık faşist, baskı ve zulmün geliştirildiği, psikolojik ve fiziki baskı altında katledilmek istediği bir ortamda biz Önderlik fedaileri olarak, Apo'cu fedai gerilla güçleri olarak boş durabilir miyiz, zamanı yetersiz değerlendirebilir miyiz, eylemsiz kalabilir miyiz? Bu faşist geriliciğe, düşmana gece gündüz demeden darbe üstüne darbe vurmaktan uzak durabilir miyiz? Asla böyle duramayız. O nedenle de gün mücadele günüdür, gün Önder Apo'yu savunma ve sahiplenme günüdür, gün İmralı işkence sistemini kırmak ve Önder Apo'yu özgürleştirmek için devrimci savaşı bütün boyutlarıyla her alanda geliştirme günüdür. Gerillanın, HPG'nin bütün komuta ve savaşçı güçlerinin varlık nedeni budur, andı bu temelde içilmiştir. Görevi kendisine bu temelde verilmiştir. O halde bu görevin gereğini yerine getirmek, andına bağlı yaşamak, varlık gerekçesini hakim kılmak üzere AKP hükümetinin İmralı tecridini artırmasına, baskısı ve zulmüne karşı her alanda yiğitçe direnilecektir.

Elbette bu direnişe gerilla öncülük edecektir. Gençler, kadınlar, halk Kürdistan'ın dört parçasında ve yurt dışında zaten direniyor. Halkın da direnme görevi var, bu biliniyor. Ama halkın direnişine ön açacak, direnişi geliştirecek olan öncü güç kesinlikle gerilladır. Gerilla başkasından öncülük bekleyemez, başkası dirensin ben de biraz mücadele ederim, diyemez. Herkesten çok kendisi sorumluluk duymak zorundadır. Herkesten önce kendisi davranışmak durumdadır. O nedenle de böyle bir tarihi mücadele süreciyle yüz yüzeviz. Eğer iki ayı aşkın süredir AKP hükümeti Önder Apo'yla görüşmeleri engelliyor, İmralı'da baskısı ve işkenceyi artırıyorsa, bu kesinlikle bizim için zayıf bir duruş demektir. Bizim zayıflığımıza dayanarak bunu yapıyor. Eğer biz güçlü olsak, aktif mücadele etsek AKP kesinlikle böyle yapamazdı. Bu kadar açık, alçakça baskısı ve zulüm, Önderlige yönelik saldırlılara karşı başka hiçbir şeye bakmadan büyük direnmek ve savaşmak sorumluluğuyla karşı karşıyız. Her zaman söylemedik mi, Önderlige yaklaşım savaş ve barış gereğimizdir diye. Bu kararımız çerçevesinde bakıldığındá AKP hükümetinin Önder Apo'ya yaklaşımının ne olduğu ortaya çıkmıştır. O halde bu durumda bizim de şimdiye kadar içtiğimiz andın, verdiğimiz sözün gereğini yerine getirme görev ve sorumluluğumuz vardır. İmralı sistemi ve işkencesinin aldığı boyut ve hedefler karşısında bazıları hala işkence zayıflatılsın, avukatlar görüştürülsün diyorlar. Hayır! Önder Apo somut görevler koydu önume, ilki temel telâkît bulundu, hizmet

“Önderlik üzerinde uygulanan politikalar halka dönük politikalardır. Önderliğin durumu hepimizin durumudur, halkın durumudur. Dolayısıyla AKP hükümetinin Kürt sorununun çözümü adı altında hepimize biçtiği yaşam bu oluyor. ‘Gelin teslim olun, hapis yatın, uslu durursanız haftada bir saat avukatlarınızla görüşebilirsiniz’ deniliyor. İşte yaşam dediği, özgürlük dediği, Kürt sorununun çözümü dediği budur. Bu durumu anlamak o kadar zor değildir”

kendisinin sağlık, güvenlik ve özgürlük sorunu olduğunu belitti. Bu Önderlik için olduğu kadar bütün Kurt halkı içinde bir sorundur. O halde sağlığımızı, güvenliğimizi ve özgürlüğümüzü sağlamamız gereklidir, bunun için savaşmamız, direnmemiz gereklidir. Önderlik böyle bir direnişte sonuç almanın yöntemi olarak Demokratik Özerklik modelini öne sürdü, Demokratik Özerkliğin inşası için seferberlik düzeyinde bütün halkı çalışmaya çağırıldı. O halde ikinci görev Demokratik Özerkliğin inşası görevi oluyor. Şimdi bu halde Önder Apo söyleyeceğini söylemiş, vereceği görevi vermiş oluyor. Bunları yerine getirmek bizim görevimizdir, halkın görevidir. Böyle bir direnişe öncülük etmek kesinlikle HPG'nin, gerilinin görevi konumundadır. Dolayısıyla gelinen aşamada İmralı'da görüşme olsun, Önderlik çözüm bulsun yaklaşımaları kesinlikle doğru değildir. Önder Apo söyleyeceğini söyledi. Şimdi söz söylemesi gerekenler biziz. Önderlik konuştu, şimdi konuşması gerekenler biziz. Halkın konuşması gerekiyor, gençlerin, kadınların konuşması lazımdır. En başta da öncü düzeyinde gerilinin konuşması gerekiyor.

Önderlik çözüm yolunu gösterdi, protokoller hazırladı, önumüze görevler koydu. Sözünü bu çerçevede net söyledi, görevleri açıkça ortaya koydu. Bizim için konuşmak ise önüne konulan görevleri başarmak, savaşmak demekti. O halde kendi görevlerimize sahip çıkmamız gerekiyor. Önder Apo'nun sağlığını, güvenliğini ve özgürlüğünü sağlaması görevini yerine getirmek için savaşmamız gerekiyor. Bunları gerçekleştirene kadar Devrimci Halk Savaşı'nda ısrar etmemiz, her alanda Devrimci Halk Savaşı'ni yükseltmemiz gerekiyor. Demokratik Özerkliği inşa edene kadar her alanda mücadele etmemiz, direnmemiz ve savaşmamız gerekiyor. Önder Apo'nun güvenliğini sağlamak bizim görevimizdir. Önder Apo'yla irtibatı sağlıklı kılmak bizim görevimizdir. Önder Apo'yu özgür kılmak bizim görevimizdir. Sanki bütün bu görevleri Önderliğin kendisi yapacakmış gibi ondan bekleme anlayışı kesinlikle yanlıştır. Bazıları böyle bir hava yayıyorlar, kendilerini de halkın da eylemsizlik içinde tutuyorlar. BUNDAN kesinlikle uzak durmamız lazımdır. Görev ve sorumluluklarını doğru anlamalı, iyi görmeli ve başarıyla uygulayacak biçimde sahiplenmeliyiz. Ondan sonra da doğru bir taktik ve tarzla her alanda başarıyı yakalayacak düzeyde pratikleştirilmeliyiz. Bunun kesinlikle başka bir yolu yoktur.

Bu durumda Önderlik gerillası, Önder Apo'yu sahiplenme ve savunmayı temel görev bilmiş olan güç HPG ve YJA Star güçleridir. Bu güçler kesinlikle böyle bir dönemde Önder Apo'nun sağlık, güvenlik ve özgürlüğü gerçekleşene kadar yememeli, içmemeli, uymamalı! Gece gündüz demeden çizgimize ve taktiklerimize uygun biçimde bu faşist zulmü uygulayan güçleri dar-

beleyip, yıkana kadar eylemden eyleme
koşmalı! Eylem üstüne eylem geliştirile-
meli! Başka bir biçimde Önderlik militan-
olunamaz, Önderlik gerillası olunamaz,
Önderlik yoldaşı olunamaz, Önderlik
sahiplenip, savunulamaz. Ancak bunu
yapanlar bunu yaptıkları ve başardıkları
oranda Önderliği sahiplenmiş ve savu-
nan, Önder Apo'nun özgürlüğünün ve
Kürdistan'ın özgürlüğünün garantisi
olan bir konuma getirler.

**Gerillanın başarısı
tüm halkın başarısı oluyor**

İçinde bulunduğumuz dönemde Önder Apo'nun sağlık, güvenlik ve özgürlük sorununu çözme görevi yanında onunla iç içe geçen, et ve tırnak gibi birbirine bağlı olan temel bir görev de Demokratik Özerkliğin inşası görevidir. Elbette Demokratik Özerkliğin inşas için uygun zemini yaratacak mücadeleler yürütme gerillanın görevi durumundadır. Faşist soykırmacı sistemi, rejimi her alanda; köyde, kasabada, mahallede şehirde parçalayarak halkın demokratik özyönetiminin kurulmasını ve savunulmasını sağlayacak olan güç gerilladır. Gerillanın Devrimci Halk Savaşı temelinde yürüteceği mücadele tam da bunu içermektedir. Dolayısıyla Önderlikin savunulması ve özgürleştirilmesi anlamına da gelen Demokratik Özerkliğin inşası için her şeyden önce bu gerici faşist soykırmacı yönetimin, rejimin her alanda darbelenmesi, parçalanması, çalışamaz hale getirilmesi gerekiyor. Kaçırtılarak, etkisizleştirilerek tutuklanarak bu yönetimlerin işlemez duruma düşürülmesi, dolayısıyla halkın demokratik özyönetiminin inşa edileceği zeminin ortaya çıkartılması gerekiyor. Bu görev başlı başına gerillanın omuzları üzerindedir.

Demokratik Özerkliğin inşası düşmanla mücadeleyi ifade ediyor, karşılık etkisizlestirecek bir mücadele yürütmeye gereklüyor. Elbette böyle bir mücadele halk da yürütür. Kadın ve gençlik de yürütür, ama onlar siyasi çerçevede yürütürler. Onların mücadelelerinin etkili bir biçimde gelişebilmesi için her şeyden önce gerilla mücadeleisinin ön aşması halka öncülük etmesi gerekiyor. Bu bakımından da içinde bulunduğuuz Demokratik Özerklik hamlesinin başarıyla gelişebilmesi gerillanın görev ve sorumluluklarına başarıyla sahip çıkıp, her alanda etkili bir biçimde uygulamasına bağlı bulunuyor. Gerillanın başarısı tüm halkın başarısı oluyor. Gerillanın başarısı Demokratik Özerkliğin inşasının gerçekleştirilemesini ifade ediyor. Bu bakımından da gerçekleri herkesten çok gerilla görerek görev ve sorumluluklarına sahip çıkmalıdır. Demokratik Özerklik halkın işidir, diyerek uzak durmak, Demokratik Özerkliğin inşa edilecek zeminini yaratmak için mücadele etmemek düşmanla kıyasıya bir mücadele halinde olup onları geriletmemek elbette ki gerilla açısından görev ve sorumluklarına sahip çıkmamak ve basarmamak

erliğin durumu hepimizin durumudur, adı altında hepimize bittiği yaşam bulanızla görüşebilirsiniz' deniliyor. İşte durumu anlamak o kadar zor değildir"

anlamına gelir. Dolayısıyla tüm komut ve savaşçı gücü görev ve sorumluluğunu iyi bilmelidir. Diğer yandan, demokratik özyönetim inşa edilip hale meclisleri, demokratik yürütütmeler, halkın ahlaki politik toplumu ve hukuku gelişliğinde bile sömürgeci soykırım rejimini saldırlarına uğrayacaktır. Bu saldırı yakın zamanda kesinlikle gerçekleşeceğ gibi, gelecekte de saldırıyla karşı karşılaşacağı bilinmelidir. Böyle bir durumda Demokratik Özergiliğin savunulması göreve vardır ki, o da gerillanın görevidir. Her türlü savunma görevini kırda veya şehirde gerilla sağlamak, gerçekleştirmek durumundadır. Gerilla dışında sa-

tik boyutludur, bütün alanlarda bütünlüklü bir duruşu ifade eder. Gerilla halk için vardır. Halkı için yaşar ve savaşır. Halk için duyar ve düşünür, çalışır. Halka dönüşmeyen, halk için hizmet etmeyen, halk için olmayan bir yaşam ve duruş kesinlikle bir gerilla duruşu değildir. Çünkü bir önderliksel duruş değildir. Önderliksel duruş, halka hizmet duruşudur, halk için halkı eğitmek, örgütlemek ve eyleme çekme duruşudur. İşte bu da gerillanın duruşu oluyor. Bu bakımdan da halkın her alanda Demokratik Özerkliği inşa çalışmalarına öncülük etme, yön verme görev ve sorumluluğu da gerillanın üzerindedir. Dolayısıyla Demokratik Özerklik hamlemiz gerillaya görev ve sorumluluklar yükliyor. Her alandaki komuta ve savaşçı gücünü Önder Apo'yu sahiplenme ve savunma görevinin bir parçası olarak, Demokratik Özerklik mücadeleinde halka öncülük etmeyi de bilmesini gerektiriyor.

Gelişme yaratacak
sureci belirleyecek güç biziz

İçinde bulunduğuımız dönem böyle büyük bir hamle dönemi, yeni bir mücadele dönemi değil. Önder Apo'yu özgürleştirme ve Demokratik Özkerliği inşa etmek üzere atılım dönemi değil. Dolayısıyla ilerleyen, aktifleşen güç biziz. Gelişme yaratacak, süreci belirleyecek, değişim ortaya çıkartacak güç biziz. Öncelikle bunu doğru kavramak gerekiyor. Hamle halinde olan, değişim yaratacak güç AKP değildir. AKP'nin ne böyle bir gücü var, ne de böyle bir perspektifi var. AKP adeta her şeyi kaybetmiş, tümüyle ABD gemisine bitti, onun üzerinde iktidarını biraz daha uzatmaya çalışan, sıfır tüketimekte olan bir güç konumundadır. Böyle bir güçte öncülük bahsetmek, hamle yapıyor olarak bakmak kesinlikle olayları doğru değerlendirememek ve gerçeklerden uzaklaşmak olur. Bu bakımından her şeyden önce süreci doğru anlamak; bu sürecin bizim üzerimize yüklediği görev ve sorumlulukları doğru görüp, nasıl bir tarzla, tempoya ve esasıyla yerine getireceğimizi bilmek ve bu temelde yirmi dört saat gerillacılık esası üzerinde pratiklesmek demektir.

İçinde bulunduğuuz süreç böyle büyük bir hamle sürecidir. Bu hamlenin hedefi Önder Apo'yu özgürleştirmek ve Demokratik Özerkliği inşa etmektir. Kuzeyde olduğu kadar bunu doğuda da, batıda da, yurtdışında da Kürtlerin bulunduğu her yerde güçlü bir biçimde geliştirmektir. Bunu gerçekleştirmek için fırsat ve imkan her zamankinden fazladır. Sömürgeci soykırımı rejimi tarihinin en parçalı ve zayıf durumunu yaşamaktadır. Buna karşı özgürlük mücadeleşi başarı kazanmak için her zamanдан daha uygun imkan ve fırsatlara sahiptir. Kürtler arası birlik ve dayanışma ruhu bütün parçalarda ve Kurdistan genelinde gelişmiştir. Kürt halkında tam bir duyarlılık oluşmuştur. Kürt gençliği ve Kürt kadınları özgürlük mücadeleşine ve ulusal birliğe öncülük edecek, onu inşa edecek bir bilince ve örütlülüğü elacımıştır.

Bütün bunların toplamı büyük bir devrimci hamle demektir. Bu hamlenin adını Devrimci Halk Savaşı hamlesi olarak koyduk. Dolayısıyla Devrimci Halk Savaşı'nın özellikleri, hedefleri, görevleri, yöntemleri, taktiği, tarzı nedir, nasıl bir komutanlık ister, nasıl bir militanlık gerektirir hususlarını birkaç yıldan bu yana değerlendirdik. Ciddi bir kavrayış, yeterli bir planlama geliştirdik. Ondan sonra buna uygun bir görev bölümü, mevzilenme yarattık. Bundan sonra prototiplerimizi inceleyen ve bunları

“Gerilla halk için vardır. Halkı için yaşıar ve savasır. Halk için duyar ve düşünür, çalışır. Halka dönüşmeyen, halk için hizmet etmeyen, halk için olmayan bir yaşam ve duruş kesinlikle bir gerilla duruşu değildir. Çünkü bir önderliksel duruş değildir. Önderliksel duruş, halka hizmet duruşudur, halk için halkı eğitmek, örgütlemek ve eyleme çekme durusudur. İşte bu da gerillanın durusu oluyor”

Herkesin bulunduğu yerde bu çizgiyi hayatı geçirmek, Devrimci Halk Savaşı hamlesini başarıyla gerçekleştirmek için çalışmasıdır. Yirmi dört saat gerillacılık esasları temelinde üzerine düşen görev ve sorumluluğu başarıyla yerine getirmesidir. Böyle bir dönemde durmak olmaz, böyle bir dönemde beklemek olmaz, başkasına bilmek olmaz. Böyle bir dönemde isteksizlik, ufak-tefek sorunlar, zayıf yaklaşımalar söz konusu edilemez.

Bu büyük bir yürüyüştür, özgürlük yürüyüşüdür, zafer yürüyüşüdür. Bu bir atılımdır, hamledir. Çığ gibi yürü, sel gibi akar. Bunun militanı, gerillası, komutanı, kadrosu sel gibi akan, çığ gibi yürüyen olmak durumundadır. Böyle olanlar doğru kavramış ve çizgiyi doğru yürütüyor demektir. İşte Sîmko yoldaş böyle olan, böyle yürüyen, bu temelde öncülük eden bir yoldaşımızdır. Dolayısıyla Sîmko Serhîdan yoldaş gerçekğini de bu vesileyle doğru anlamamız, doğru değerlendirmemiz gerekiyor. Eğer yoldaş diyecek ve anısına biraz sahip çıkacaksak, o zaman gerçekliğini doğru anlamamız ve doğru temelde sahip çıkmayı bilmemiz gerekiyor. Demek ki Sîmko yoldaş, aslında böyle büyük bir hamlenin öncü militanlığını ifade ediyor, komuta çizgisini yaratıyor. Devrimci Halk Savaşımızın öncü, örnek komutanı oluyor.

Sîmko yoldaşı tanıyanlar iyi bilirler. O 1999'da uluslararası komplonun Önder Apo'ya saldırdığı dönemde, Önder Apo'yu sahiplenmek ve savunmak için fedai savaşına yürüyen gençlik kuşağıının bir neferiydi. Özgürlik mücadeleme Önder Apo'yu sahiplenme ve savunma fedaisi olarak katıldı. Genç yaşına rağmen tarihsel gerçekliği, Önderliği gerçekliğini derinden hissetti, duydı. Böyle bir duyguya ve hissi taşıyan ve neolitikten bu yana gelen Kürt toplumsal özüne sahipti. Doğu Kürtistan'ın bozulmamış, yozlaşmamış derin insanlık kültürünü, demokratik toplum bilincini, Kürtlik gerçekini yaşıyor, temsil ediyordu. Böyle güzel duygularla ve derin bir kavrayışla özgürlük saflarına katıldı. Birçoklarının "artık PKK bitiyor, yok oluyor, işte Apo yakalandı, PKK'nın sonu geldi" dediği, bu yünlü propaganda ettiği, umutsuzluğu yaydığı, hele hele bazlarının "artık deniz bitti" diyerek hareket saflarından kaçıp ihanete koştugu bir ortamda Sîmko yoldaş bunları elinin tersiyle iterek özgürlük ve demokrasi değerlerine daha fazla sahiplenmiş bir duruş ortaya koydu. Biliçsizliğine ve genç olmasına alırdıdan, biliç ve olgun bir kişinin göstereceği tutumu göstererek, Önderliği sahiplenmek ve savunmak gibi tarihi ve ağır bir sorumluluk yükledi. Önderliği sahiplenmek demek, özgürlüğü sahiplenmek demektir. Önderlik fedaisi olmak demek, insanlığı savunmak demektir. Önderliği sahiplenmek demek, özgürlüğü sahiplenmek demektir. Önderlik fedaisi olmak demek, özgürlük ve demokratik yaşamın fedaisi olmak demektir. İşte Sîmko yoldaş böyle bir yolu seçti. Bütün arkadaşlar bu gerçeği çok iyi biliyorlar.

Gerillacılığı sadece Doğu Kürtistan'la sınırlı görmedi

Sîmko yoldaş Önder Apo'nun nasıl savunulacağını, uluslararası komploya karşı mücadelenin doğru ve başarıyla nasıl yürütüleceğini kısa sürede gördüğü eğitimlerle herkesten daha iyi öğrendi. Büyük bir atılım ruhuyla, mücadele aşkı ve coşkusuya doluydu. Dolayısıyla 2003'ten itibaren içe ihanetin, dışta AKP oyuncularının hareketimizi tasfiye etme gerçeğini gördükçe, hareketimizin yeni bir pratikle aktif mücadeleye yönelik ortamında her-

kesten önce sert mücadele ortamlarına yürüdü. Ben Rojhilatlıyım, başka yere gidemem, oraları tanımıyorum, dedemi. Bilincim az, yaşam genç, yeterince eğitim görmedim, diye herhangi bir sorun yaşamadı. Tersine, nerede zor görev var, nerede işler ağır, nerede devrimcilik daha büyük cesaret ve fedakarlık istiyor, işte Sîmko yoldaş oraya koştu. 2003'ten itibaren hiç tanımadığı, PKK'ye katılmadan önce hiç adını duymadığı alanlara yürüdü, Dersîm'e gitti. Dersîm'le de yetinmedi, Karadeniz'e ulaştı. Dersîm'de gerillanın uluslararası komplotardan yeniden yapılandırılması mücadelelesine öncü düzeyinde aktif olarak katıldı. Kuzey Kürtistanlı bir militan olmamasına alırdıdan, gerillanın Türkiye'ye taşırilmasına öncülük düzeyinde katıldı. Gerillacılığı sadece Doğu Kürtistan'la sınırlı görmemi. Kürtistan'ın diğer parçalarına taşımakla da yetinmedi. Gerilla halkların özgürlük gücündür, bir Ortadoğu gücüdür, Ortadoğu'nun devrim ve demokrasi gücüdür, diyerek Kürtistan dışına Türkiye'ye taşırmayı mütadelesine tereddüsüz katıldı.

Sîmko yoldaş uzun süre gerillacılığı Dersîm'de geliştirdi. Pratik şekillenmemeyi Dersîm'de aldı. İlk gerilla denemelerini yaşamdan eyleme kadar Dersîm'de yaptı. Denebilir ki gerillacılık kişiliği Dersîm'de şekillendi. Bir Dersîm gerillası, Karadeniz gerillası oldu çıktı. Olduğu her yerde de cesareti, çalışkanlığı, girişkenliği, düşmana karşı mücadele azmi, öfkesi, kini, kavrayış ve beceri düzeyiyle hep örnek oldu, hep öncülük etti. Dolayısıyla da genç ve yeni katılmış olmasına rağmen, pratik mücadele içerisinde bilinc ve becerisiyle akranları arasında öne çıktı. Herkesten önce komutanlaştı. Dersîm gerillacılığına kısa sürede komuta düzeyinde katılım gösterdi. Komuta çizgisinde gerçekleştirdiği başarılı pratik O'nu genel komutanlık düzeyinde yer almaya kadar götürdü. Nitekim 4. HPG Konferansı'nda, HPG'nin Askeri Konsey Üyeliğine seçildi. Gerillanın genel konseyi içerisinde, genel komutanlığı içerisinde yer alacak kadar bir gelişmeyi yaşadı. Uzun Dersîm pratığı ardından Mahsum Korkmaz

Akademisi'nde ve PKK Ocağı'nda eğitimler görerek ideolojik ve askeri bakımdan kendisini daha çok pekiştirdi, gerçek bir PKK militanı ve HPG komutanı haline getirdi. Buna ardından Dersîm pratığını böyle bir süreç içerisinde yoğunlaştı, gerekli dersleri çikardıktan sonra da PJAK yöntemi ve HRK Karargah Komutanlığı içerisinde görev ve sorumluluk üstlendi. Son üç yıldır da böyle bir öncü görev alanında Doğu Kürtistan'da özgürlük mücadeleşinin gelişmesi, gerillanın eğitilip örgütlenerek uygun alanlarda mevzilenmesi çalışmalarına en aktif katılan militanlardan biri oldu.

Gerilla, Doğu Kürtistan'da Sîmko arkadaşın çabalarından da aldığı güçle daha çok yaygın kazandı, sistem oluşturdu, mevzilenmesini geliştirdi. İran saldıruları karşısında Kurt halkını savunacak, Doğu Kürtistan halkını koruyup, özgürlüştirecek bir güç olduğunu kanıtladı. Çeşitli dönemlerde gelişen saldırı ve idam uygulamalarına karşı HRK'nın geliştirdiği misillemeye sürecinde Sîmko yoldaş önemli bir rol oynadı. Görev ve sorumluluk yürüttü. 16 Haziran'dan itibaren ikinci komplot çerçevesinde İran üzerinden Kandil'e ve HRK'ye yöneltilen imha saldırılara karşı geliştirilen bu kahramanlık direnişine de HRK Karargah Komutanlığı üyelerinden biri olarak öncü düzeyinden aktif bir biçimde katıldı. Elli günlük kahramanca direniş kazanılan büyük zaferde en büyük paylardan birisine sahip oldu.

Sîmko yoldaş, Devrimci Halk Savaşı'nın öncü militanıdır

Sîmko yoldaş şahsında bu yeni hamleyi geliştiren bir militanı, komutanı, fedaiyi görüyoruz. Sîmko yoldaş tam da yeni dönem hamleciliğinin militanlığını ve komutanlığını temsil ediyor. Onun çok somut ve parlak bir örneğini oluşturuyor. Sîmko yoldaşın Dersîm pratığını gerilla tecrübesi dönemi olarak, Mahsum Korkmaz Askeri Akademisi ve PKK Ocağı dönemini de kadrolaşma, militanlaşma dönemi olarak değerlendirirsek, HRK Karargah Komutanlığı içerisinde yürütüğü görev dönemini

de gerçek bir komutanlık düzeyinde kendi yeteneklerini ve tecrübesini Kurt halkın özgürlük mücadeleşinde en üst düzeyde harekete geçirme ve pratikleştirme dönemi olarak değerlendiriliyor. Dikkat edilirse, bu dönemde Doğu Kürtistan direnişinin geliştiği, Kurt sorunun genelde çözümünde Doğu Kürtistan'ın daha çok rol oynar hale geldiği bir dönemi ifade ediyor. Onun esas aktifleşme süreci 16 Haziran'dan itibaren İran saldırılara karşı PJAK-HRK güçlerinin gösterdiği direniş ortaya çıkıyor. İşte bu direniş Devrimci Halk Savaşı hamlemizin en güçlü bölümlerinden birini oluşturuyor. Devrimci Halk Savaşı hamlemizin de başlangıcını ifade ediyor. Pratikleşme sürecinin başladığını gösteriyor. Dolayısıyla bir hamle gücü, hamle süreci, atılım sürecidir. Bu nedenle de Sîmko yoldaş, Devrimci Halk Savaşı'nın öncü militanıdır. Devrimci Halk Savaşı'nın atılım ruhunu temsil eden militandır. Devrimci Halk Savaşı'na öncülük edecek, onu başarıyla yürütecek komuta ve savaşçının bütün ölçü ve özelliklerini kendisinde taşıyan bir militandır. Bu sürecin komutan oldukları, militan oldukları nedir, nasıldır, görev ve sorumluluklara nasıl sahip çıkılır, diyen herkes Sîmko yoldaş gerçekini incelemelidir. Nasıl Apocu fedai militan haline gelinir, nasıl Agitlerin içinde yürüyen bir gerilla komutanı olunur, bu Sîmko yoldaş gerçeginde görülmelidir.

Sîmko yoldaş büyük kararlılık, mütevazı tutum, düşmana dönük kin ve intikam ruhu, büyük mücadele azmi, yoldaşlarıyla her zaman örgütlü ve birlikte kaynarşarak hareket etmeyi bilen, kesinlikle kişisel bir sorun yaşamayan, her zaman Agit mütevaziliği, mücadeleciliği, duyarlılığı, yoldaşlığıyla bulunduğu yerde en zor görevleri, sorumlulukları üstlenerek öncülük eden bir çizginin, kişiliğin temsili oluyor. Bu büyük gerilla özelliklerini, komutan ölçü ve özelliklerini kişiliğinde en iyi somutlaşmış bir militanlığı temsil ediyor. Bu bakımından da Sîmko yoldaş 2011 Devrimci Halk Savaşı hamlemizin öncü örnek komutanlığını temsil ediyor. Daha şimdiden Elli günlük savaşı içerisinde gösterdiği kahramanca direnişle Devrimci

Halk Savaşı hamlemizin öncü komutanı olma konumunu gerçekleştirmiş, önderlik katına ulaşmış bulunuyor.

İnanıyoruz ki, O'nu tanıyan, tanımayan tüm HPG ve HRK komuta ve savaşçı gücü Sîmko yoldaşın çizgisinde yürüyecektir. Onun atılımcılığını, hamleciliğini esas alacaktır. Onun ölçü ve özelliklerini inceleyecek ve o ölçü ve özelliklerle kendilerini şekillendireceklerdir. Sîmko yoldaşın anısını Devrimci Halk Savaşı hamlesini geliştirerek yaşatacaklardır. Özellikle PJAK-HRK gerillacılığı kesinlikle Sîmko yoldaş komutanlığında büyüp, zafer yürüyecektir. Nasıl ki Kurdistan gerillacılığı komutan Agit öncülüğünde, önderliğinde, onun şahsında komutanlaştı, gerillalaştı, her alana yayıldı ve yenilemez bir zafer gerillası haline geldiye, Doğu Kurdistan gerillacılığı da Sîmko yoldaşın öncülüğünde, onun özellikleyle şekillenerek gelişecektir ve zafer kazanan gerilla olma rolünü oynayacaktır. Doğu Kurdistan halkı bu büyük evladına bu temelde sahip olacaktır. Binlerce Sîmko Serhîdan doğacak ve özgürlük saflarına katılıp gerillalaşacaktır. Herkesten çok Doğu Kurdistan genliği bu büyük önderine, komutanına Sîmkoşarak sahip çıkıp, bu büyük insanın anısını ve özlemini mücadelede yaşatacaktır. Doğu Kurdistan genliği Komutan Sîmko'nun izinde gerilla saflarına her zamankinden daha fazla akacak, katılacaktır. Komutan Sîmko'nun silahını omuzlayarak HRK'yi yenilmez bir gerilla ordusunu, zafer kazanan bir özgürlük gücü haline getirecektir. Genliği, kadını ve halkı büyük devrimci Sîmko'ya bağlılıkla PJAK'ı Doğu Kurdistan halkının öncü demokratik partisi yaparak zaferi garantileyecaktır. HRK güçleri her zaman bu büyük komutanlarının izinden yürüyerek Sîmko yoldaşın başarıyla taşıdığı özgürlük bayrağına sıkı sıkıya sarılıp yükseltecektir. HRK komutanları ve savaşçıları Komutan Sîmko'nun komutanlığında Doğu Kurdistan halkın özgürlük ve demokratik bir yaşama ulaşması için sonuna kadar kahramanca mücadele edeceklerdir.

Sîmko yoldaş uzun süre Dersîm'de yaşadı ve mücadele etti. Kurdistan'ın bu gümüş kapısının özgürlüşmesi için yollarca savaştı. Her yerde izi, her gelişmede emeği vardır. Dersîm gerillacılığı bir parça da Sîmkoşaraktır. Dolayısıyla tipki Doğu Kurdistan genliği gibi, nerede olursa olsun tüm Dersîm genliği de bu büyük öncü insana sahip çıkararak daha çok gerilla saflarına akacak ve Sîmko Serhîdan komutasında özgürlük için kahramanca savaşacaktır. Her yerde daha çok Dersîm gerillası Sîmko yoldaşın anısına sahip çıkararak Devrimci Halk Savaşı hamlemizi her alanda başarıyla yükseltecektir.

Bu temelde büyük Apocu militan Sîmko Serhîdan yoldaşı saygıyla anıyor ve anısının Devrimci Halk Savaşı hamlemizin başarısında yaşayacağını belirtiyoruz. Başta HRK ve Dersîm güçleri olmak üzere tüm HPG güçlerini Devrimci Halk Savaşı hamlemizi yükselterek Sîmko yoldaşın anısını yaşamaya çağrıyoruz. Yine başta Doğu Kurdistan ve devrimci genliği olmak üzere tüm Kurdistan genliğini, Sîmko yoldaşın anısına gerilla katılmaya ve Sîmko yoldaş komutasında gerillalaşma hamlesinde yer almaya çağrıyoruz!

- Komutan Sîmko Yoldaşın Anısı Ölümsüzdür!

- Yaşasın Devrimci Halk Savaşı Hamlemiz!

- Yaşasın Özgürlük ve Demokrasi Mütadelemiz!

- Biji Rêber Apo!

"Sîmko yoldaş, Önderliği sahiplenmek ve savunmak gibi tarihi ve ağır bir sorumluluk yüklandı. Önderliği sahiplenmek demek, insanlığı savunmak demektir. Önderliği sahiplenmek demek, özgürlüğü sahiplenmek demektir. Önderlik fedaisi olmak demek, özgürlük ve demokratik yaşamın fedaisi olmak demektir. İşte Sîmko yoldaş böyle bir yolu seçti. Bütün arkadaşlar bu gerçeği çok iyi biliyorlar"

FEMİNİZM NEDİR NE DEĞİLDİR

Feminizm kavramından türetilen feminizm düşüncesi, kadın merkezli düşünce, kadını esas alan düşünce, kadın bakış açılı düşünce olarak ifade edilebilir. Kadınlık olarak da değerlendiriliyor. Ancak hem felsefe hem de hareket olarak kendini ifade etme tarzı, daha çok kadın sorununun toplumsal sorunların temeli olduğu ve kadın bakış açısı ile toplumsal sorunların gözüleceği iliskin düşünce biçimini olarak tanımlanması daha doğru olacaktır. Feminizm düşüncesi kadının mücadele tarihinin en son aşaması olarak da ele alınabilir. Bu açıdan feminizmin ve feminist hareketin tarihi ele alınırken, onu genel kadın tarihinden kopuk ele almak çok önemlidir. Ancak, feminist felsefe ve hareketin tarihini daha çok kapitalist çağdaş kadın hareketi olarak ele alacağımızdan yakın tarihte bir yerden başlatmak daha kavraticı olacaktır.

Aslında feminizm; tarihi yok edilen kadının kendi tarihine dönme çabası, yine toplum içerisinde kimliği tamamıyla bitirmek istenen kadın gerçekliğinin kendi kimliğini yeniden sahiplenmesinin son çabası olarak da adlandırılabilir. Eğer feminist hareket bir yerden başlatılacaksa, aslında kapitalizmin burjuvazi şahsında siyasal iktidar haline geldiği, süreçten başlatmak daha doğru olacaktır. Burjuvazinin iktidarı da genelde Fransız Devrimi ile özdeşleştiriliyor. Fransız Devrimi her ne kadar kendisinden önce ve sonra gelişen devrimler olsa da, yaratığı etkiler ve gelişim biçimini itibariyle burjuvazinin bütün karakteristik özelliklerini barındırdığından, bir yerde burjuva iktidar ve egemenlik döneminin başlangıcı olarak kabul edilir. Kapitalist çağdaş kadın hareketi de, önemli oranda Fransız Devrimi'nde geliştirilen mücadeleler içerisinde köklərini bulmaktadır.

Fransız devriminin özgürlük sembolü bir kadındır

Fransız devrimi, genelde Jean Jacques Rousseau'nun 'Toplumsal Sözleşmesi'ne dayanan, yine Amerika'nın Yurtaş Bildirgesi'nin uyarlaması olan İnsan Hakları Bildirgesi'yle izah edilir. Toplumsal alanda, toplum-birey, toplum-devlet, devlet-birey ilişkilerinin, yine toplulararası ve bireylerarası ilişkilerin nasıl düzenleneceğini burjuva tarzda yasalara kavuşturan İnsan Hakları Bildirgesi, burjuva iktidarının sözleşmesi olarak da ifade edilebilir. Aynı dönemde burjuvazının geliştirdiği sloganlar var. İnsan Hakları Bildirgesi bu sloganlar üzerine oturtulmaya çalışılır.

"Özgürlük, eşitlik, kardeşlik" sloganları temelinde gelişen Fransız Devrimi'nde kadın genel olarak dışlanmıştır. Devrim sonrası oluşan sisteme kadın yoktur bile. Kaldı ki daha önceki süreçte de kadına ilgili yürütülen tartışmalar, daha çok kadının insan olup olmadığı noktasındaki çok geri tartışmalardır. Feodal dönemi aşmaya çalışan hareketlerin kadına yaklaşımı ağırlıkta 'kadın insan midir, değil midir, toplumsallık içerisinde yer almali midir, almamali midir' sorularını cevaplamaya çalışma biçiminde sürmüştür.

Hristiyanlık felsefesinin özellikle skolastik tarzı, kadını tamamıyla toplumsal yaşamdan dışlayan bir felsefedir. İlk kadın filozofların, kadın düşünürlerin, toplumsal sorunlarının bir parçası olarak kadın sorunlarını inceleyen filozofların temel sorun olarak ele aldığı konu kadının toplum içerisindeki yeri olmuştur.

Bu da belirttiğim gibi kadın bu dönemde insan bile sayılmayan, aslında erkeğin tarlası, çocuk doğuran, büyütlen, onun dışında toplumsal bir değeri olmayan bir varlık olarak ele alınmaktadır. Fransız Devrimi'nde özellikle devrime aktif katılan burjuva kadınların kendi kimliklerini sahiplenmesinin bir ifadesi olarak geliştirildikleri çalışmalar ve yürüttükleri mücadeleler var. Bu mücadelelerde eşitlik, özgürlük, kardeşlik sloganlarında geçen kardeşlik kavramı üzerinde dururlar. Kardeşlik Fransızca, İngilizce ve Latin dillerinde brother kavramı ile ifade ediliyor ve burada aslında bahsedilen kardeşlik, erkeklerin kardeşliğidir.

İlk karşı çıkış, toplum içerisindeki bu kardeşlik kelimesinin erkek karakterinin kadın dışlayan yönüne bir tepki olarak ortaya çıkmıştır. Slogan düzeyinde, toplumda eşitlik ve özgürlüğün kardeşlik eksenine oturtulmasında kadın yer verilmemesine 'peki kız kardeşler ne olacak?' sorusuyla geliştirilen bir tepki var. Bu tepki de kendisini örgütleyip bir toplumsal harekete dönüştürdükten sonra insan hakları bildirgesinin hemen ardından Kadın Hakları Bildirgesi'nin yaylanmasıyla yoğun bir biçimde gündeme girmiştir.

Kadın Hakları Bildirgesi'nin hem yazarı hem de o dönemdeki kadın hareketinin öncüsü olan Olympe de Gouges (1748-93) toplumsal yasaları, toplumsal ahlaki, toplumsal gelenekleri hiçe saydıgı ve toplumu bozduğu yönünde ithamlarla yargılanmış ve giyotin başının kesilmesi cezasına çarptırılmış sembol bir isimdir. Kadın Hakları Beyannamesini sonuna kadar sahiplenmiş, bu konuda bir toplumsal hareket de gelişmiştir. İktidarı zorladığı noktada da, iktidar karşısında keskin bir irade sergileyebilmiştir. Bütünleyle kadının haklarını sahiplenen ve sonuna kadar savunan karakterinden dolayı eğer kadın hareketi kapitalist çağda bir yerden başlatılacaksa, *Olympe de Gouges*'dan başlatmak en doğrusu olacaktır.

Belki çok fazla gelişkin bir felsefe, bir tarih ve toplum bilinci yoktur, ama kadının yeniden şekillenen toplumsal sahada bir kimlik ve hak sahibi olması ve toplumsallaşma daha aktif katılımlarının önünü açma yönündeki mücadele, kadının daha sonraki bütün mücadelelerinin temeli olarak da ele alınabilir. Olympe de Gouges giyotin sehpasına çıktıığında kendi duruşunu bir sloganla ifade etmektedir. Aslında o, kadının toplumsal mücadeledeki duruşunu da ifade eden ve bayraqlaştırması gereken bir slogan: "İdam sehpasına çıkan kadının siyaset kürsüsüne de çıkma hakkı da olmalıdır!"

Tabii bu duruş, Rönesans döneminden başlayıp, aydınlanmanın zirvesi olan siyasal devrim sürecine kadar, kadının devrime katılım biçimini ve aktivitesi ile bağlantılıdır. Özellikle Rönesans ve aydınlanma döneminde burjuva kadınların gelişen aydınlanma hareketini çok yoğunca sahiplenme biçiminde bir gerçeklikleri var. Özellikle Avrupa'nın kültür ve aydınlanma merkezi olarak kabul edilen Paris'te bütün aydınların, ressamların, yazarların toplandıkları salonlar var ve bu salonlar genelde bazı burjuva kadınlarının himayesindedir. Yine Rönesans döneminde geliştirilen toplumsal mücadele içerisinde aktif rol oynayan kadınlar, siyasal devrim sürecinde ayaklanmalarla da çok yoğun katılmış, çoğu zaman da öncülük etmişlerdir.

Özellikle yoksul kesimden gelen kadınların bu aktif katılımı onların kendi haklarını sahiplenmen bir iradeye kavuşmalarını da beraberinde getirmiştir. Kaldı ki Fransız devriminin özgürlük sembolü de bir kadındır. Özgürlük, barikatlarda devrim bayrağını dalgalandıran kadınla ifade edilmektedir. Kadının bu kadar yoğun ve aktif katıldığı bir devrim sürecinde, kendi haklarını sahiplenmesi, kimlik edinmesi ve bu kimliğini güçlü bir iradeyle toplumsal alana ya da genelkese topluma dayatması işin doğası geregidir.

Sınıf mücadelesi cins mücadelesi

Daha sonraki süreçlerdeki bütün toplumsal hareketlerde de, en çok ezilen ve sömürulen kesim olması itibarıyle kadın, bütün toplumsal mücadelelerde aktif bir biçimde yerini almayı devam etmiştir. Özellikle Fransız Devrimi'nin ardından, Avrupa'da gelişen kendiliğinden işçi hareketleri içerisinde çok etkili bir yere sahip olan sosyalist hareket içerisinde güçlü kadın önderler ortaya çıkmıştır. Bunların en güçlülerinden birisi *Emma Goldman*'dır.

Daha sonraki süreçte de sosyalist geleneğin içerisindeki birçok kadın önder ve militant ortaya çıkmış ve kadın toplumsal hareket içerisinde güçlü bir yer edinmeye başlamıştır. Ama kadının toplumsal hareket içerisinde en güçlü kendisini ifade ettiği süreç işçi sınıfı karakteri gelişen toplumsal mücadelelerde, özellikle marksist damar içerisinde gelişen mücadelelerde öne çıkan kadınlardır. Kendilerini toplumsal mücadelenin dışında değil, tam merkezinde görmek isteyen, bu anlamda sadece kadın sorunuya da değil, bütün toplumsal sorunlarla birebir ilgilenen, bu sorunların çözümünde öncülük etme iddiasıyla hareket eden bu kadın kişilikleri daha sonraki bütün kadın hareketinin de hem öünü açmış hem de karakterini belirlemiştir. Bunların özellikle en önde gelenleri, *Clara Zetkin, Rosa Luxemburg, Alexandra Kolontay, Nadja Krupskaya* gibi marksist gelenek ve hareket içerisinde önemli rolleri olan kadınlardır. Bu önder kadın kişilikleri, 1800'lerden 1900'lerin başına kadarki süreçte mücadelede çok aktif yer almalarıyla, kendi kimlik ve renklerini toplumsal harekete veren kadının, giderek kendi rengini belirginleştirmesinin sem-

bollerî olarak da kabul edilebilirler. İşçi hareketinin bir devrim tarzında kendini iktidarlaştırdığı süreç olan I. Dünya Savaşı ve sonrası, özellikle Ekim Devrimi sürecinde bu kadın kişilikler iyice ön plana çıkmışlardır.

Ekim Devrimi'nin sembollerî genelde Lenin, Trotski ve Stalin gibi isimlerle anılır, ama o dönemin bu önemli kişiliklerinin hemen yanı başında, kadın kimliğini de hiçbir zaman göz ardı etmeyen, kadın kimliğiyle kendisini mücadele içerisinde kabul ettirebilen bu kadın önderler, aslında kadın kimliğinin toplumsal sahada kabul edilmesinde önemli bir yere sahiptirler. Bu açıdan da, kadın özgürlük hareketi tarihinde bu süreç önemli bir durak olarak adlandırılabilir. Bu sürecin önder kişilikleri de, bütün eksiklik ve yetersizliklerine rağmen, kadın hareketinin esas alınması gereken bazı temel önderleri olarak kabul edilebilir.

Bunların en temel özelliği, sosyalist hareket içerisinde kadın sorununa yaklaşım noktasında temel felsefeden bağımsız olmamalarıdır. İçinde çok özgürlükçü yönler barındırsa da, toplumsal mücadelede sınıf çatışması eksenine dayandıran marksist yaklaşımın kaynaklı olarak, kadın sorununu yeterince güçlü bir biçimde ifade edememişlerdir. Toplumsal kurtuluş içerisinde kadının bazı haklar elde etmesinin kadın için yeterli olabileceği, kadın sorunun esasında sosyalist devrim sonrasında çözüleceği biçiminde bir yaklaşıma sahiptirler.

Dolayısıyla mücadele içerisindeki kadına önemli bir yer vermekle birlikte, aslında kadın sorunu ikinci planda tutulmakta, sınıf mücadele ve sınıf sorunu temel sorun olarak kabul edilmektedir. Bu, o dönemdeki sosyalist marksist hareketin toplum ve tarih bilinci ile ilgili bir gerçekliktr. Düşünce ufkuları, toplumsal mücadelede sınıf karakterli bakış açısını aşabilecek bir düzeyde değildir. Sınıf mücadelede kadının rengini de vermeye çalışan, hem teorik yaklaşımları hem de pratik içerisindeki duruşları ile kadının bu anlamda kimlik edinmesinin öünü açmada önemli bir rol oynamıştır.

Özellikle Rosa Luxemburg bu noktada mutlaka incelenmesi gereken bir kişiliktridir. Rosa Luxemburg'un marksist hareket içerisinde özellikle Lenin'e ve Ekim Devrimi'yle birlikte ortaya çıkan proletarya diktatörlüğüne karşı geliştirmiş olduğu bazı eleştiriler var. Hem kadın

rengini savunma anlamında hem de asında leninizmin aşamadığı temel sorumlardan birisi olan devlete ve ulusal soruna yaklaşım noktasında, özellikle diktatörlük kavramına yaklaşım noktasında ciddi eleştirileri vardır. Aslında bu eleştiriler her ne kadar marksist teoriye dayandırılarak geliştirilse de, kadın segisinin güçlü öngörüleri olarak ele alınmak durumundadır.

Bu anlamda Rosa Luxemburg şahsında marksist hareket içerisinde kadın bakış açısının kendisini güçlü ifade ettiği içinde birçok sapmanın öünü alabilecek, birçok yanlış yaklaşımı aşabilecek bir sevgiselliği barındırdığını görmek gerekiyor. Örneğin Rosa Luxemburg ulus sorununun bir devlet sorunu olarak ele alınmaması ve çok fazla ön plana çıkarılmaması gereğine dikkat çekiyor. Proletaryanın iktidar tarzını, proletarya diktatörlüğü tarzında ifade etmenin yanlış olduğunu, proletarya demokrasisinin, diktatörlükten daha fazla ön plana karışmak gereği yönünde teorik yaklaşımları var.

Özellikle Karl Johann Kautsky'e karşı geliştirmiş olduğu sistem içlesen, burjuvazi ile bütünlesen yaklaşımıları da mahkum eden; bu anlamda sistem ile fazla bütünlşmeyen, sürekli karşısına alan bir yaklaşımın da sahibidir. Bu noktada Lenin ile içerisinde girmi olduğu polemikler var ve bu polemikler içerisinde Rosa Luxemburg'un geliştirmiş olduğu teorik yaklaşımların daha doğru olduğu tarih tarafından ispatlanmıştır. Özellikle devlet ve demokrasi ilişkisi noktasında, diktatörlüğe karşı geliştirdiği eleştiriler, doğrulanmış eleştirilerdir.

Alexandra Kollantay kişiliği var. Devrim sürecinde güçlü bir irade ortaya koymuş, hatta devrim kararının alınması sürecinde Lenin'i merkez komite içerisinde destekleyen tek insandır. Bu anlamda toplumsal mücadelelerde kadın iradesinin keskinliğinin ifadesi olarak ele alınabilir.

Clara Zetkin enternasyonal içerisinde kendisini kabul ettirmiş güçlü bir teoristen ve örgütü, pratik bir kişilik olarak öne çıkmaktır; o dönemin diğer kadın önderlerinden farklı olarak kadın sorunun esasında kimlik edinmesinin öünü açmada önemli bir rol oynamıştır.

Özellikle Rosa Luxemburg bu noktada mutlaka incelenmesi gereken bir kişiliktridir. Rosa Luxemburg'un marksist hareket içerisinde özellikle Lenin'e ve Ekim Devrimi'yle birlikte ortaya çıkan proletarya diktatörlüğüne karşı geliştirmiş olduğu bazı eleştiriler var. Hem kadın

kadın hareketi içerisinde de ağırlığı olan bir kadındır. Toplumsal mücadele içerisinde aslında Lenin'in yanı başında kadın rengini temsil etmeye çalışma çabası vardır. Devrimde irade olma, devrim içerisinde kadın rengini temsil etme noktasında bir duruş olarak değerlendirilebilir. Fakat özellikle Clara Zetkin ve Roza Luxemburg ile çok fazla kıyaslanmaması gereken bir duruştur bu. Ama bir kadın rengi olarak onun da mutlaka burada anılması gerekmektedir.

Bu kadın önderlerinin hem toplumsal mücadeleye yaklaşımı, hem kadın sorununa yaklaşımıları Marks'ı fazla aşan bir durumda değildir. Aslında Marks'ın kadın rengine yaklaşan birer yorumcuları olarak ifade edilebilirler. Bu açıdan da, her ne kadar toplumsal mücadele içerisinde doğru tespitleri ve yaklaşımıları, iradi duruşları olsa da ve kadın kimliğini sahiplenseler de, Marks'ın kadın sorununa yaklaşımını fazla aşamamışlardır. Engels'in, "bir toplumun özgürlük düzeyi oradaki kadın özgürlik düzeyiyle ölçülür" yaklaşımını esas almaları, bu dönemde kadın önderlerinin mücadelelerinde bir potansiyel düşünce olarak önemli bir özelliğini ifade etmektedir. Toplumsal özgürlüşe ile cins özgürlüşmesini iç içe ele almışlardır. Bu olumlu bir yaklaşımdır. Ama kadın sorunun başat ve temel bir sorun değil de, sınıf mücadeleinin içerisinde çözülmesi gereken, daha çok da kadının ekonomik ve siyasal alana güçlü katılımının, sorunun çözümünü getirebileceği biçimindeki yaklaşımı yetersiz yaklaşımlardır.

Yine tarihsel bilinçleri itibarıyle, kadın sorununu toplumsal kırılmanın temeline koymak yerine, toplumsal kırılma ya da toplumsal egemenliği erkek egemenlik karakter ile ifade etme yerine, sınıf karakteriyle ifade etme gibi yaklaşımıları vardır. O dönemin bazı tespitleri sürekli göz önünde bulundurulmak durumundadır. Mesela o dönemde de mevcut egemenlikli sistem tanımlanırken, patriarkal, yani erkek egemenlik sistemi olarak tanımlanıyor. Yine marksizmde uygarlık tarihi erkek egemenlikli uygarlık tarihi olarak adlandırılıyor. Neolitik dönem, ilkel komunal dönem adıyla, ana soylu bir dönem olarak tanımlanıp ana merkezli, ana soylu toplumun eşitlikçi ve özgürlükü yönüne dikkat çekilmiştir. Kadının düşünürmesinin egemenlik altına alınmasının daha sonraki egemenliklerin temel kaynağı olduğuna vurgu yapılmış, ancak orada bırakılmış ve toplumsal mücadelenin kurtuluşun bu noktadan ele almak yerine, sınıf mücadelesi üzerine oturtulmuştur.

Bu anlamda, içinde hem toplumsal kurtuluş, hem de özellikle kadın kurtuluşu yönünde doğru ama eksik yaklaşımıları vardır. Tabii bu doğruların egemen hale getirilememesi, daha sonraki süreçte devrimin sapmasında da önemli bir yere sahiptir. Bu dönem kadın hareketinin bu önderlerinin çabalayı, kadın özgürlük hareketi içerisinde temel bir durak olarak adlandırılabilir.

Kadın hareketinin en yoğun bir biçimde toplumun gündemine girdiği süreç ise, II. Dünya Savaşı sonrası, özellikle 1968 toplumsal hareketi sürecidir. 1968

Gençlik Hareketi olarak adlandırılır, ama aynı dönemde feminist hareket kendisini çok güçlü bir biçimde toplumsal mücadelenin bütün sahalarında bir ifade ve örgütülüğe kavuşturmuş ve giderek bir hareket olarak gerek toplumsal, gerek siyasal alanda ağırlık kazanmaya başlamıştır. 2000'lerdeki kadın, hareketi bu üç aşamanın bir sonucu olarak ortaya çıkan bir düzeydir.

Feminizmin temel karakteristik özelliklerini

Feminizmin tarihini ana başlıklarla bir biçimde özetleyebiliriz. Bütün bu süreç içerisinde gelişen kadın hareketi, mücadele içerisinde giderek kendi felsefesini oluşturmaya ve örgütlerini yaratmaya başlamış ve bunları giderek topluma hakim kılma yönünde bir etkinlik de kurabilmiştir. Bu açıdan da kadın tarihinin bu aşamalarını tek tek felsefeleriyle hareket ve örgütülük düzeyleri ile ele almak yerine, bu sürecin sonucunda ortaya çıkan feminist felsefe nedir? Feminizmin hareket olarak temel karakteristik özellikleri nelerdir? Sorularını özet biçiminde ele almak daha sağlam olacaktır.

Tek tek kadın hareketlerini, özellikle kadın hareketi içerisindeki çeşitli eğilimleri açıklamak çok kapsamlı bir çalışma konusudur. Burada bizim için önemli olan feminist hareketin ve feminism felsefesinin olumlu özellikleri, miras olarak kabul edilebilecek ve devralınabilecek özellikleri, eksik ve yetersizlikleri nelerdir? Aşılması gereken yönler nedir, noktalarını açığa çıkarmaktır.

Önderliğin feminist hareketi geç tannmış olmasının özeleştirisini vermesi noktasındaki yaklaşımını da bu biçimde ele almak gerekiyor. Feminist hareketi bütünüyle sahiplenme olduğu gibi kabullenme biçiminde değil de, onun gerçekliğini doğru görme, miras olarak kabul edilmesi gereken yönlerini alma, eleştirilmesi ve aşıması gereken yönlerini aşma yaklaşımıyla konuyu ele almak gerekiyor. Bu açıdan da tek tek hareketleri kendimize ne kadar yakın veya uzak bulduğumuzdan ziyade, bir felsefe ve toplumsal hareket olarak feminismin kendisini ele almak daha doğru olacaktır. Öncelikle feminismin felsefesi konusunda geliştirilmiş çeşitli düşünceler akımları var. Bunların bir özeti yapmak gerekiyor.

Feminist felsefe

Feminist felsefe sözlüklerde, ansiklopedilerde ya da çeşitli araştırma kaynaklarında farklı biçimlerde tanımlansa da, ortak tanımlama çerçevesi olarak belirtebileceğimiz bir çerçeve çıkarılabilir. Bu felsefe; "esas olarak insan tarihinin yanı deneyimlerinin tecrübelerinin erkek yaratımı olduğunu reddeden, yine bu anlamda insanlık tarihinin erkek gözüyle yazılıp okunması, bunun üzerine oturtulmasının artık sona ermesi gerektiğini savunan bir düşünceler bütünü olarak tanımlanabilir."

Geleneksel felsefenin, kadının ilgilerini, kimliklerini ve sorunlarını ciddi bir biçimde ele almadığını, kadınların var

olma ve düşünme tarzlarının erkekler kadar değerli olduğunu kabul etmediğini ileri sürerek erkek egemenlik felsefeyi yoğunca eleştirirler. İdealist felsefeyi, özellikle metafizik yöntemi ben ve öteki kavramları üzerinde oturtarak, yine zihni ve bedeni birbirinden ayıran bir yaklaşımı, özellikle "Hegel'de ten ve tin yaklaşımının ayrıştırılması ve burada tam da bunlara böyle bir yaklaşımın yanlış olduğuna dikkat çekerler. Yine ontolojik olarak dualizmi, ikinciliği reddederler." Buradan hareketle insan zihni ve bedeni arasındaki ilişkinin doğru kurulmasının felsefesinin oluşturulmasına gereğine dikkat çekerler.

İçinden çıktıkları felsefe olan Batı felsefesine dönük geliştirmiş oldukları eleştiriler var. Özellikle akılçılığı erkekle bütünlestiren, erkeği akıl, kadını ise duyu karakteri taşıdığı iddialarından dolayı Batı felsefesini yoğun eleştirirler. Özellikle, Descartes felsefesinin akla dayanan ve akıl da insanı temsil ettiğinden dolayı erkeği daha insan, kadını daha az insan olarak tanımlayan felsefesini reddederler. Feminist felsefeciler Batı düşünce tarzını en çok bu noktada eleştirirler. Bu yönyle, Batı felsefesinin eleştirisini temelden ele alan birlaşma sahiptirler. Bu felsefeyi erkek karakteri, eril yönünü eleştirmeleri doğru ve yerinde bir eleştiridir.

Batı bilim felsefesinin ileri sürülmüş olduğu savları, tezlerin o kadar da bilimsel ve objektif olmadığını dile getirecek, geleneksel bilim felsefecilerinin bilimsel başarıyı bilimcinin yönetme yeteneğine bağlamalarını eleştirirler. Feminist felsefe yönelik bilim felsefecileri erkeğin karakterinden ziyade, erkeğin bilimi egemenliğini kurmasının bir aracı olarak ele aldığınu vurgularlar. Onlara göre "bilim somut bir olgunun test edilmesinde bile soyut bir kuramla güdümlü olacağından doğanın ne dediğini dinleyen bir bilim anlayışı büyük bir olasılıkla dinlemeyenden daha nesnel olacaktır." Buradan da doğayı gözleme, doğayı akılla algılama yerine doğayı sezgiyle, duyguya algılamın daha sağlıklı olabileceği biçiminde bir sonuç çıkarırlar.

Feminist felsefeciler özellikle geleneksel toplumun ahlak ve siyaset felsefelerini de ciddi bir biçimde eleştirirler. Geleneksel ahlak görüşünü, erkek egemenlik karakterlerinden dolayı erkek egemenliğini sürekli besleyip güçlendiren bir yaklaşım olması itibarıyle ciddi bir eleştiriye tabii tutarlar. Feminist toplum ve siyaset felsefesinin temel amacı, "ezme ve baskı altına alma biçimlerini açıklamak ve kadınları erkeklerin sahip oldukları adaletin, özgürlüğün, eşitliğin aynısına kavuşmanın ahlaken üslenebilir ve siyasal bakımdan uygulanabilir olan yollarını göstermektir."

Bu konuda feminist felsefinin çeşitli yaklaşımıları ayrıntıda ayrılsalar da, bazı ortak özellikler taşırlar. Örneğin liberal feministler kadınlarla erkeklerde aynı haklara sahip olduklarılarından, toplumu kadınlarla erkeklerle aynı eğitim ve meslek edinme fırsatını tanımış gereğine dikkat çekerler. Aslında bu yaklaşım, burjuva liberalizmin ekonomik bakış açısının, bütün sorunların çözümünü,

toplumsal hukusal haklarda çözüme kavuşturma yaklaşımının bir devamıdır.

Marksist feminist felsefeciler ise sorunları, "kadınların iş gücüne kitle sel olarak katılan ve ev işleri ile çocuk bakımı toplumsallaştırılana dek kadınlar ve erkekler eşit haklara sahip olamaz" biçiminde ele alırlar. Aslında burada da, burjuva liberalizmin benzer bir yaklaşımı var. Marksizmin aşırı ekonomist bakış açısı marksist feministlerde yansımmasını bulmaktadır.

En ilgi ve dikkat çekici olan yaklaşım ise, daha sonra da göreceğimiz gibi, bütün feminist felsefeyi temsil eden ve ona damgasını vuran yaklaşım Radikal Feministler ve onların geliştirmiş olduğu felsefenin yaklaşımıdır. Bu felsefe "kadının baskı altında tutulmasının başlıca nedeninin cinsellikte yattığına" dayanır. Radikal feministlere göre, "erkeklerin tahakkümüne kadınlar yeniden üretim sürecinde ve cinsellikte biçilen roller yol açmaktadır. Bu nedenle kadınlar kendi yeniden üretim araçlarını yaratmadıkça ve kendi cinsel gündemlerini ortaya koymadıkları sürece özgür olamayacaklardır. Kadınlara biçilen toplumsal cinsiyet rolleri sil baştan ele alınmadıkça hiçbir sorun çözüme kavuşmayacaktır." Bunun son noktada gittiği yer ise, erkek egemenlikli yaklaşımın tersinden kadın egemenlikli yaklaşım biçiminde kendini ifade etmektedir.

"Erkeksiz bir toplum" sloganıyla hareket eden radikal feminism, giderek biyolojik anlamda da bir sapmayı beraberinde getirmiştir. Radikal feminism içerisinde gelişen biyolojik sapmalar bunu çok net göstermektedir. Bu felsefe, eşcinselliğin ve lezbiyenliğin savunduğu, bu anlamda kadın toplumsallığı olabildiğince koparıldığı ve marjinalleştirildiği sonuçlara yol açmaktadır.

Feminist felsefeyi en güçlü akımlarından biriside varoluşçu feministlerdir. Bunların en başta gelenlerinden birisi **Simone De Beauvoir**'dur. Varoluşçu feministler, "erkeklerin tahakkümünün sonuç ve nedeninin varlık bilgisel olduğunu" dikkat çekerek, toplumsal sorunların kaynağının "kendi varlığını ele alma tarziyla bağlantılı olduğunu" dile getirirler. Bunu da "kadınlar öteki, erkekler ise ben olarak tasarlandığından kadınlar kendilerini kendileri bağlamında tanımlayana dek olmadıkları şey bağlamında yani öteki olarak erkek bağlamında tanımlamaya yozgılıdlar" biçiminde ifade etmektedirler. "Erkek egemenlik varoluşçu bakış açısı sürekli erkeği merkez, kadın öteki olarak ifade etmektedir. Dolayısıyla 'erkek özne, kadın nesnedir. Erkek öz kadın ise biçimdir' biçiminde bir yaklaşım sergilemektedir. Bu yaklaşım aşılmadıkça kadının herhangi bir varlık kimliğine sahip olmayacağı" öne sürerler.

Anarşist feministler ise belki de feminist felsefeyi en eski ve günümüzde en etkili akımlarından birisidir. Bunların temel yaklaşımı, anarşizmin genel felsefesiyle bağlantılı olarak ele alınmak durumundadır. Anarşist feministin en tanınmış önderlerinden birisi olan Emma Goldman'ın feminist hareket içerisinde oldukça önemli bir yeri var.

Biraz popüler bir kişilik olması itibarıyle de akılda kalan bir kişilik. Anarşist feminizmin çok etkili olmasının temel nedenlerinden birisi de, kadın bu hareket içerisinde ilk defa kendisini toplumsallığın dışında, kendi kimliği ile ifade etme yönündeki çabalarının burada ileri düzeyde olmasında aranmak durumundadır.

Anarşizmin feminism yaklaşımı Emma Goldman'ın öncülüğünde gelişmiştir. Feminist anarşizm, "devletin her yönüyle ataerkilliğin tipik bir kurumu, erkek egemen dünyasının belirgin bir dışavurumu olduğunu savunur. Kadınların kendilerine özgü doğalarıyla kadınlık içgüdüleriyle dünyada hüküm süren adaletsizliği sonlandıracabileceğini her türden iktidara başkaldırabilecek anarşist gizil gücün kadınlarında doğuştan bulundugu öne sürerler." Bu felsefe, kadının gücünü kadın kendine güvenini açığa çıkarması açısından olumlu özellikler taşısa da, özellikle devlet karşısındaki duruşu toplumsal mücadelenin örgütüne getirilmesi gereği yönü göz ardı ettiğinden ve bireyciliği çok fazla öne plana çıkardığından dolayı sonuçta en kötüsünden kapitalizmin bir mezhebi olmaktadır.

Sosyalist feministler, kadın hareketi içerisinde aslında en toparlayıcı ve iddieli olan kesimlerdir. Çok farklı ekollerden gelseler de ortak özelliklerini "kadınların dünyayı nasıl gördüğünü temsil eden ve kesin biçimde 'dişli' olan tek bir bakış açısı oluşturmaya" çalışmalarıdır. Temel yaklaşımı "sosyalist perspektifler ve siyasetlerle kadınların özgürlüşe mücadelelerini" birleştirmektedir.

Post modern feministler sosyalistlerin bu çabalarını "gerçekçilik, bilgi, ahlak ve siyaset hakkında yalnızca tek bir hikaye anlatan tipik erkek düşüncesinin bir benzeri olarak değerlendirdir. Böyle bir feminist felsefe ne uygulanabilir ne de arzu edilir bir şey değildir. Çünkü tek bir gerçeklik ya da doğruluk olduğu inancı geleneksel felsefenin coğunluğu susturmak için kullandığı felsefi bir söylem" tarzında ele alırlar.

Postmodernist feministlere göre, "daha çok ve farklı farklı feminist düşüncelerin ileri sürülmeli gereklidir. Bu felsefe tek bir tane değil, birçok olmalıdır. pek çok farklı sesi içinde barındırılmalıdır." Postmodernistler kendilerini demokratik feministler olarak tanımlarırlar. Aslında toplumsal hareketin parçalanması, anlamsızlaştırılması, ideolojisizleştirilmesi ve bütünlüğünü kaybetmesi yönündeki, mevcut erkek egemenlik sistemin temel görüşü olan postmodernizmin kadın cephesinden yansımaları olarak ifade edilebilir.

Feminist felsefeyi çeşitli akımlar içerisinde bu tarzda geliştirilen felsefi bakış açıları, kadın sorununun izah edilmesi noktasında önemli bir düzeye getirmektedir. Fransız varoluşçu feminist Simon De Beauvoir'ın, 'kadın doğulmaz, kadın olunur' yaklaşımı kadın kimliğinin toplumsal cinsiyetçi yönüne dikkat çek-

Alexandra Kolontay

Clara Zetkin

Emma Goldman

Simone de Beauvoir

Nadja Krupskaya

Olympe de Gouges

mektedir. Bu önemli olan bir tespittir. Daha sonra göreceğiz ki, Önderlikte de temel felsefi bakış açılarından birisi bunun üzerine oturtulmaktadır.

Feminist epistemoloji

Feminist felsefecilerin geliştirmiş oldukları felsefe onları kendi epistemolojilerini, yani bilgi kuramlarını da oluşturmalarına götürmektedir. Özellikle Fransız feministlerinin 1970'lerden başlayarak geliştirmiş oldukları feminist epistemoloji, kadın bilincinin geliştirilmesinde önemli bir rol oynamıştır. Bu bilgi kuramı, hukum süren eril bilgi kuramı anlayışını aşmak ve bilginin kaynaklarının mevcut ortaya konulan biçiminin aşılmamasına dönük eleştirel bir bilgi kuramı ve bakış açısıdır.

Bu bilgi kuramına göre, bir kuramın ya da bilgi savının geçerliliği onu kimin öne sürdüğüne kopmazcasına bağlıdır. "Buna göre geleneksel erkek merkezli, yani eril bilgi kuramlarını idealleştirdiği bilimsellik, nesnellik ve akılçılık gibi kavramlarla bu kavramların meşrulaştığı bilgi tümüyle erkek tahakkümünün amaçları için kullanıldığından bütünüyle yadsınmalıdır.

Bu anlayış ile hareket eden feminist bilgi kuramı bilmenin farklı yollarının bulunup bulunmadığı üzerine çalışır; örneğin kadınların ve erkeklerin dünyayı anlamaya çabalarını tanımlayan farklı bir temellendirme ölçütünün, farklı bir manтиğın ve imgelemenin bulunup bulunmadığını araştırırlar. Bunu yaparken disiplinler arası bir yaklaşımla sosyal bilimsel –yorumsamacı– yöntemlerden yararlanırlar; deneyciligin yeni biçimlerinin üzerinde durur; araştırmacının 'duruş noktası'nın önemine ve post yapısalçı çözümlemelerin gerekliliğine işaret ederler. Amacı gündelik "bilgi yapımı" süreçleriyle, bilimsel araştırma süreçlerinin altında yatan cinsiyetçi tutumun, 'ayrılımcılık'ın ayrıntılı bir çözümlemesini sunmaktadır. Bu yüzden feminist bilgi kuramı çalışmalarında bilişsel yetke ve sorgulanabilirlik de en az bilgi kuramsal dayanaklar kadar önemlidir."

Bu bilgi kuramı sahipleri, aydınlanmacı felsefenin akılçılığı özellikle realizmini yoğunca eleştirirler. "Bunun karşısına da kadınların bilen ile bilinen, ben ile öteki, zihin ile beden, özne ile nesne arasında daha az ayrim yaptıklarını, belirsizlik ile gerçeğin görelî niteliği konusunda daha hoş görülen olduklarını ileri sürerler. Bu da onların bilgi kuramsal alanda toplumsal gerçeği yansıtma konusunda erkeklerden daha iyi bir konuma olduğunu göstermektedir."

Feminist bilgi kuramında, kuramsal alandan görece pratik alana uzanan geniş bir ilgi yelpazesi söz konusudur. Pratik alanda feminist bilgi kuramcılar özellikle bilimde ve öteki akademik uğraşlarda eşit fırsatları engelleyen kurumsal yanlıllıklar ve kanunların kendilerini çeşitli disiplinlerin onde gelen katılımcıları olarak görmelerini engelleyen ideolojiler üzerine yoğunlaşır.

Kuramsal alanda ise daha radikal feministler kadınların erkeklerin sahip olduğunu iddia ettiği gücün ve adaletin aynısını istediklerini öne sürerek, güçler

ve haklardaki adaletsizlik ortadan kaldırıldığından kadınların nasıl yaşayacakları sorunu ile yüzleşmeyi başaramadıklarını göstermekle ilgilenirler. "Feminist bilgi kuramı mantığın erkek merkezi olduğu ve diğer insanları baskı altına almanın bir aracı olarak kullanılacağı gibi aşırı iddialarda bulunmasına karşın, insanların bilgiye nasıl ulaşıklarını açıklarken, bireysel yetenekler ve alınan eğitimler arasındaki farklılıkların bu süreci nasıl etkilediği konusunda çok fazla açık değildir." Bu eksik ve zayıf yönleridir. Ama mevcut bilme biçiminin, bilme tarzının iktidar bilme tarzı olduğu, bu iktidar bilme tarzının ise kadını dışlayan karakteri olduğu yönüne dikkat çekmeleri önemli bir dizeyi ifade etmektedir.

Önderlik çözümlemelerinde analitik zeka ile duygusal zeka arasındaki ilişkinin doğru konulması gerektiği yaklaşımına benzer bir epistemolojik yaklaşımları vardır. Analitik zekanın erkek karakterine daha uygun olduğu, duygusal zekanın ise kadın zekasına daha yakın olduğu biçiminde Önderlik yaklaşımı ile benzer özellikler arz eden bu yaklaşım, uygarlık sürecinde yaratılan bütün bilmeleri bütünüyle reddetme biçimindeki yaklaşımıyla Önderlikten ayrırlar.

Önderlik analitik zeka ile duygusal zekanın buluşturulması, birleştirilmesi gerektiğini öne sürerken; bu bilgi kuramı sahipleri, neredeyse mantığı ve akılçılığı kökten reddeden bir yaklaşımıla, aslında toplumsal bilmeyi geriye çeken bir epistemoloji oluşturmaya çalışırlar. Bu yaklaşım, içerisinde doğru ve olumlu özelikleri olsa da, kadının duygusal zeka yönünü, doğaya daha yakın olan bilme tarzına vurgu yaparken, insan akının yaratmış olduğu gelişmeleri reddetme anlamında geriye çeken bir yaklaşımıdır. Yararlanılacak birçok yönleri olmakla birlikte, doğru kavranoymadığında radikal feminizmin epistemolojik temelini de oluşturan özelliklerinden dolayı, saptaya açıktır.

Feminist bilgi kuramı bu açıdan mutlak araştırılması incelenmesi gereken bir sahadır. Bununla birlikte felsefesini, epistemolojisini oluşturan feminist hareketin bir gelişim tarihi var. Ve esas olarak bu felsefe ve bilme tarzı üzerine oturan feministin buradan hareketle yapılan tanımlamaları var.

Feminizm; "kadınların erkekler tarafından meşru olmayan yollardan tahakküm altına alındığı inancına dayanan, bu tahakküm kökenlerine inerek kadınların zayıf, duygusal, akılsız, ahlaki erdemlerden yoksun varlıklar olduğunu gösteren geleneksel anlayışı kırmayı kendine amaç edinen felsefi ve etnik yaklaşımlar bütünüdür. Erkeklerin tahakkümüne ve kadınların öznel deneyimlerinin hor görülmemesine yol açan önyargıları düzeltip kadınların haklarını genileterek, cinsler arasındaki eşitsizliği ortadan kaldırarak adına ortaya çıkan ve 20. yüzyılda iyice gelişen bir toplumsal hareket" olarak da tanımlanmaktadır.

Hareket içerisinde geniş bir yelpazede tanımlanan akımlar olsa da, esas olarak üç temel akım üzerine oturtulabilir. Buların en eski olanı, uzun soluklu olanı,

esit haklar feminizmi olarak da adlandırılan demokratik liberal feminizmdir. Bu hareketin kökenleri konunun girişinde de belirttiğimiz gibi Fransız Devrimi sürecinde ortaya çıkan kadın hakları bildirgesine kendisini dayandırır. Çıkışında "eğitim ve meslek edinmeye yönelik ayrımcılığı ortadan kaldırmak ve kadın için eşit haklar ve fırsatlar yaratmak" olarak kendisini tanımlayan bir özelliğe sahiptir. Günümüzde ise "kadının siyasal alanda bir güç olarak kendisini katabilmesi" yönünde reformları öne çıkarın bir karaktere sahiptir.

Özellikle Avrupa'da son yıllarda gelişen ve pozitif ayrımcılık tarzında kendini ifade eden, yine kadının özellikle siyaset alanında temsilini ön plana çıkarılmaya çalışan bir karaktere sahiptir.

Feminizm içerisinde diğer en önemli akımlardan birisi de, ayrılkçı feminizmdir. Ayrılkçı feminizm, kendi deyimleriyle "erkek vahşetinin iyileştirilebileceği konusunda pek umutlu olmayan" düşüncesinden hareketle, eril iktidarı acımasızca eleştirirler. Bu görüşe göre, "erkek egemen sınıf ve ırk ayrılmada çok daha önemli olan bir toplumsal ayrımcılığa, cinsiyet ayrımcılığına yol açmaktadır." Dolayısıyla bütün toplumsal mücadele bunun üzerine oturtulmalıdır yaklaşımı esas alınmaktadır. Sistemin temelinin cins ayrımcılığına dayanması yönündeki yaklaşımları doğru olmakla birlikte, radikal feminizmde görülen ve aslında toplumsallığı parçalayan, erkek egemenliğinin ters yüz edilmiş bir biçimde olan bir karakter arz etmektedir.

Sosyalist feminism ise, sosyalist perspektifle, kadınların özgürlüşme mücadelelerini birleştirmeye çalışır. Başlarda daha çok kadınların toplumsal konumunu iyileştirecek uygulamaya dönük haklar ve özgürlükler üzerinde duran bu akım, özellikle 20. yüzyılın ikinci yarısından itibaren kuramsal alana da ağırlık vererek bütünlük bir çizgi haline gelmeye başlamıştır.

Sosyalist feministlerin çeşitli ekoller, çeşitli damarlardan, geleneklerden gelen temsilcileri ve örgütleri var. Bunların hepsinin ortak özelliği, toplumsal mücadeleyle, özellikle sınıf ve cins mücadelelerini birleştirek, toplumsal kurtuluşu sağlama yönündeki bir çabadır. Diğer feminist hareketleri de kendi çatıları altında buluşturma yönünde yoğun bir çabalı var. Özellikle 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü çerçevesinde düzenlenen etkinliklerde kadın için bir platform oluşturma yönünde çabalı sürekli gündemdedir. Bir yönyle sistem karşıtı özelliklerini olmakla beraber, özellikle sistemde çok yoğun iç içe olan, sistem tarafından desteklenen hareketlerde de iç içe geçmeleri, kozmopolit bir karakter kazanmalarını beraberinde getirmektedir.

Evrrenselsel, internasyonalist yönlerini sürekli ön plana çıkarmaya çalışıken, özellikle ulus ve sınıf sorununu kimi zaman göz ardı eden bazı yaklaşımları da görülebilmektedir. Kadın özgürlük mücadeleleri ile toplumsal özgürlük mücadeleleri arasında, yine ulusal sorun ile sınıfı sorun arasında nasıl

bir bağ kurulabileceğine ilişkin, çok farklı ve parçalı görüşleri olduğundan dolayı henüz güçlü bir ideolojik yapı oluşturamamışlardır.

Toplumsal mücadele ile cins mücadele ayrılamaz

Feminist hareketin bu ekollerin çeşitli platformlarda bir araya gelerek, kadın kurtuluşu yönünde güç olmaya çalışmaktadır. Bunların bir kısmı çok radical, sistem dışı gibi görünse de, feminist hareketin sistem tarafından sahiplenilmesi dikkat çekicidir. Feminizmin en radical savunucuları olan Fransız feministlerinin neredeyse tamamı devlet destekli vakıflar ve dernekler biçiminde örgütlenmiştir. Yine BM bünyesinde oluşturulan kadın çalışmaları, belirttiğimiz bütün bu feminist hareketlere çok yoğun destek vermektedir ve bunları bir yerde toplumsal mücadelenin parçalanması noktasında kullanma yaklaşımı göstermektedirler.

Feminist hareketin en tehlaklı yönü, toplumsal mücadele ile cins mücadelelerini birbirinden ayırmalarıdır. İçeride toplumsal mücadele ile cins mücadele birleşme yönünde çabalı olsa da, bunların da kendi içlerinde öneğin marksist gelenekten gelenlerin sınıf vurgusunun çok fazla olması, çeşitli uluslararası kadın hareketlerinin kendi ulusal renklerini, radikal feministlerin cinsiyetçiliği çok fazla ön plana çıkarılması, parçalanmalara yol açmaktadır. Bunların hepsi de sonuç itibarıyle hem örgütülük, donanım, eylemlilik, hem de ideolojik netlik noktasında sistemi aşabilecek bir ufka sahip olmadıklarından dolayı, sistemin mezhepleri olarak adlandırılabilir. Bu konuya Önderliğin feminizmle ilgili değerlendirmelerine geçtiğimizde daha ayrıntılı değineceğiz. Belirttiğimiz bu hareketlerin yanı sıra özellikle Önderlik ideolojisinde önemli bir yere sahip olduklarıdan dolayı ekofeministlere de bir dipnot olarak dikkat çekmek gerekmektedir. Zira Önderlik kendi bakış açısını, ekolojik-feminist bir bakış açısını olarak tanımlamakta ve demokratik, ekolojik, cinsiyet özgürlüğünü paradigmayı tanımlarken, ekolojik bakış açısını ile kadın bakış açısını arasında doğru bir bağ kurma gereği noktasına dikkat çekmektedir.

Feminist hareket içerisinde önemli bir güç olma başlayan ekolojik feministler olarak ifade edilen akımın tanımlamasını da bu noktada yapmak önemlidir. Ekofeminizm "insanoğlunun doğayı harap etmesini, doğal dünyaya saygısızca davranışmasını Batı kültürünün her yerine yansımiş olan ata erkiliğin bir uzantısı olarak gören, erkek merkeziliği hem kadın, hem de doğayı yok sayarak dışıl kültür soyunu tüketme çabasında olduğunu" öne süren bir feminist görüşür. İnsanoğlunun doğaya üstünlük kurma uğraşıyla erkeğin kadına hükmetme çabası arasında derin bir yakınlık olduğunu dikkat çeken ekofeminizm "çevreyi korumak adına verilen mücadelelerin özünde ötekine egemen olma peşindeki erkek buyrukluğuna karşı yürütüldüğünü ve bu

Rosa Luxemburg

nedenle de feminist içerikli olduğunu" öne süren tezler ile hareket etmektedir.

Bu tezler görünüşte Önderlik felsefesine çok yakın özellikler arz etmektedir. Ama ekofeminizmin özellikle yeşiller ve çevreciler tarzında kendisini toplumsal hareketten koparan marjinal bir yapılmaya sahip olması, görüşlerinin toplumsal hareket içerisinde etkin olmalarını etkilemektedir. Örgülü mücadele yerine, kendiliğindenliği ön plana çıkarın bir karakterleri vardır. Meşruiyetten ziyade yasaklı esas alan mücadele anlayışları onları etkisiz kılmaktadır. Aslında bir yönüyle sistem karşıda kadın hareketlerinin sistem içileştiren bir yaklaşımı vardır. Çevre sorunu çok fazla ön plana çıkararak temel toplumsal sorunları örtbas etmede sistem açısından bir perde rolü görmektedir.

Kaldı ki bu hareketlerin coğulukla burjuva ve küçük burjuva kadınlarından oluşması ve uluslararası alanda devletler ve büyük şirketler tarafından desteklenmesi biçiminde bir gerçekliği de vardır.

Feminist hareketin en tehlaklı yönü, toplumsal mücadele ile cins mücadelelerini birbirinden ayırmalarıdır. İçeride toplumsal mücadele ile cins mücadele birleşme yönünde çabalı olsa da, bunların da kendi içlerinde öneğin marksist gelenekten gelenlerin sınıf vurgusunun çok fazla olması, çeşitli uluslararası kadın hareketlerinin kendi ulusal renklerini, radikal feministlerin cinsiyetçiliği çok fazla ön plana çıkarılması, parçalanmalara yol açmaktadır. Bunların hepsi de sonuç itibarıyle hem örgütülük, donanım, eylemlilik, hem de ideolojik netlik noktasında sistemi aşabilecek bir ufka sahip olmadıklarından dolayı, sistemin mezhepleri olarak adlandırılabilir. Bu açıdan ekofeminizm söylemleri kısmen doğru, ama hareket ve pratik olarak saptıracı bir anlayış olarak alınabilir. Çevre sorunu ve kadın sorununu bu kadar bütünlükle ele alan, erkek egenlikini bir düzeye eleştiren bir hareketin, bu kadar bütünlükle erkek egenlikini bir düzeye eleştiren bir hareketin, bu kadar paralel hareket etmesi ve ondan himaye görmesi anlaşıldır.

Feminist hareketin kendisini çok güçlü bir tarza ifadeye son yıllarda özellikle kadın tarihi konusunda, kadın renkli sanat, edebiyat alanında, yine toplumsal sahanın geniş alanlarında kendini bir örgütülüğe kavuşturması, hareketin gelişme eğilimini, potansiyelini göstermektedir. Ama belirttiğimiz gibi, feminist hareket henüz sistem dışı ve sistem karşısına bir karakter edinebilmiş değildir. Sistem içi bir muhalefet olarak değerlendirilmesi daha doğru olacaktır. Feminist felsefenin diğer bir özelliği, radikal feministler dışında, sistemin çeşitli mezheplerinin kadın sahasına yansaması olarak tanımlanmak durumundadır. Anarşist, liberal, sosyalist, sosyal demokrat, çevreci vb sistemin mezhebi olarak gelişen çeşitli toplumsal hareketlerin kadın sahasına birer yansımalarıdır. Bunun ötesinde çok ciddi bir anımlarının olduğu söylemeye. Hatta sistemin mezhepleri olan bu muhalefetlerin, bir yerde tek çıkış noktası olan kadın bakış açısının önemini ve önemini göstermektedir. Feminist hareket içerisinde önemli bir güç olma başlayan ekolojik feministler olarak ifade edilen akımın tanımlamasını da bu noktada yapmak önemlidir.

Bu noktada yaşanan eksikslik ve yetersizlikleri, Önderliğin değerlendirmeye ve çözümlemelerinden hareketle ele almak daha doğru olacaktır. İçimizde gelişen feminizme çeşitli yanlış yaklaşımları, hem feminizmin bu karakteri, hem de Önderliğin bakış açısını eksenine oturtmak daha sağlıklı olacaktır. İdeolojik bakış açısının da bunu gerektirmektedir.

SUSKUN SEVİNÇLER

*"Yok abey, sizi tanıyoz
kimseye söylemeyiz"*

15 günlük bir yürüyüşten sonra Samandağı'nın yakın bir çevresine ulaşmıştık. Ama yürüyüş boyunca hem yeni savaşçıların yürüyüşte zorlanmaları, hem de erzağımızın olmaması hepimizi zorlamıştı. Gün boyunca kısa, bodur çalılıklar arasında çobanlardan saklanmış, havanın kararmasını bekliyorduk. Herhangi bir köylünün bizi görmesi, önumüzdeki bir günlük ova yürüyüşünü tehlikeye atabilirdi. Ovada çıkışak olan herhangi bir olumsuzlukta düşman, 13 kişilik grubu rahatlıkla imha edebilirdi. Geri çekilme süreci olduğundan düşman, olağan geçiş yerlerini pulsalamıştı. Gruba verilen talimata göre, görüntü vermeyecek, bizi gören köylüler olursa, onları diğer köylülerin bulacağı bir biçimde bağlayacaktık. Her ne kadar yerliler Arap olsa da, bu tedbiri almak zorundaydık. Aksi halde ihbar çıkabilirdi. Diğer önemli bir geçiş yerimiz de Asi Nehriydi. Geçen arkadaşım söylediğine göre hırçın bir suymuş. Kapılan oldumu kurtulması imkansızmış.

Aydınlığın içini kemiren tuhaf bir koyuluk havayı karartmıştı. Bu koyuluk aydınlığın içine düşen kocaman bir murekkep daması gibi yavaş yavaş kendi rengine boğdu. Yeryüzü bu ağırlığa dayanamayarak tümüyle karanlığa teslim olmaya başladığında hareket etti:

Suyu çekilmiş, kuru bir dere yatağından aşağıya inmeye başladık. Dere yatağında serin, ferahlatici bir meletem esiyordu. Gün boyunca tenimize işleyen ağustosun kuru siccığından sonra terli yüzümüzü yalayıp geçen serin meletem iyi gelmişti. Bu meletemin akşamının neresinden sıyrılp dereye düşüğünü biliyoruk. Bir vadide meltemi saniyorum. Biraz sonra öncülerimiz bir su birkintisini bulmanın sevinciyle; "Heval burada su var. Ama arkadaşlar fazla içmemeye dikkat etsinler" diye uyardılar.

Öncülerimiz haklıydı. Bir yürüyüş öncesi gereğinden fazla su içildi mi, yürüyenleri rahatsız ediyor. Ama yeni savaşçı adayları bunu pek yaşamamış olduğundan kana kana su içtiler. İlk defa bütün gün sıcak altında bekleyen yeni savaşçılara hak vermemek elde değildi. Çünkü daha önceki günler boyunca doğru dürüst su içmemiştir. Nedeni ise Samandağı'na arazisinin bol maden yataklarına sahip olmasıydı. Dağın vücutundan süzülen sular sarımı bir renkteydi. Yani maden rengini almıştı. Acıtmak bir tadi vardı bu suların.

Alt tarafımızda, dağı yarip, Samandağı'na kıvrılarak uzanan stabilize yola indik. Yol çok kullanılmış olduğundan yüzeyindeki kabuklar kırılmış, toz halini almıştı. Yürüken bir un tortusuna bastığımız hissini uyandırıyordu; yumuşacık ve eriyen bir sünger gibiydi. Bizi izleyenleri sevindirecek bir belirti bırakmamak için öncülerimiz taşlara, ot birkintilerine basarak yürümemizi söylediler. Bütün talmatlardan bir fısıltı halinde yayılıp, artçıyı buluyordu. Önümde yürüyen ve grupta tek bayan arkadaş olan Tekoşin, nedense kışık sesle konuşmaya alışamamıştı. Belki de bu davranışının onun konuşkanlığını kaynatıyor. Hafif sesini yükselterek talimatı iletiyordu.

Akşam karanlığı bütün çabukluğuyla yolumuza birikiyordu. Ardımızda bırak-

tiğimiz Türk-Arap halkın ve Amanos dağlarının buruk hüzün içimizde depresikeren, önumüzde kalabalık gerilla birlıklarımıza ve ülkeye ulaşmanın da yanılmaz heyecanı tırmayıordu.

Yol belirsiz uzanırken ansızın karşı tarafa iki atlı, öndeği arkadaşlara ulaştı. Her şey bir anda olup bitmiş. Köylüler bizi görmüşlerdi! Yaklaşımında iki gencin atlarını zap etmek için dizgincelere asılmış olduklarını gördüm. Öncülerden biri gayet doğal bir sesle:

"İyi akşamlar" dedi.

"İyi akşamlar" diye karşılık verdi öndeği genç. Delil arkadaş devamlı:

"Nereye gidiyorsunuz böyle?" diye sordu. Aynı genç köyü bozuk Türkçesiyle;

"Garşık köye gidiyoz" dedi. Delil arkadaş hiç istifini bozmadan;

"Bizi gördüğünüzü kimseye söylemeyin, yoksa iyi olmaz" dedi, yarı şaka, yarı tehdit eder bir sesle. Yine öndeği genç:

üzere giden bir grubun pusuya düşmesi üzerine, gruptan kopan bir iki arkadaşın günlerce süren operasyon içinde pamuk tarlasında saklandıklarını, sonradan arkadaşlara ulaşıklarını duymuştum. Ama onlar yıllarca savaşta kalmış ve muazzam savaş tecrübeleri olan arkadaşları. Gelgelelim bu bizim grup için geçerli değildi. Çünkü herhangi bir olumsuzlukta gruptan kopacak olan yeni arkadaşların kendini koruyacak tecrübeleri yoktu. Üzerlerinde hala ilk katıldıklarındaki sivil elbiseler vardı.

İkişerli el ele tutuşarak karşı kıyıyla geçtik

Yarım saat kadar süren bir yürüyüşten sonra aşağıda bir köyün tedirgin ışıkları göründü. Daha da ötede sanki gökyüzünden düşmüş gibi görünen yıldızların sönümekte olan ışıkları yansıyordu. Bazen bu cılız ışıkları sert bir

"Köprüye ulaştığımızda yolun ötesinde bir bakkal dükkânının açık olduğunu gördük. Ama etrafı kimse görünmüyordu. Cadde boyunca ışıkları sönükle evler uzanıyordu. Köprünün üzerini aydınlatan sarı ışıklar, köprü altından sessizce süzülen, Asi suyunun yüzeyinde yansıyordu. Asi, her an yutmaya hazır, sessiz bir tehlike gibi akıyordu. Bir kabuk bağlamış da onun içinden geçiyormuş gibi kırırtısız görünüyordu"

"Yok abey, sizi tanıyoz, kimseye söylemeyiz" diye cevaplardı. Atlarından keskin bir ter kokusu yükseliyor. Hızlı hızlı soluk alıp veriyorlardı. Yolda koşturmuş olmaliydi. Ama ikisi de bakımlı, toramadı. Arkadaşları hızını kestiğimizden dolayı bize öfkelenmiş gibi toynaklarıyla toprağı eşeliyordu. Delil arkadaşın kısa konuşmasından sonra, her iki köylüyü serbest bırakmasını, yanımızdan geçip karanlıkta kaybolmalarını şaşkınlıkla izledik. Ama mutlaka geçerli bir nedeni vardı. Bunu tartışacak zamanımız yoktu. Bütün arkadaşlarında sezilebilir bir tedirginlik başlamıştı. Küçük Güney sınırını keseceğimiz zamana kadar geçici de olsa sürdürmemiz gereken gizlilik kuralını ihlal etmiştik. Duyulan tedirginlik bundandı. Ovaya inmeden iki köylüyle karşılaşmamız büyük şansızlıktı. Ya köylüler ihbar ederse ne yapacaktı? Hepimizin düşüncelerinde dolaşan bu soruya Daha önce Güney'e çekilmek

rüzgar süpürüyor ya da soluğu kesiliyorcasına sönüyor, kısa bir süre sonra yine eski haline dönüyordu. Hedefimiz orası olmayıdı. Bayır aşağıya inmeye başladık. Yürüyerek izleyeceğimiz bir patikanın olmayışı yeni arkadaşları zorluyordu. Bir taşa ya da, kurumuş bir ağaç köküne takılıp düştüklerinde mahcup bir halde kalkıp tekrar sıralarına giriyorlardı. Bayır bitimini kesin olarak gösteren bir dereye vardık. Minik kum tepeleri kıyıyla vurmuştu; birileri özenle elekten geçirilmiş gibi inceydi. Öyle ki bu inceliğin yüzeyinde tek bir çakıl taşı bulmak bile imkansız görünüyor. Derenin genişliğine uzanan kocaman kayaların akşamın karanlığına yapışık kalan beyazlığı, suda tünelimi ve esrarlı bir görünümüleri vardı. Biraz daha yaklaştığımızda bu muhteşem beyazlığa ulaşmanın meraklıyla inceledik. Öteki birkaç köy evinin ışıkları bu tarafa vurdukça, cömert dav-

hiç bıkmadan saatlerce izleyebilirdim. Adımlarımız onları geri bırakıkça elimizde olmadan dönüp dönüp bakıyordu bu görkemli manzaraya.

Asi nehrine vardığımızda saat gece yarısını geçiyordu. Su kenti ikiye bölmüşü. Kentin yarısı bu tarafta, yarısı karşı taraftaydı. Ama iki yüz metre ilerlerimizde köprü vardı. İkiye ayrılmış şehri birleştirdi. Vakit geç olduğundan bütün evler uyumuş, ışıklar sönmüşü. Sokak lambaları dışında ışıklar yanmıyordu. Zaman kaybetmeden üç kişi suyu geçmek üzere raxt ve silahlarımı indirdik. Ve kol kola girerek suyu geçmeye başladık. Önde ben vardım. Ortadaki Küçük Güneyli Erdal arkadaşı Mahsum arkadaşızı izliyordu. Yaz mevsimine rağmen su soğuktu, birkaç adım ilerlemiştik ki, ayaklarım yerden kesildi. Aynı anda Mahsum ve Erdal arkadaşlara beni çekmelerini söyledi. Sudan geçmek imkansızdı. Uşşarak üçümüz geçebilirdik belki, ama diğer arkadaşların geçmesi imkansız gibiydi. Gözümüze kestirdiğimiz başka bir yeri denedik, ama o da geçiş vermedi. Hemen raxtlarımı ve silahlarımı alıp arkadaşların yanına döndük. Durumu anlatlığımızda Delil arkadaş;

"O zaman şehrin içinden geçen köprüyü denememiz gerekiyor, başka da seçeneğimiz yok. Ya onu deneyeceğiz, ya da sabaha kadar buralarda dolanıp kalırız. Bu da imha olmamız anlamına geliyor" dedi.

Vakit kaybetmeden yola çıkarak, köprüye yaklaştık. Planımıza göre üç arkadaş önden gidecekti. Eğer düşman köprüyü tutmuşsa en azından kalan on kişi kurtulabilirdi. Düşünecek zaman bile yoktu. Sabah şehrin yakınında görünmek bile sonumuz olurdu. Şehri geçmemiz gereği gibi en az birkaç saat de ondan uzaklaşmamız gerekiyordu. Çünkü önumüzdeki arazi çiplaktı.

Köprüye ulaştığımızda yolun hemen ötesinde bir bakkal dükkânının açık olduğunu gördük. Ama etrafı kimse görünmüyordu. Cadde boyunca ışıkları sönükle evler uzanıyordu. Köprünün üzerini aydınlatan sarı ışıklar, köprü altından sessizce süzülen, Asi suyunun yüzeyinde yansıyordu. Asi, her an yutmaya hazır, sessiz bir tehlike gibi akıyordu. Bir kabuk bağlamış da onun içinden geçiyormuş gibi kırırtısız görünüyordu.

Nefesimizi tutup köprüye doğru koşmaya başladık

Bir portakal bahçesine girmiştik. Portakal ağaçlarının geceye yayılan kokuları olmasa, küçük bir koruluk sanılabilirdi. Hareket ettiğimiz tek belirtisi ara sıra portakal yapraklarının çırçırdığı hissili seslerdi. Kimseye görünmemeye kayısını saymazsa olağanüstü bir geceydi. Sanrı bir gerilla yürüyüşünde değil de, bu kadar doğa harikaları arasında bir gece gezintisine çıktığımız duyusuna kapılıyorduk. Rüzgar vurdukça serin karanlığın içinde sizip gelen çekingen ışıklar karşısına oynayan portakal dallarını

Nihayet köprüyü geçti. İleride apartmanlar vardı. Sağ taraftaki bahçe girdik. Kısa bir süre sonra herkes gelmişti. Bahçe, sık hurma ağaçlarıyla gölgelenmiş, dışarıdan gelen ışıklar, yaprakların arasından geçip birer ok

gibi toprak zemine saplanıyordu. Yerde ağaçlardan düşmüş hurmalar vardı. Herkes yerdekilerden bir kaçını alıp yedi. Köprüde bir sorunun çıkmaması hepimizi sevindirmiştir. O köpeği merak etmemiştim. Delil arkadaşa sordum;

"Heval o havlayan köpek neyin neyi öyle?"

"Bakkalın köpeğiydi sanırım. Bakalçayı uyandırmamışsa iyidir" dedi. Sonra birden bire aklına bir şey gelmiş gibi:

"Heval acele edin, yolun altından çıkalım" diyerek öne geçti.

Tiz bir metal sesi geceyi yrttı hepimiz yerimizde donakaldık

Bahçe çitini aşip, diğer bir bahçeye girdik. Bu bahçede fazla ağaç yoktu. Ağaçları tek tek aralıklarıydı. Bir çıkış yolu bulamadığımızdan, bahçe sahibinin olduğu anlaşılan eve doğru yürüdük. Bu evin işıkları yanıyordu. Sessizce eve yaklaştığımızda üzeri çinko saclarla örtülü bir kumesin yan tarafındaki yoldan başka yol olmadığını gördük. Bir süre etrafı dinledikten sonra teker teker geçmeye başladık. Ama olabildiğince sessiz olmaya, ses çıkarmamaya çalışıyorduk.

On metre ötedeki evde konuşan iki kişinin konuşmalarını duyabiliyoruz. Tam o sırada, o rahatsız edici sessizliğin içinde yeni bir arkadaş omzundaki silahın namlusunu bir dönüş hareketinde saca çarptı. Tiz bir metal sesi geceyi yrttı. Hepimiz aynı anda yerimizde donakaldık. İçeride konuşanlar susmuştu. Delil arkadaşın ona kızdığını duydum. Yeni savaşçı elinde olmadan, iradesi dışında ses çıkarmıştı. Grubun yarısı öte tarafa geçtiği için bir tarafa da çekilemezdi. Çünkü yolu sadece Delil arkadaş biliyordu. Biz de olduğumuz yerde durarak içerdeki seslere kulak kabartmıştık. Bir değişiklik olacak mı diye. Eğer şehrin içinde birilerine görürse grup tehlikeye girecek, belki de bu imha ile sonuçlanacaktı. Bu düşüncenle birkaç dakika hareketsiz bekledik. Aynı şekilde öteye geçen arkadaşlar da bekliyorlardı. Evden birileri çırıp da bizi görünse mecburen esir alacaktı. Başka çare de yoktu. Neyse ki, içerdekiler tekrar eskisi gibi konuşmalarına devam ettiler. Konuşmaların dan anlaşıldığı kadariyla kari-koca idiler. Onlar konuşmalarına devam ederken, grubumuz karşıya geçmişti.

Havanın aydınlanmasına az kalmasına rağmen, kah mahallelerin asfalt caddelerinden koşarak, kah park eden arabaların ardına gizlenerek kentten çıkmaya çalışıyorduk. Şafağın sökümesi bizim için "imha" anlamına geliyordu.

Karanlığın içini hain bir aydınlatık kemerme başlamıştı bile. Yukarıdan kentin karma karışık ışıkları görünü-

yordu. Delil arkadaş hepimizin yorgun olduğunu bile бил:

"Heval acele edin, şafak söküyor. Şehrin karşısındayız. Biraz daha gayret edin, noktaya yaklaşıyoruz. Bu kadar emeğimiz boş gitmesin" diye hızımızı artırmaya çalışıyordu.

Komando şapkali birisinin saklanmaya çalıştığını gördüm

Bütün gece boyunca yürümüştük. İnce bir yorgunluk tepeden tırnağa her tarafımıza yayılmaktaydı. Yine de hızla yürümeye çalışıyorduk. Hava tam aydınlandığında Delil arkadaşın sözünü ettiği ormanlık araziye ulaşmıştık. Aşağıda tek tük evler görünyordu. Biraz dikkatli bakınca aşağımdan geçen toprak yolun hemen üzerinde mevziye benzer yerler gördük. Biraz daha yaklaştıktan sonra komando şapkali birisinin saklanmaya çalıştığını gördüm. Silahımı omzumdan kaydırıp, eğilerek yaklaştım. Bizi görmüş olmamıştı ki, o da biraz daha eğildi. Bütün gizlenme çabalamız boş gitmişti. Şafağın söküüğü bir zamanda ona rastlamamız kelimenin tam anlamıyla talihsizlikti. En ufak bir hata hepimizin sonuna neden olabilirdi. Hareket sahamız daraldığı gibi bu orman parçasından öte, arazi çiplaktı. Gündüz geçmemiz imkansızdı. Tüm bunların öfkesiyle adama yaklaştım. Bu öfkemi gizlemeye çalışarak:

"Merhaba dayı" dedim.

Adam oturduğu yerden yavaşça ayağa kalktı. Otuz beş kırk yaşlarında, zayıf bir adamdı. Elinde çift namlulu bir av tüfeği tutuyordu. Tek korkum, elindeki silahını ateşlemesiydi. Her şey alt üst olabilirdi o zaman.

"Silahını ver dayı!" dedim. Bunun üzerine adamın yüzünde ilginç bir ifade belirdi. Korku, çıldırma, şaşkınlık bütün bunları adamın yüzünde görmek mümkündü. Adamın bir delilik yapacağından çekinerek hızla tüfeyini aldı. Namlusuna sürülmüş iki fişeği çıkardım. Adam tek kelime edecek gücü yok gibi öylece dikkiliyordu. Öbür arkadaşlar da bize yetişmişti. Adam uzamiş sakalımıza, silahlarımıza bakıyor, ama ağızından tek kelime olsun çıkmıyordu. Arkadaşlarla daha önce anlaştığımız gibi adama:

"Sen bizimle geliyorsun dayı" dedim.

Adam yine bir şey demedi. Sadece yürüyen arkadaşların ardına düştü. Bir avcısıydı.

Birkaç dakika sonra sık ağaçların arasında gizli bir yer bulduk. Herkes çantasını indirdi. Bazı arkadaşlar çay yapmak için gerilla ateşi yakmaya koymuldu. Ben, Delil ve Erdal arkadaş adamlı konuşmaya çalışıyorduk. Antakya bölgesinin yoğunluğla Arap olduğunu düşünerek:

"Dayı Arap misiniz?" diye sordum. Nihayet *"Evet"* diyebildi. Delil araya girecek;

"Ne aryorsun burada?" diye sordu.

"Avciyım, kırlangıçlar görüp, ürkmeden saklanmıştır" dedi, mahcup mahcup.

"Akşama kadar seni yanımızda tutmak zorundayız" dedi, Delil arkadaş. Adam Delil'e kaygı ile baktı:

"Yerime gitmezsem, beraber geldiğimiz arkadaşlarım beni ararlar, sizi görürlerse de ihbar ederler. Ama beni bırakırsanız ihbar etmem" dedi. Delil arkadaş başını sallayarak, *"Seni bırakamayız, bu imkansız"* dedi. Avcı ısrarlı bir sesle:

"12 Eylül öncesi ben de devrimciydim. Sizin gibiydim, ne olur beni bırakın. Yoksa arkadaşlarım beni aramaya çıkar. Sizin için de, benim için de iyi olmaz" dedi.

1991 yılından beri Amanoslarda gerilla gücü vardı

Kendimizi tanıtmadan bizi tanımladı. Zaten buradaki Arap halkın bize同情 was. Söylediği mantıklıydı, ama eğer sözünde durmayıp da kaçarsa, bizim için iyi olmazdı. Onu yanımızda tutmakla bir nevi olabilecek şeylerini şimdiden kontrol altına alıyordu. Erdal arkadaşla Arapça konuşmaya başladılar. Erdal arkadaş Küçük Güneyi olduğu için Arapça biliyordu. Yarım saatte yakın konuşular. Biz bir şey anlamadan öylece dinliyorduk. İçimden biriyle kendi dilinde konuşması ona az da olsa bir güven vermişti. 1991 yılından bu yana Amanoslarda gerilla gücü olmuştu. Gelgelelim halkla ilişkilerimiz fazla iyi değildi. Bunun nedeni, kırsala çıkma yasağıydı. Bundan dolayı kimse dağa çıkamıyordu. Çobanlar sürülerini dağın

ovaya bakan eteklerinde olatıyordu. Kürdistan'daki gibi yaylaya çıkma engelleniyordu. Öyle ki, iki bine yakın evi bulunan ve adeta minik bir şehri andıran Zorkum yayası bile bomboştu. Sadece pazar günleri –o da izimizi sümek için– devletin gönderdiği avcılar geliyordu. Bunun dışında ara sıra tesadüfen de olsa rastlayan köylüler şaşıryordu. Devletin bu kadar karaladığı ve haksız bir atalete esir bırakıldığı, tepelerinde sis eksik olmayan bu gizemli yerlerde insanların yaşayabileceği kimsenin aklına gelmiyordu.

Bu arada çayımız demlenmişti. Son ekmeklerimizi daha önce yaptığımız kavurma ile birlikte adamin önüne koyduk. Ekmeklerimiz çantada perişan bir hal almış, ezilmişlerdi. Önümüzde bir gecelik yol olmasına rağmen son yiyeceğimizdi. Adam bizi kırmadan bir bardak çay ile biraz kavurma ve ekmek yedi. Son ekmeklerimiz olduğunu anlaşmış olmalı ki, fazla yemedi. Delil arkadaş, *"Yesene dayı, çekinme"* diye dost bir sesle üsteledi.

"Sağ olun gelirken kahvaltı yapmıştım. Fazla istahim yok" dedi.

Sohbetimiz sırasında eskiden Türk sol hareketinin bir sempatizan olduğunu, darbeden sonra tutuklandığını, serbest bırakılınca devrimcilikten tümden vazgeçtiğini, ayrıca yolunu gözleyen bir karısı ve kızı olduğunu, marangozluk yaptığı, pazar günleri zevk için ava çıktığını anlattı. Son sözünü bitirmeden etrafımızda silah sesleri duyuldu. Adam birden bire kaygılanı. Belki de yanımızda olduğunu silah sesleriyle hatırladı.

"Benim arkadaşım, aldigınız yerde bulamayınca aramaya çıktılar herhalde baktı. Bu kez yüzündeki ifade korku ve şaşkınlıktan ziyade bir vedalaşma ifadesiydi. Yüzüyle, gözleriyle bizi uğurluyordu. Belki Türk solunun eski bir üyesi olarak, içinde taşıdığı gerilla özlemi böyle yansıtıyor. Başını önüne eğdiğinde biz de arkadaşımıza doğru ilerlemeye başladık.

Narin bir kızılık tepelerin zirvelerine yansımıştı. Bir günü kazasız, belasız geçirmenin sevinciyle yola koyulduk. Orman parçasının bittiği, yaylalıkların başladığı sınıra geldiğimizde alacakaranlık basmıştı. Öncülerimiz yol güvenliği için çevremizi keşfettiklerinde, hemen beş yüz metre yukarımda, bir taburdan fazla askerin konumlandığını görmüşlerdi. Çiplak gözle baktığımızda askerlerin çalışıklarını gördük. Hemen aklımı avcı geldi. Eğer en ufak bir olumsuzluk çıkarmış olsaydı, kim bilir belki bu askerler etrafımızı kuşatmış olacaklardı. Güney Kürdistan'a çekileceğimiz şu sırada böyle bir çatışmaya girmek, düşmanın ekmeğine yağ sürmek olacaktı. Önderliğimizin başlatmış olduğu barış atmosferini solumaya kararlıydık. Önümüzde çekilen bütün sınırlara sizacak onu anlamsızlaşdıracak, eritecek ve barış melemlerinin estiği Güney Kürdistan'a, binlerce gerillanın olduğu serin ve karlı iklimde gececektik.

omzuna atarak, seyrek ağaçların arasında eski yerine doğru gitti. Avcı gider gitmez, onu daha iyi görebileceğimiz bir yere gitti.

Türk solunun eski bir üyesi olarak içinde taşıdığı gerilla özlemi böyle yansıtıyor

Gün batımına kadar avcıyı izledik. Bir tarafa ayrılmadan eski yerinden bazen gördüğü bir ava mermi atyor, bazen sakin sakin oturuyordu. Onunla anlaştığımız gibi altıya çeyrek kala, yanına sivil giyimli yeni bir arkadaş da alarak av teskeresini vermeye gitti. Ona yaklaşlığımızda yanında 14-15 yaşında bir çocuğun olduğunu gördük. Bir süre sonra gidebileceğini düşünerek bekledik. Ama çocuğun gideceği yoktu. Bazan keçicilerini kontrol etmek için kısa süre kayboluyorsa da tekrar avcının yanına dönüyor. Bir iki kez ıslık çaldı, avcı oralı bile olmadı. Hareket saatimiz geçti ve daha fazla bekleyemedik. Elimdeki teskereyi yeni savaşı arkadaşa vererek,

"Bunu ona ver. Eğer avcı, çocuk anlasın diye bir şey söylese, oduncu olduğunu, teskereyi odun toplarken bulduğunu söyleşin. Ve hemen yanına dönerin, seni burada bekleyeceğim" dedim.

Yeni savaşçı, avcının teskeresini götürüp verdi. Ve kısa bir süre sonra döndü. İlk yanındaki çobandan dolayı hiç oralı olmadı, sonra birden dönüp baktı. Bu kez yüzündeki ifade korku ve şaşkınlıktan ziyade bir vedalaşma ifadesiydi. Yüzüyle, gözleriyle bizi uğurluyordu. Belki Türk solunun eski bir üyesi olarak, içinde taşıdığı gerilla özlemi böyle yansıtıyor.

Başını önüne eğdiğinde biz de arkadaşımıza doğru ilerlemeye başladık.

"Adam iyi birine benzıyor. Kimliğini alıp bırakalım. Zaten durduğum yer buradan da gözüküyor. Onu biraz korkutursak ihbar etmez" dedi Erdal. Ben de, Erdal arkadaşın görünüşe katıldığımı söyledi. Avcının yanına döndüğümüzde, Delil:

“Bize kimliğini ver dayı. Akşam hâreket ettiğimizde sana getiririz” dedi.

Avcı, yanında kimliğinin olmadığını, bunun yerine av teskeresini verebileceğini söyledi. Delil arkadaş,

"Tamam, yalnız bizim nöbetçiler seni sürekli izleyecekler. Yerinden ayrılmayacaksın. Eğer ayrılsan olacaklardan biz sorumlu değiliz" dedi.

Adam başıyla onayladı. Sonra çantasından bir poşet dolusu poğaça çıkardı ve delil arkadaşa uzattı. Delil arkadaş,

"Yok dayı biz alamayız. Bizim yiyeceğimiz var, öğlen yersin" dedi.

"Siz almazsanız ben de gitmeyeceğim" dedi. Delil, adamın bu radikal davranışına bir anlam vermese de poşeti aldı. Adam bir şey olmamış gibi silahını

Mardin'in sade ve asil kızı

Her bahar, gerilla için hem coşkunun dört bir yana yayılmanın heyecanını hem de ayrılığın hüzünü yaşadığı bir mevsimdir. Çünkü baharın bizler için anlamı farklıdır. Bizler bu mücadelenin yarattığı süreklik ve büyülük içinde geniş bir coğrafaya yayılmış bir göç içindeyiz ve her bahar herkes kendini bir alana hazırlar. Her bir gerillanın gözlerindeki beklenen, kendisine gelecek haberin beklerken, bakışlarına yansyan parlaklığa bambaşkadır. Çünkü her bahar kendisini daha öne cephelere hazırlayan gerilla, daha büyük bir yürek çarpıntılarıyla ve umutla bekler düzeleneceği alanı. 2007 yılı baharı daha da farklı bir anlamda sahipti. Çünkü o yılın baharında Önderliğimizin zehirlendiğine dair haber alınmış, buna karşı herkeste düşmana karşı kin ve öfke duyguları gelişmiş ve savaşın ön saflarına gitmek için çok sayıda öneri geliştirilmişti. Herkes öfkelerini, kendisiyle birlikte bulunduğu yeri yakacak bir volkan gibi taşıyordu. Her bir gerilla için Önderlik söz konusu olunca akan sular durur, yürekler taşar ve sahiplenmenin sınırları anlatılmazdı. Tarih bunu defalarca ispatlamış ve Önderlik gerektiğinde kendini, kimliğini, umutlarının temsilini bulan her gerilla Önderlik savaşçıları olarak harekete geçmişti.

Arkalarında sözlerini seslerini coşkularını bırakıp gittiler

On birlerin bir araya geliş de böyle bir atmosferde söz konusu oldu. Onların hazırlıklarına, kararlılıklarına ve iddialarına bu süreç damgasını vurdur ve bu ruhla grubun temeli oluştu. Kuzey'e gidiş için yüzlerce arkadaş bir araya geldi ve tüm gruplar içinde belki de en dikkat çekici, kendini en iyi hazırlayan ve en çok umut bağlayan grup Garzan yolculuğu için kendini hazırlayan gruptu. Onlar yüreğini özgürlüğün akışına bırakınca yolculardı.

Kod adı: **Roza MARDİN**
Adı soyadı: **Zarife ADIBELLİ**
Doğum tarihi ve yeri: **1978, Savur Mardin**
Katılım Tarihi: **1993, Garzan**
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Ağustos 2007, Uludere Tanine**

Bedenlerini özgürlük akışı içinde zafer abideleri haline getiren güler yüzlü, fedakar, onurlu, direniçi yoldaşlarıydı. Her zaman coşkulu ve heyecanlıydılar ve etraflarına sürekli coşku, moral yayan, gittikleri her yerde kendilerinden bahsettirenen, arkalarında unutulmaz anlar bırakan militanlardı. Hazır olan, var olan üzerinden hareket etmekten çok kendi emekleri, çabalarıyla yarattıkları şeylerle kendilerinden bahsettirdiler hep. Ve nereye gitseler orada bir iz bıraktılar, bir şeyler etkilediler ve bir şeylerin değiştirildiler. O nedenle gittikten sonra bile sobbetlerimizin vazgeçilmek konusu oldular. Arkalarında o kadar çok anı bırakmışlardır ki her yerde onlardan bir parça buluyorduk. Onlar gittiler ama arkalarında sözlerini, seslerini, coşkularını bıraktılar. Onlardaki yaşam sorumluluğu, mücadeleye, değerlere ve şehitlere bağlılık çok somut yaşımsallaşıyordu ve onlar savaşa büyük bir devrimci coşkuyla hazırlanıyorlardı. Kazanmaya ve başarıya böyle kilitlenmişlerdi. Gitmeden iki gün önce Roza arkadaşın inisiyatifiyle bir araya gelip kendi başlarına '92 ve '97'de şehit düşen arkadaşların gömülü olduğu bir yere giderek, o arkadaşları genel şehitlige taşımışlardır. Arkadaşların cenazelerini herkesin görebileceği ve ziyaret edebileceğii bir yere taşımayı bir borç gibi görmüşlerdi. Onlardaki sorumluluk, şehitlere bağlılık çok belirgindi. Bu halkın çocukların cenazelerinin kaybolma-

ması için gösterdikleri bu tutum, tarihsel sorumluluklarından kaynaklıydı. Onlar uzun bir yolculuğa çıkmak üzereyken bile bir yolcu, bir misafir gibi yaklaşmadılar ve son ana kadar bulundukları mekanda yapmaları gereken her şeyi, her işi yaptılar. Bir gerilla zaten misafir olamazdı kendi yurdunda, hele ki onu özgürleştirmeye söz vermişse her karişına saygıyla, emekle ve sevgiyle yaklaşır, ne gerekiyorsa o anda görevini yapardı. Görevler ertelenemez, savaş sınırlara bağlanamazdı ki! Bu nedenle arkadaşları her coğrafyada bir mücadele yürüterek ve arkalarında bir şeyler bırakarak terk ettiler oraları. Uğradıkları her gerilla birliğinde moraller yaptılar ve onlarla bir şeyler paylaşarak orallardan ayrıldılar. O nedenle her arkadaşın hafızasına ve yüreğine kazınmayı başardılar. Onlardaki yoldaşlık ruhu, kolektivizm ve komünal yaşam tarzları çok dikkat çekiciydi. Şehadetlerine de yansyan buydu. Birbirine bağlılık ve birbirini bırakmama, son ana kadar birbirini savunma bir Kürt destanı daha yaratmıştı Kela Meme'de. PKK'nın yoldaşlık için her şeyi feda etme ve komünal yaşamın özüne göre davranışma ruhunu, her davranışlarında yansıtıyorlardı. Çünkü bu ruhu içselleştirmişlerdi. PKK yaşamını çekici kılan ve sistemi korkutan da bu ruhtu. Yaşamı renklendirip çekici kılan, bireyciliği yok eden, birbirine karşı sorumluluk duygusu ve emekle yaratılmış olan bu yaşama bağlılığı. İşte bu yoldaşlığı ki PKK ve gerillacılığı bir destan gibi yaşamaya ve kahramanlarını yaratmaya götüren...

Vedalaşmalar geride bırakır yaşınları ve uzaklaşmalara vesile olur sanılır. Oysaki o grubu uğurlarken yaşadığım duyguları hala diri tutuyorum ve yıllar da geçse o anki duygularımı koruyacağımı iyi biliyorum. Onlarla vedalaşırken, sesleri ve son sözleri adeta yüreğime ve beynime kazındı. Ayrılırken sanki onları bir daha karşılaşmayacağımı biliyordum. Bu son vedalaşmamızı olacaktı ve yüreğim bunun farkındaydım. Bu nedenle her arkadaşın sözleri, yüzü, gülüşü ve gözlerindeki o parlaklı kaldı içimde. "Gözler resim çeker mi?" diye sorulsa diyebilirim ki gözler unutmak istemediğimiz ve bir türlü kopmak istemediğimiz anları ölüm-süzleştmek için resim çekebilir ve o anları kaydedebilirler. Yıllar da geçmesine rağmen işte o anlar şimdiki karışmadıysa ve canlıymış gibi durur.

Acaba onlar biliyorlar mıydı Kürdistan destanlarına konu olan ve ölümsüzleşen aşkları? Onlar da bu ülkenin çocuklar olarak bir türlü kavuşamayan sevdalıların yaşadığı acıları ve özgürlüğünü yitiren halkın mahkum olduğu kaderi anlamışlardır. Bu

kadim halkın derin hafızasını taşıyordular belleklerinde, Kurdistan'da yaşayan bu gerçekliğin farkında olmanın getirdiği bir yürüyüşe çıktılar. Özgürlüğün olmadığı bir yaşamın hiçbir buluşmaya kolay izin vermeyeceğini ve hiçbir sevdanın kolay yaşanmayacağına anlaşılmıştı. Bu kadere karşı ve bunu değiştirmeye adamış bir yürüyüşü onlarındı. Onlar bu yollarda yürürken Mem u Zin'in kaderini değiştirmek istediler. Bir aşıyı gerçekleştirmek ve bir kaderi değiştirmek için yola çıktılar. Mem u Zin'in mekanından geçtiler. Botan'ın her yerinden görünerek, sitemlerini Lawkê Xaribe'ye ilettiler ve ona sözler verdiler. Onlar aslında Kuris ile Kember'in yarı kalan hikayesini tamamlamak ve Şehit Mizgin'in sesine yeni bir ses katmak için yola çıktılar.

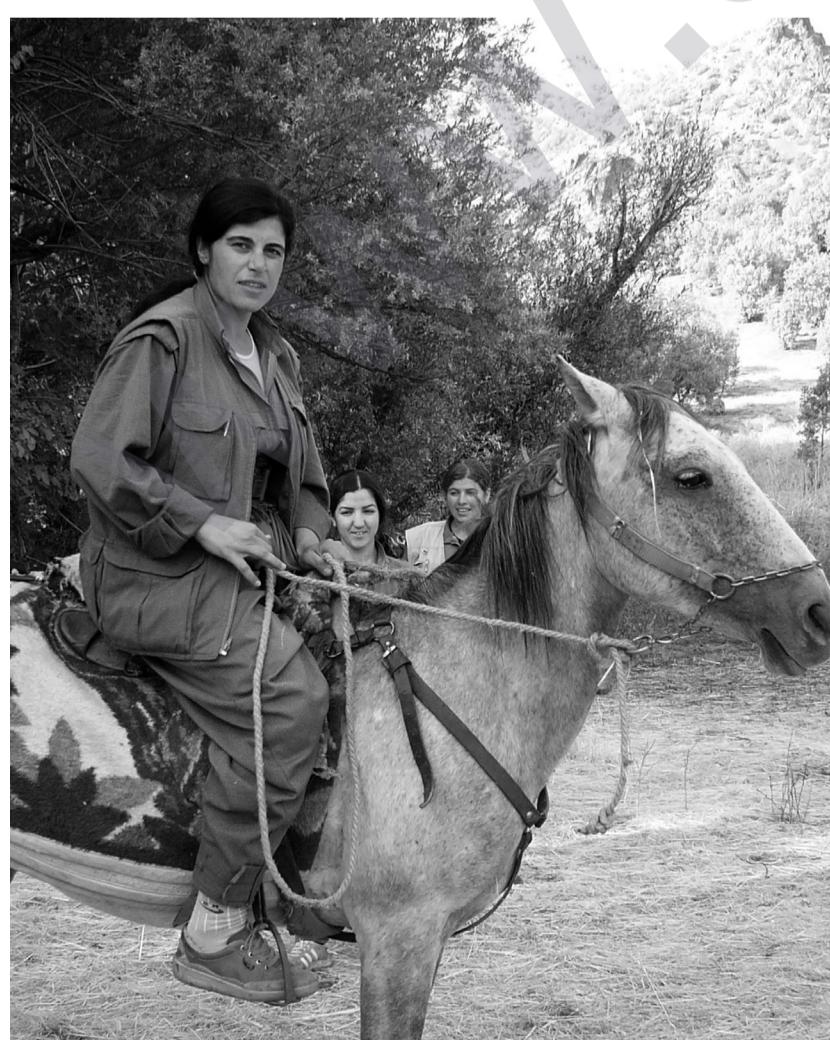
Ama Kela Meme geçit vermedi. Sanki Kela Meme yıllardır yaşadığı düşman işgalini nedeniyle kızındı. Üzerindeki kirli ve sömürgeci ellere dayanamayan Kela Meme, kendini özgürleştirmek için savaşan kahramanlara yer açmıştı kucağında, o da bilirdi ki bedelsiz olmuyordu hiçbir şey. Ve on birlerde büyük destanların ve kahramanlıklarının yaşandığı bu coğrafyada yarım bırakılsalar da umutlarını ve kavgalarını yine de biliyorlardı ki arkalarında onların yarım bırakıtlarını tamamlayacak yoldaşları vardı. Ve umutlarını, özlemlerini, coşkularını taşıyacakları geleceğe... Onların hikayeleri yok olmayacak ve Kürdistan destanlarını yaratın, bir halkın hafızası ve bilinci haline gelen o kahramanlıkların bir devamı olarak yaşayacak ve başka halkların parçası olacakları. Bu coğrafyada bir direniş ve onur savaşını yürütülyorsa, bu bilinci ve direniş ruhunu yaratın onların bu güçlü tarihiydi. Ve tarihleri, kendilerini yarılmış özgürlük sevdalarını tamamlamaya adamış kahramanlıkların tarihiydi. Belki de tarihte yarım kalma diye bir şey yoktu. Her varlık bu tarihte rolünü oynuyor ve kendisinden sonrakilere bir mirasını devrediyor. Yaratılan her destan, yürütülen her kavga başka bir şeyin yaratılmasının temeli oluyordu. Hiçbir şey yok olmuyordu, yenisi yaratmanın zeminini hazırlıyordu. Ve bizler bu zeminler üzerinden yazdık tarihimizi. Onurumuzu, kimliğimizi, bilincimizi onları yüklerimize kazıdıkları o gerçeklerden aldığımız güçle yaratıyoruz.

Onların her biri bu ülkenin bir yanından gelerek ve geldikleri yerlerin güzelliklerini yaşıtarak yaşamı zenginleştirmişler, yeni yaşamın rengi olmuşlardır. Her bir arkadaş PKK geleneğinin ve özgürlük ruhunun bir aşamasında yerlerini almış ve bu gelenegi zenginleştiren bir parça olmuşlardır.

Özgürlüğe susamış gerillanın sade yüzü

Roza arkadaş Mardin'in sade ve asil kızı, özgürlüğe susamış gerillanın sade yüzü... Roza arkadaş, Garzan eyaletinde '91 yılında teslim olmamak için kendinde bomba patlatan Roza arkadaşın adını almıştı. Garzan'da bir esaneye dönüşen Roza arkadaş düşmanın eline geçmemek için sonuna kadar direnen bir arkadaştı. Roza arkadaş da yaşadığı sürece bu isme layık olmak için mücadele etti. O, Önderliğin 'sevgili gerilla beynini ve yüreğini sağlam tut' sözünden çok etkilenmiş ve Önderliğin sözüne layık bir militant olmak için çaba sarhoştu. Bulduğu her ortamda bu sözün kendisini ne kadar etkilediğini belirtiyordu. Önderliğin o sevgi sözcüğüne layık olmak için çaba harcayağını belirten bir konuşma yaparak çıkıştı Garzan yolculuğuna. Roza arkadaş çok sessiz ve sakın görünmesine rağmen yüreğinde firtınalar taşıyan bir arkadaştı. Onda büyük bir derinlik vardı. Tipki çok sakın görünen bir suyun akışı gibiydi ve ancak yakınına varınca ondaki o derinliğin farkına varılıbillirdi. En belirgin yönlerinden biri de gururlu duruşuydu. Başı dik, onurlu yaşamayı kendine bir kültür olarak benimseneyen ve basit şeyle tenezzül etmeyen bir yapısı vardı. Sevgi, saygı kültürü derin, ahlaki yönü güçlündü. Hem kendini hem etrafındaki insanları örgütledi. Kadına dayalı özgür yaşam kültüründen gelen bir örgütleyicilik, mücadelecilik gözde çarpardı. Kadına karşı sevgisi ve kendi cinsile bütünlüğe yönü güçlündü. Yeni arkadaşlarla çok ilgilendi. Kendisinin ilk katıldığı yıllarda yaşadığı zorlamları hiçbir yeni arkadaşın yaşamaması için örgüt kültürünü, bilincini vermeye çalışır, yoldaşlarına yardım etmek için elinden geleni yapardı. Bu bir partili kişilik durusuydu ve Önderliğin yaratmak istediği kadro duruşunun yaşamsallaşmış ifadesiydi. Dışarıdan soğuk görünürdü ama çok candan ve esprili yönleri vardı. Garzan'dan çıkarken bırakıldığı yoldaşlarına layık olmak ve Şehit Mizgin arkadaşın anısına, orada aldığı isme layık olmak için yola çıktı. Yola çıkarken söylediği son sözler "Önderliğin sevgili gerilla sözüne, tüm hücrelerimle cevap olmak amacıyla çalışacağım. Yoldaşlığı bağlılık temelinde ve birçok arkadaşın yarı kalan hayallerini gerçekleştirmek amacıyla gidiyorum. Yükümün farkındayım" biçiminde olmuştu.

Şehit Roza arkadaş yüreğimde eskiyeyen bir anı ve her zaman içinde taze kalacak bir ruhtur. Roza ve birlikte şehadete ulaşığı 11 kahraman yoldaşın anısı yolumuzu aydınlatacaktır.

Tarih yazan direnişin komutanı Sîmko Serhildan

Maddi değerlere aldırmış etmeyen bir topluluktur Kürtistan gerillası... Maneviyatı ve yoldaşlığı en güçlü, pürüzsüz, hilesiz, eşit olan gönülü bir birlilikeliktir aynı zamanda... Onları yenilmez ve farklı kılan da bu özellikler olsa gerek... Karıhı ile yatıp kalkan, zevk ve lüksü için başkalarının yaşamını sömürüp, zindan edenlerin tersine bir yaşam felsefeleri var onların... Sırtındaki parkesi ve çantasından gayri ne malına ne mülklerine rastlayamazsınız gerillanın... Fakat bütün dünyanın sahipleriymiş gibi zengin ve duru bir yüreğe sahiptirler... Goethe'nin dizelerindeki tanımlama en çok da onlara yakışıyor gibi: "Evimi bir hiçliğin üzerine kurdum, bu yüzden bütün dünya benimdir."

Öyle ya, bütün vadiler, bütün dağlar, bütün nehirler ve bütün güzelliklerin onlara ev sahipliği yaptığıını biliriz. Ve yine "büyük aşklar yolculuklarla başlar ve serüvenciler düşer bu yollara ancak" diyen şairin kahramanlarıdır sanki gerilla... Yoksa hiçbir sınırı tanımadan, o dağ senin, bu tepe benim deyip, derviş misali hakikatin peşinde, dünyayı zevklerine ve iktidarlarına göre biçimlendirmek isteyenlere kafa tutan bu çığın gençleri nasıl tanımlamak gereklidir ki?

Mecîd Kawyan, bilinen ismiyle Sîmko Serhildan da böylesi bir top-luluğun gizemini ve cesaretini duymuştu. Gel gitler ve karmakarışık duyguları yaşadığı yılda, tüm Kürtleri derinden etkileyen o uğursuz '99'un 15 Şubat'ı gelip çatmıştı. Dünyanın her yerinde Kürdistanlılar Önderliklerinin esareti için serhildandayken, Mecîd de bu yaşananlara anlam vermeye çalışıyordu. İşte bu yılda gel gitli ruh halinden sıyrıldı ve 'gitme vakti' deyip, karar kıldı... "Gitmezsem kaçırırmım" diyen bir heyecanla çıkıştı o gün evden. Sonraları fark edecekliği o günlerde, Doğu Kürdistan'da böyle düşünüp, dağılı serüvencilerin serüvenine katılan binlerce yol arkadaşına sahipmiş meğerse...

Mecid ismini değiştirmiştir. Artık o gerillada Sîmko olarak bilinecekti. "Fâj-

"timini almışsin, ama sen henüz gerilla olmaya adaysın. Eğer gerçekten gerillarya görmek, yaşamak ve sırrına varmak istiyorsan bizim gruba kendini öner, gerisini biz ayarız" demişti o esrarengiz gerilla...

Öyle de vantü

Öyle de yaptı...
Doğu Kürdistan'ın Baneh şehrinden
Güney Kürdistan'ın Kandil dağlarına
gelmişti. O yolculuğu kısa sürmüştü.
Bu sefer Güney Kürdistan'ın Kandi-
li'nden Kuzey Kürdistan'ın Dersimi'ne
uzanan, uzun bir yolculuğa çıkacaktı...
Günlerce düşündüğü yolculuğu aylarca
sürecekti. Fakat nelerle karşılaşacağını
bilmeden takılmış gidiyordu o esra-
rengiz gerilla arkadaşlarının peşine...

Tengiz gerilla arkadaşlarının peşine... Gerilla grubu içerisinde en heyecanlısı olsa gerek, çünkü farklı bir Kurdistan yolculuğuına çıkmıştı. O yolculukta genç bir gerilla olarak yola koyulduğunda, nelerle karşılaşacağını bilmiyordu. Kurdistan'ın başına farklı sömürgecilerin kurdukları karakolları ve bu karakolların korudukları sınırlardaki birçok tehlike ve badireyi aşıp Dersim dağlarına vardıklarında, adeta büyülenmişti. Uçsuz bucaksız dağlar, tepeler ve ormanlar onu mest eden bir dağlı yaşamın adeta içine buyurıyordu.

Dolu dolu sekiz yıl geçirmiştir Sîmko, Dersim eyaletinde. Eğitimiini henüz yeni tamamlamış bir gerilla olarak gittiği Dersim'den Güney Kurdistan'a dönüşü, artık tecrübeli bir gerilla komutanı olarak yapıyordu. Geride unutulmaz güzellikler, yaşanmışlıklar ve yoldaşlar bırakıp, yüreğine onlardan anılar, çantasına birlikte çektileri bazı fotoğraflar alıp qidivordu.

Yorgun ve uzun yolculuğundan sonra Güney Kurdistan'da ilk karşılaşışı gerillayı karargah komutanlarından biliip, hemen yolculuk hakkında tekmil verir. Bu arkadaşın olgun görüntüsünü arkasında 19 yaşında bir genç arkadaşın olduğunu Karargah komutanından öğrenince, "ama ben onun Karargah Komutanı olduğunu düşünerek, yolculuk tekmilimi verdim, peki niye bir şey söylemedi?" dediğinde herkes kahkahalara boğulmuştur. "Fee bosuna

kuralsız Rojhat demiyoruz ya kendisine” demişti sorumlu arkadaş. Heval Sîmko biraz mahcup, biraz da genç Rojhat’ın gönlünü almak için “sorun değil, Rojhat arkadaş da benim komutanımdır, bundan sonra talimatlarımı ondan alır, tekmilimi ona veririm” dediğinde, Rojhat’ın havasına hava katılmıştı.

Bir derviş misali uzun bir Dersim yolculuğundan gelmişti heval Sîmko ve beraberindeki gerilla grubu. Heybesinde sekiz yıla yakın birektirdiği hikayeler vardı. Hikayelerinde Karadeniz'den Koçgiri'ye, Dersim'den Erzincan'a ve Bingöl'e uzanan bir gerilla dünyasının yaşamışlıklarını ve kahramanları vardı. Her biri, tipki onun gibi hırçın, heyecanlı, olgun ve bir o kadar da müzipti.

Gökyüzüne yarışırcasına uzanıp giden onlarca ceviz ağacının altında, 2009'un yazında Kandil'de o muzip ve heyecanlı baklışları arasında hikayelerini anlatırken Heval Sîmko, dinleyenleri olarak kahkahalara boğuluyorduk.

Karadeniz'de kaldığı bir, bir büyük yıllık sürede karşılaştığı olaylar, olaylardaki insanlar ve Karadeniz bölgesinin Sümko'da bıraktığı anılar, bizi Karadeniz bölgesine yolculuğa götürüyordu.

Hani Casusan tepelerinin zirvesinde çekilen ve elindeki telsizle görünen uzun boylu gerilla var ya, işte o Heval Sîmko'dur. Karadeniz bölgesinin pek de gerillaya alışık olmadığı hepimizce bilinmektedir. Karadeniz'de bölge halkına Kurdistan gerillası olmadığını ve dolayısıyla kendisini ele vermemek için girdiği değişik pozisyonları anlatırken, bir komedi filmi izler gibiydi hepimiz... Çünkü Heval Sîmko Laz gibi görünebilmek için fazlasıyla esmer, Türk olarak anlaşılması için Türkçesi Kurdi aksanlıydı.

Bir gün Karadeniz ormanları içinde mantar toplamaya çıkan köylülerle aniden karşılaşınca, karşılıklı şaşkınlık içine girerler. Şaşkınlıklarını atlatır ve kendilerinin asker olduğunu anlatıp, köyü çiftini yataştırırlar. Gerilla olduğunu hissettirmemek için onlarla oturur sohbet ederler. Eslerden erkek olan "usağım,

burada terörist merörist ne gezer, olsa da devletumuzdan önce piz onları aflatlaruz da" dediklerinde, Sîmko arkadaşın muzip gülüşü köylüyü şüphelendirir. Sohbeti uzaatıp, koyulaştırırlar. Köylü, asker kıyafetleri içerisinde olan gerillaları incelerken, gözü birden heval Sîmko'nun elindeki Kalaşnikof'a yapıştırılmış küçük Abdullah Öcalan fotoğrafına kilitlenir. Tabii panikler. Birden yerinden fırlar ve "yaktunuz penu... Uyy da punlar karşı tarafın uşakları... Punlar hakiki törörist karucuğum, punlar pizu öldürürükler. Uyy dokunmayın pize uşaklar..." diye feryat figan eder. Dolayısıyla tehlikeye girmemek için oradan uzaklaşmak zorunda kalırlar.

yiyecek vermeni istiyoruz. Size bir şey yapmayacağız. Bizim davamız sizinle değil" dedikten sonra, köylü cömertçe yiyecek ve ekmek verir. Giderken, "siz bizi, biz sizi görmedik. İhbar ederseniz diğer arkadaşlarımız gelir..." dedikten sonra ayrırlar. Köylü şaşkınlıkla bağırır "uyy yabancılardır, hele bi bakun tekrar" dedikten sonra Sîmko tedirgin tedirgin köylüye yaklaşır. "Ne oldu?" diye sorduğunda köylü "yolunu mu şaşurdunuz? Buraya devlet mevlet çelmez, varun çıdun burdan... Bi da pende sizi uyarıyorum ha, pen sizi cörmendum siz da penu gerçekten cörmediniz ha" diye tembihler

Hızlı adımlarla uzaklaşarak üslenme noktalarını giderler. Günlerce arkadaşları ile "penu gerçekten cörmediniz ha..." diyip uzun uzun güllerler... Dinleyenlerini de, anılarını anlatığında uzun uzun süldürmeye devam eder. Sırnak,

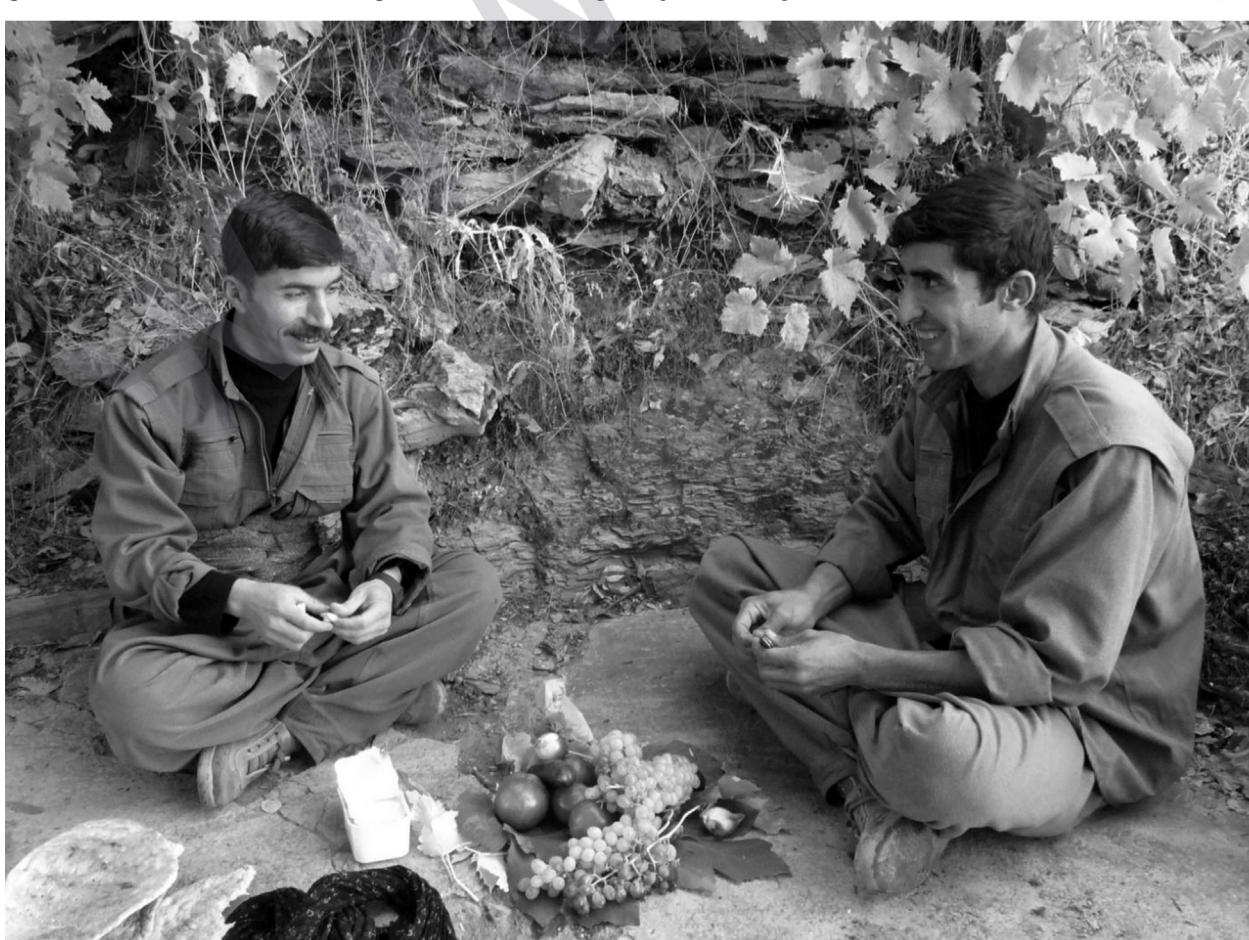
gündürüyüordu heval Sîmko... Var mıydı sırt çantasında ikinci bir çift çorabı veya elbisesiveyahut tıraş malzemesi bilinmez, ama bildiğim heval Sîmko'nun yüreginde idealler, cesaret, kararlılık, fedakarlık ve insan sevgisinin yanı sıra çantasında Dersim'den getirdiği fotoğraflar ve bir de radyosu vardı. "Dünya malı dünyada kalır" dedikleri işte bu olsa gerek... Ne bir malı, ne bir mülkü kaldı geride... Fakat ilke-lerinden taviz vermeyen ve bu ilkeleri için dövüşükleri destansı bir direnişin mirası kaldı geleceğe...

Ve 3 Eylül 2011 tarihinde Casus'an tepelerinin Katoman alanındaki desantanın özü şudur: Her türlü askeri teknik donanımın yanı sıra tankı, topu, helikopteri ile İran ordusunun komutanlarına karşı gerilla komutanı Sîmko Serhildan'ın tek teknik donanımı telsizi ve radyosuydu. Böyle eşit olmayan büyük bir kavgaya girdiler. Günlerce süren savaştan geriye, kaybeden bir İran ordusu, kazanan Kürdistan gerillası ve ismini Kurdistan direniş tarihine yazdırın 30 yaşındaki HRK komutanlarından Sîmko Serhildan ve arkadaşlarının cesareti, inatçı direnişi kaldı. Gerisi tefferuat ve İran ordusunun qırılıtlısıdır.

Anıları mücadeleimize önder olacaktır.

Özgürliği haykirmak

*yıldızların parlaklığıyla
yarım kalmış şarkımızla
haykırırm özgürlüğü
ölümsüzlüğü kucaklayan
yığıtlerle
güzel ülkem şafaklarında
söyledeyeceğiz türkülerimizi
gür sesimizin heybetiyle
haykıracağız özgürlüğü
elbet bir gün hep birlikte
leyla mecnun aşkıyla
eyüp peygamberin sabriyla
ferhat gibi delip daşları*

İDEALLERİNİN PEŞİNDE BİR KADIN

... Nerde kalmışık kara kız... Özlemede, evet özlemede kalmışık son sohbetimizde. Ve bir de hayallerde... Sen tüm gördüklerine, görüşüklerine, rastladıklarına özlemin güzelliğini anlatmış olmaların ki herkes senin özlemlerini anlatıyor şimd... İstahlı gülüşüne ve heyecanına bakanlar anlamakta zorlanmadı zaten senin katıksız güzel özlemlere ve büyük hayallere sahip olduğunu...

Hatırlıyorum da, yıllar önce ülkeye yönelik biriktirdiğin özlem seni hiçbir kaba siğdırıyor heyecandan tırtır

titretiyordu. O kadar içten ve o kadar sahiciydi ki özlemin imrenmemek elde değildi. Ve yıllar sonra görüyoruz ki kavuştuğun topraklarda hala özlem biriktirmeye devam etmişsin. Başlangıç olarak tüm çaban yıllarca ayrı kaldığın ülkene kavuşmaktı. Bu kavuşma senin özlemini bitirmeden hiçbir zaman, her gün biraz daha büyütü. Ve bundandı ki sürekli bir adım daha ötesini zorladın. Adım adım Kurdistan coğrafyasını gezdikten sonra, sıra esas hayale doğru yol almaya gelmişti. Son çabani da Amed'e gitmek için sarf ettin ve gittin.

27 Kasım 2010 tarihinde Amed eyaletimizde bir grup kadın yoldaşımızın kişisizlenmesi yaptıkları kampta gece uykuya halindeyken, jeneratörden çıkan egzoz gazı nedeniyle zehirlenerek şehit düşmüştür.

Şehit düşen bu yoldaşlarımızın şehadetlerini geç açıklamamızın nedeni ise, hem olayın araştırılıp netleştirilmesi hem de gerillanın içinde bulunduğu kişili koşullardan kaynaklıdır.

Berçem Amed yoldaşımız ise Önderliğimiz şahsında halkımıza ve hareketimize dayatılan uluslararası komplot karşısında Kürt kadınının özgürlük israrının ifadesi olarak 1998'de gerilla saflara katılmıştır. Amed Çınar'da başlayan ve Avrupa'da süren yaşamına

uluslararası komplot ile nokta koymuş, Kurdistan dağlarında özgür yaşamı yaratma kararıyla kendisini yeniden var etmiştir. Avrupa merkezli kapitalist modernitenin komplocu gerçeğine Kürt kadınının onurlu tavıyla yaklaşım göstermiş, gerilla saflarına katıldığı ilk günden şehit düşüğü güne kadar moral, coşku ve kararlılığından hiçbir şey yitirmemiş, mücadeleminizin öncü militanlarından olmuştur.

Canda Gabar arkadaş kadın ordularası sürecinde yer almış, özgürlük mücadeleminin aktif bir kadın gerilla komutanı olarak birçok zorlu alanda yer almış, son olarak da Amed eyaletinde yönetim düzeyinde görev yapmıştır. Mücadeledeki duruşu ve katılımı

Ana kucağı gibi yillardır seni kucağında barındırıldı Amed'in ovaları, vadileri ve dağları. Hiç kimse seni oradan geri döndüremedi. Çünkü sen hayallerinin mevzisindeydin ve mutluydu, hiç kopmak olur muydu. İnsanın ideallerinin olması iyi bir şey biliyorsun, ama en güzel de o idealleri gerçekleştirmeye kavgasını vermektedir. İşte seni ve yoldaşlarınıza gülleştiren de budur...

Dolu dolu yaşadığı ömründe asla özlemlerinin bitmesine izin vermeyenlerden kara kız. Çünkü çok iyi bilenlerden sen de, biter özlem biten insandi ve biten hayatı. Özlem değil midir sevgiye maya çalan zaten... Son konuşmada "umarım herkes özlem duyduğu yere gider, özlemine kavuşur" diye dilemeyi unutmadı. Belli ki senin için özlem en büyük erdemlerden biri.

Evet kara kız, sevdığını özler insan en çok. Ve bu özleme kavuşmak için dir tüm gayreti. Öyle bir duyguya ki özlem durak bilmez bir yolculuğa sevk eder seni. Çünkü söyle öğretilmişti bize; sevilen uğruna kavga verecektik ve onu kendimizden daha çok koruyacak, kendimizden daha çok sakınacaktı tehlikelere. Tipki senin anneni sever gibi ülkeni sevdığın ve koruduğun gibi.

Hayal ve ideallerine tutkuyla, aşkıla,

sadakatle bağlı olanlardan kara kız... Çünkü ideallerden yoksunluğun yarattığı değersizliği Batı'nın buz tutmuş gerçeğinde görnelerden. Bundandır ki kaçarcasına Batı'nın bu sis perdesini aralayıp hayallerinin peşine düştün ve kendi serüvenini başlattın.

İnsanın kendi kendisini yaratması ne kadar da güzel bir erdem... Evet umut gülüslü kız, sen de kendini yaratınlardan. Belletilenin, dikte ettirilenin, alıştırılanın dışında yeni araışalar, yeni tercihler, yeni yollar, yeni bilgiler, yeni gelişkiler, köklü sevgiler ve özlemler belirlemiştir kendine. Yaratılan tüm yalanları deşifre etmeye ve gerçekleri gün yüzüne çıkartmaya karar veren bir hakikat savaşçılarından sen de... Öyle güçlü bir kendini yaratımdı ki bu hiçbir güç seni alıkoyamaz ve başkalaştıramazdı artık...

Kurt kadınlarının peri soyundan geldiğini söyler kimi araştırmacılar. Gerçek söyle midir bilmiyorum. Fakat bildiğim ve tanık olduğum bir gerçek var ki, kendini özgür iradeleriyle yaratmayı ve tamamlamayı bilen binlerce Kurt kadınının peri güzelliğine ulaştığıdır. Hani şu çokça sözü edilip görünmeyen ama iyiliğin, merhametin, adaletin ve safliğin timsali olarak gösterilen dişli varlıklar var ya işte onlar gibi... En

çok ana sütünü emdiği dönemde saf ve güzeldir insan sanırım ve bir de kendini tamamladığında... Yani kendini tanıdığında, kendini yarattığında... Ne yapması gerektiğini bildiği içinde ve yapması gereğini bildiği şeyi yaptığında anlam sahibi ve güzeldir insan...

Sevgili Berçem, "Somali suya ben sana susadım, Somali yemeğe ben ise sana acıktım" diyor anan... Pişmanlığından veya kızgınlığından değil kesinlikle bu sözler. Bilirsın işte tanıǵınız yıldır evladını kaybeden nice anaların acısını...

Evet kara kız, ne mutlu sana ki, seninle ve mücadelede gurur duyan ve mücadeleni sürdürme sözünü bir kez daha veren bir aile ve bir halk bırakın ardından... Geçerli tek gerçek budur...

Sevgili Berçem, talihsiz bir kaza sonucu seninle beraber yaşamını yitiren Canda, Sema, Axin, Tekoşin ve sizin yattığınız toprağı öpüyor ve sizi özlemle, sevgiyle anıyoruz...

Gülüşünden öpüyorum seni kara kız, hoşça kal...

**Mücadele arkadaşları adına
Zerya Zagros**

Halkımıza ve kamuoyuna! Amed'de şehit düşen gerillalarımıza ilişkin

mıyla, kadın özgürlük değerlerini temsil etmiş ve yükselmiştir. Botan başta olmak üzere, mücadeleminin birçok alanında fedakârlık, bağıllılık ve iradeli durusıyla öne çıkmıştır. Şehadeti bizim için büyük bir kayıp olmakla birlikte mücadeleyi yükseltme gerekmizdir.

Sema Amed yoldaşımız ise özgürlük mücadeleşine uluslararası komploya ve tasfiyeciliğe cevaben katılmış, Önderlige bağıllık yeminile fedai çizgisinde yürümeyi esas almıştır. Genç Kürt kadınının özgürlük ruhunu ve ısrarını yaşatmayı bilmiş, duruşyla dürüstlüğü, fedakarlığın ve özlü katılımlı simbolü olmuştur.

Bu beklenmedik olayda gerilla safalarına 2010 yılında katılmış, özgürlük

yürüyüşleri yarı kalmış Tekoşin Urfa ve Axin Amed yoldaşlarımız da şehit düşmüştür. Tekoşin Urfa yoldaşımız, Urfa'nın yurtsever aile kültürü ve mücadele özüyle büyütülmüş, özgürlük mücadeleşini yakından tanımiş ve Önderlige derin bağıllılıkla gerilla safalarına yönelmiştir. Yine Axin Avaşın yoldaşımız da, Amed'in yurtsever toplum geleneğile büyümüş, özgürlük mücadeleşine büyük inanç temelinde gerilla olmaya karar veren bir yoldaşımızdı. Bu yoldaşlarımızın erken ve beklenmedik bir biçimde gelen şehadeti bizi derinden etkilemiş ve yarı kalan özgürlük yürüyüşlerini tamamlama sözüle anılarına sahip olacağımızı belirtiyor.

Türk devletinin inkâr ve imha siyasetine ve kadını köleleştirten özel savaş politikalarına karşı özgürlük mücadelede israr eden bu beş yoldaşımızın anısını yaşatacağımızın sözünü bir kez daha verirken, bu yoldaşlarımız şahsında tüm şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz.

YJA-Star Anakarargah Komutanlığı

Adı ve soyadı: Leyla İKINCİSOY
Kod adı: Axin AVAŞIN
Doğum yeri ve tarihi: Amed, ...
Mücadeleye katılım tarihi: 2010, Silvan
Şehadet tarihi ve yeri: 27 Kasım 2010 / Amed

Adı ve soyadı: Hilal UĞUR
Kod adı: Tekoşin ROZA
Doğum yeri ve tarihi: 1992, Pirsus
Mücadeleye katılım tarihi: 2010, Amed
Şehadet tarihi ve yeri: 27 Kasım 2010, Amed

Adı ve soyadı: Leyla GÜNDÖĞDU
Kod adı: Sema AMED
Doğum yeri ve tarihi: 1984, Amed
Mücadeleye katılım tarihi: 2004, Amed
Şehadet tarihi ve yeri: 27 Kasım 2010, Amed

Adı ve soyadı: Hazine ŞEKER
Kod adı: Canda GABAR
Doğum yeri ve tarihi: Mêrdin, 1978
Mücadeleye katılım tarihi: 1999, Xinere
Şehadet tarihi ve yeri: 27 Kasım 2010, Amed

Adı ve soyadı: Miyaser MARANGOZ
Kod adı: Berçem AMED
Doğum yeri ve tarihi: 1984, Amed
Mücadeleye katılım tarihi: 1998, Avrupa
Şehadet tarihi ve yeri: 27 Kasım 2010, Amed

ÖNDERLİĞİ SAHİPLENMEK ÖZGÜRLÜĞÜ SAHİPLENMEKTİR

Halk Savunma Merkezi

Değerli yoldaşlar!

Sömürgeci soykırımla rejimine karşı yürüttüğümüz varlık ve özgürlük mücadelesinde en son İran güçleriyle Kandil'in doğusunda Casusan bölgesinde 2-4 Eylül tarihleri arasında yaşanan sert çarışmalar içerisinde HRK Askeri Konsey Üyesi Sîmko Serhîldan yoldaşı şehit verdik. Sîmko yoldaş komuta çizgisinde yürüttüğü kahramanca mücadele ile Agitlerin, Zilanların, Adil ve Nudaların izinde yürüyen büyük bir savaşçı olduğunu açıkça kanıtladı. Sîmko yoldaş şahsında tüm özgürlük mücadeleleri şehitlerimizi saygı ve minnetle anarken, anlarını özgür Kürdistan'da yaşama sözümüzü bir kere daha yineliyoruz. Rojhîlat'tan Dersîm'e kadar tüm gerilla güçlerimizi, komutan Sîmko yoldaşın anısını büyük bir özgürlük hamlesi dönüşturmeye ve bu büyük komutanı zafer hamlesinde yasatmaya çağırıyoruz.

Bilindiği gibi, 16 Temmuz ile 5 Eylül tarihleri arasında elli günü aşan bir süre içerisinde başta doğu Kandil olmak üzere tüm sınır hatlarında, içinde Türk özel kuvvetlerinin de bulunduğu İran ordu güçleri ile çok yoğun bir çarışma içinde olduk. Bu sürenin yarısı ateşkes görüşmeleri içinde geçse de, geri kalan yarısında çok yoğun ve sert bir çarışma durumu yaşandı. Her ne kadar gerillaya dönük bu saldıruları İran güçleri ve İran toprakları üzerinden yapıyor olsa da, saldırıcı güçleri içerisinde Türk ordusunun mensupları ve tekniki kesinlikle vardı. Bu saldırısı ABD onayını almış Türk ve İran ortak saldırısı konumundaydı. Yine her ne kadar bu saldırular PJAK-HRK güçlerini hedefliyor diye ifade edilse de, kesinlikle saldırular tüm gerillayı, Özgürlik hareketimize ve onlar şahsında tüm Kürdistan halkını hedeflemektedir. Böyle kapsamlı ve imha amaçlı saldırular karşısında PJAK-HRK güçleri gerçekten de otuz yıllık gerilla mücadelemin komutan Agit'le başlayan kahramanlık çizgisinde büyük bir direniş gösterdi. Bütün parçalardaki halkımız, HPG ve Özgürlik hareketimiz bu kahramanca direnişe sahip çıkarak, destek verdi. Zaman zaman çok sertleşen ve tümü de İran tarafından gerçekleştirilen bu saldırularla karşı gösterilen kahramanca direnişlerinde başta komutan Sîmko yoldaş olmak üzere Agit ve Sarya yoldaşları da bulunduğu yirmi yakın yoldaşı şehit verdik. Bu kahraman şehitlerimizi bir kere daha saygıyla anıyor, kazandıkları büyük zaferi ilerletip özgürlük ve demokrasi mücadelemini başarıyla sonuçlandırma sözünü veriyoruz.

ABD desteğiyle AKP-İran saldırısı

Sözkonusu saldırular her ne kadar İran sınırları üzerinde ve görünüşte İran güçleri tarafından geliştirilmiş olsa da, biz bu saldırının Kürdistan'ı bölüp parçalayan ve Kurt halkı üzerinde soykırımı uygulayan inkar ve

imha sistemi tarafından geliştirildiğini ve son dönemlerde topluk savaşı konsepti temelinde yoğunlaştırılan imha ve tasfiye planının bir parçası olarak gündemleştirildiğini biliyoruz. Nitekim bu saldırı tam da 14 Temmuz günü Demokratik Toplum Kongresi'nin Amed'de Demokratik Özerklik ilan edişinin hemen ardından Kandil ve Xinêre alanlarındaki gerilla üslenmelerini tasfiye etmek amacıyla yapılmıştır. Dolayısıyla da ABD-AKP ittifakının Özgürlik hareketimizi imha ve tasfiye amaçlı planlı saldırularının doğrudan bir parçası olarak, hatta bu saldırının askeri boyuttaki başlangıcı olarak ortaya çıkmıştır. Dolayısıyla Kandil ve Xinêre alanına dönük İran üzerinden gelişen saldırular doğrudan Özgürlik hareketimizi imha ve tasfiye amaçlı uluslararası planın bir parçası olmuştur. ABD desteğiyle, AKP-İran ittifakı temelinde gerçekleştirilen bir saldırı olarak yaşanmıştır. Nitekim gerçegin böyle olduğunu ilgili taraflar da hiçbir zaman reddetmemiştir. İran adına açıklama yapan birçok sözcü, PKK'ye karşı Kandil'de yürütülen saldıruda ABD ve Türk kuvvetleriyle çok iyi koordine içinde oluklarını açıkça ifade etmişlerdir. Yine AKP hükümeti ve onun medyası, Kandil üzerinden gerilla güçlerimize yönelik saldıryayı kendi imha ve tasfiye planlarının bir parçası olarak açıkça tanımlamış ve değerlendirmiştir. ABD de bu saldırıyla açık bir biçimde karşımadığı gibi, onay verdiği bir çok bakımdan açıkça göstermiştir.

Kuşkusuz Özgürlik hareketimize yönelen bu kolektif saldıruda her güç kendi çıkarı doğrultusunda amaçlar gümüştür. ABD, bir yandan İran ile PKK'yi çatıştırıp her iki tarafı da zayıf düşürmeye, diğer yandan bu biçimde TC yönetiminin ve özellikle de AKP hükümetinin, yürüttüğü Ortadoğu savaşında jandarma olarak daha fazla desteğini almayı hedeflerken, AKP hükümeti de, önündeki PKK engelini aşarak yillardır yürüttüğü ve tam sona gelmeye olduğuna inandığı iktidar hegemonyasını Türkiye üzerinde kurmayı umut etmiştir. ABD ve İran'ın belirli konularda pazarlık yaptığı bilinmektedir. İran devleti ise, Ortadoğu'da yaşanan mücadelenin hızla kendisini de etkileyeceğini ve özellikle ABD hegemonyasının giderek daha çok kendini kuşatır hale geleceğini gördüğü için, kendine göre bu biçimde sınırla biraz daha güvenlik tedbirini geliştirmeyi düşünmektedir. Bunun için de özellikle ABD-AKP ittifakı temelinde Kurt özgürlük hareketine karşı yönelik imha ve tasfiye amaçlı saldırıcı çerçevesinde PKK'nın zorda olduğunu ve zayıf düşüğünü değerlendirek, böyle bir saldırıyla daha fazla güç kazanmayı, mevzi tutmayı, Doğu Kürdistan'da özgürlük için mücadele eden PJAK güçlerini bu temelde tümden imha ve tasfiye etmemişi hesaplamıştır. Dolayısıyla sözkonusu saldırının arkasındaki güç en başta da İran'dı. Son altı yedi yıldan bu yana da Doğu Kürdistan'da örgütlenmeye olan PJAK güçlerine yönelik en sert faşist bastırma yöntemlerini uygulamaktan geri durmamıştır. Bir yandan

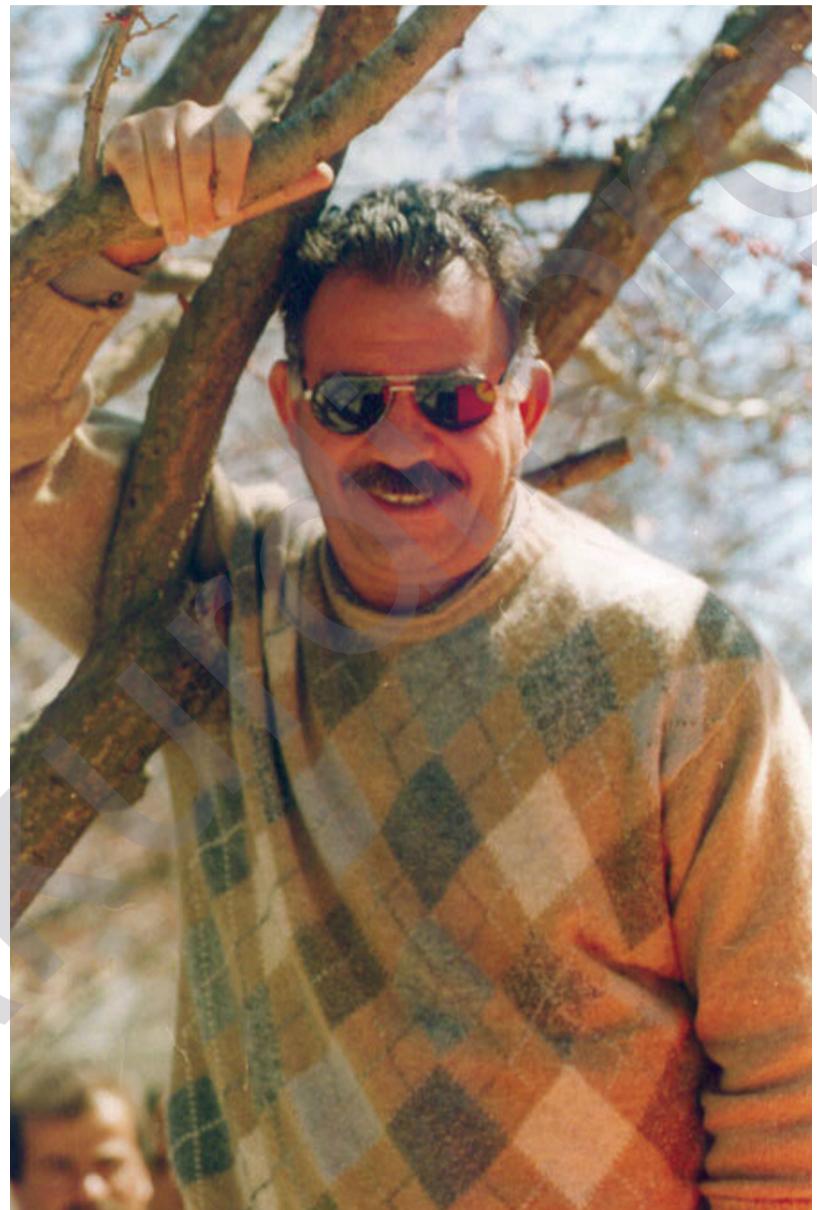
PKK ve bir bütün olarak Kurt özgürlük hareketi karşısında bir araya getirip, ortak bir cephede birleşmiştir.

Türkiye ve İran sadece Kurt karşılığında ittifak halindeler

Kandil üzerinden gerçekleştirilen bu saldırının Özgürlik hareketimize dönük ikinci bir uluslararası komplot saldırısı olarak ortaya çıkmıştır. Hem amaçları bakımından, hem katılan güçler bakımından tam da uluslararası komplonun ikinci bir versiyonunun harekete geçirilmesi biçiminde karşımıza çıkmıştır. Bu nedenle bu saldırılara karşı kahramanca direnen HRK sadece Doğu Kürdistan'da İran saldıriganlığına karşı mücadele etmekle kalmamış, başta Önder Apo olmak üzere tüm Özgürlik hareketimize yönelik imha ve tasfiye amaçlı uluslararası komplot düzeyindeki bir büyük saldıruya karşı kahramanca karşı koymuştur.

Yine biz çok iyi biliyoruz ki, bu saldıruların İran'ın geçmiş ve tarihsel gerçeklikle de uygunluk arz etmektedir. Nitekim tarihi geçmiş Med-Pers çelişki ve çatışmasına kadar da uzatılabilir. Yine ortaçağ açısından birbirleriyle çok çatışmalı oldukları dönemde bile Osmanlı ve İran imparatorluklarının Kurt isyanlarını birlikte bastırdıkları bilinmektedir. 20. yüzyılda da Kürdistan daha çok bölünüp, farklı devletlerin egemenliği altına alınmış olsa da, birbirile en sert çelişki ve çatışma içinde oldukları dönemde bile bu devletlerin Kürt karşılığı temelinde Kurt halkın özgürlik mücadeleini bastırmada ortaklaşa oldukları görülmüştür. İhsan Nuri Paşa öncülüğündeki Ağrı İsyancı'nın bastırılması sırasında Türkiye ve İran'ın işbirliği yaptığı bilinmektedir. Öyle ki, İran kendi sınırları içindeki Küçük Ağrı'yı Türk devletine bırakmıştır. Türkiye-İran-Irak-Suriye 20. yüzyılın ortalarında birbiriley neredeyse savaş düzeyindeki bir karşılığı yaşadıkları dönemde bile Kürdistan'ı yönetmek üzere Bağdat Paktı gibi, CENTO gibi ortak ittifaklar oluşturmak ve Kurt halkın bütün parçalardaki özgürlük direnişini birlikte bastırmaktan geri durmamışlardır.

Uluslararası komploda İran devletinin oynadığı olumsuz rol tüm Kurtlerin belleğinde taptaze yaşamaktadır. Bir yandan Önder Apo'nun kontrol dışına çıkışmasını engellemek ve devletçi sistemin egemenliği altında kalmasını sağlamak için bölgelerde ve uluslararası düzeyde yürütülen çabada İran da yer almıştır. Bu çabaları tamamlayıcı biçimde İran topraklarını uluslararası kuşatmanın bir parçası olarak Önder Apo'ya kapatmıştır. 15 Şubat komplosu ardından Türkiye ve YNK güçleriyle birleşerek Özgürlik hareketimizi tasfiye etmek amaçlı açık saldıruya geçmiştir. 2000 yılının sonunda YNK'nın yaptığı saldırının arkasındaki güç en başta da İran'dı. Son altı yedi yıldan bu yana da Doğu Kürdistan'da örgütlenmeye olan PJAK güçlerine yönelik en sert faşist bastırma yöntemlerini uygulamaktan geri durmamıştır. Bir yandan

yurtsever güçleri katliam uygulamalarına varan sert baskı yöntemleriyle ezerken, diğer yandan çeteleştirme faaliyetlerini baskı ve satın alma yöntemleriyle en ileri düzeyde geliştirmeye çabası içinde olmuştur. Nitekim bu soykırımcı saldırular içerisinde başta HPG'nin kahraman savaşacı Soran yoldaş olmak üzere 10'dan fazla PJAK üye ve taraftarını idam etmiştir.

Bütün bu uzak ve yakın tarihi geçmiş göz önüne getirilirse, 16 Temmuz'dan itibaren Xinêre ve Kandil üzerinden Kurt özgürlük hareketine dönük İran saldırularının öyle çok anlaşılmazı zor ve yadırganacak olaylar olmadığı netice görülebilir. Bu saldırular İran devletinin ideolojik ve siyasi duruşyla uygunluk arz etmektedir.

Her ne kadar geçmiş süreçte Türkiye'nin uyguladığı gibi kaba inkarçı bir yaklaşım göstermemiş, Kurtlerin varlığını söylemeye, Kurtlerin varlığını söylemeye, onun haklarını tanımayan, tersine her türlü baskıyla bir tür soykırımı uygulayan bir konumda olduğu açıklıdır. Bu yönüyle de son elli gün içerisinde HRK gerillaları tarihsel olarak Kurt karşıtı bir sistemin soykırımı düzeyindeki imha ve tasfiye amaçlı saldırularına karşı kahramanca direniş göstermiştir.

Diğer yandan, çatışmaları PJAK-HRK güçlerinin çıkarmadığı, tam tersine İran üzerinden Türk ve İran ordularının ittifak temelindeki bir saldırıyla bu çatışmaların başladığı herkes tarafından bilinmektedir. Saldırgan taraf, çatışmaları başlatan taraf tartışmasız bir biçimde İran tarafıdır. Böyle bir çatışma ile İran ve onunla ittifak yapan güçler en başta

da Kandil ve Xinêre-Xakurkê hattında PKK'nın, yani gerillanın tasfiye edilmesini, buraların kendi egemenlikleri altına geçmesini hedeflemiştir. Doğu Kandil uçlarından İran ordusunun 16 Temmuz'da başlattığı saldırısı kesinlikle böyle bir hedefi gerçekleştirmeye dönük. Hatta önce Doğu Kandil'de mevzi tutup, kuzey, doğu ve güneyden PKK güçlerini kuşatarak Kandil'i ele geçirmeyi, ardından da yine benzer bir biçimde bu kez Türk ordusuyla açıktan ittifak yaparak kuzey, doğu ve batı hattından saldırısı yapıp tüm Xinêre ve Xakurkê alanlarını ele geçirmeyi, bu hatlarda gerilla mevzilenmesini tasfiye etmeyi hedeflemiştir.

Bir aydan fazladır süren bu çatışmadan ortaya çıkan sonuç nedir? Herkes açıkça görüyor ve şimdi sonuçları kabul ediyor ki, İran güçleri ve onunla ortaklı halinde bulunan güçler bu amaçları doğrultusunda yürüttükleri saldırırda kesinlikle başarısız kalmışlardır. Değil Kandil ve Xinêre'yi tasfiye etmek, ilk gecede biraz da gerillanın habersiz olduğu, ihtimal vermediği bir ortamda, kalleşce diyebileceğimiz bir yöntemle yürütülen saldırısında ele geçirilen iki küçük tepe dışında -ki bunlar İran-İrak sınırı üzerindeki başka herhangi bir yeri gerilladan almayı başaramamışlardır. Tüm sınır hattında HRK gerillalarının geliştirdiği mevzilenme ve gösterdiği kahramanca direniş peş peşe gelişen İran saldırularını kırmayı, İran güçlerine yüzlerce kayip verdирerek geri çekilmek zorunda bırakmayı başarmıştır.

Devamı 20'de